

Giới thiệu Dạ Vương Phủ

"Mất đi dung mạo tuyệt mỹ, mất đi thân phận vương gia quyền thế... Nhưng chỉ cần ở bên nhau, họ nguyện bất chấp tất cả."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mộng Lâu

Mộng Lâu nổi danh trong kinh thành, là nơi để mua vui, không chỉ về sắc mà lẫn cả về tình. Đêm đêm không biết có bao nhiêu công tử ăn chơi trác tán ra vào Mộng Lâu, quả thật là nhiều không kể xiết.

Người ta đồn rằng, ở Mộng Lâu có một cô nương rất xinh đẹp, nếu nói là “Tiên nữ giáng trần” thì quả thực cũng không thể diễn tả được nét đẹp của nàng.

Nàng là người đặc biệt nhất Mộng Lâu, chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Hằng đêm, nàng ngồi sau một bức màn tre* mỏng để đánh đàn cho khách nhân mua vui.

*Mành tre ở đây là được làm bằng cây tre chứ không phải ‘Mành che’ nhé.

Có lần, một công tử từ ngoài không được tính là tuần tú, thân hình thì mập không thể nói, lại còn dễ râu ria bồm xồm nhìn thấy mà ghê.

Nàng nhớ ngày hôm đó, hắn ta ngang nhiên dẫn theo một đám người cùng đi vào Mộng Lâu, Tô mama nhìn thấy hắn thì mắt sáng như nhật được vàng, vừa định ra chào hỏi thì hắn đã hung hăng hất mạnh tay khiến bà ngã xuống đất, không đứng dậy nổi.

Các cô nương ở gần đấy thấy vậy thì rón rén đến đỡ bà dậy, sau đó cùng đứng vào trong góc quan sát tình hình.

Chưa kể, sau đó hắn còn ném mạnh lên bàn một túi bạc khá to, còn to hơn cả cái đầu heo của hắn, giọng nói ngông cuồng vang lên: “Tiểu mỹ nhân, ngày hôm nay nếu nàng ngoan ngoãn theo bọn công tử, số bạc này sẽ là của nàng!”

Nàng ngồi sau bức màn, khẽ miệng khẽ cong: “Vị công tử đây có lẽ là lại quên nguyên tắc của ta rồi a? Ta chỉ bán nghệ, không, bán, thân!”

Hắn nghe vậy thì con mắt hi hẹp lại, nhìn vào chỉ thấy một đường thẳng tắp, quát lớn: “Tiểu mỹ nhân, nàng đừng có rượu mời không uống, uống rượu phạt! Hay nàng chê còn ít quá?”

Nàng đương nhiên biết hắn đề cập đến chuyện gì, liền chậm rãi nói: “Ta nói rồi, cho dù công tử có đem cả gia sản đến đây cũng vậy thôi!”

“Người... người...” Mặt hắn lúc bình thường đã rất khó coi rồi, khi tức giận càng không thể diễn tả nổi, thật khiến người ta khó chịu.

Xung quanh lúc này đã vang lên tiếng cười chế giễu của đám người đi cùng hắn, một người trong số đó nói: “Này, người thua cuộc rồi, mau, mau đến hôn chân bọn ta đi!”

“Đứng a, mau hôn chân đi!”

“Đứng vậy, chân đây, mau đến đây!”

“...”

Tiếng cười bốn càng lúc càng to, khiến nàng cũng cảm thấy khó chịu thay cho tên công tử mập ú kia, liền nói: “Ồ đây là Mộng Lâu, không phải sông bạc. Muốn giải quyết gì thì mời rời khỏi đây.”

Mà tên mập ú ấy lại không biết ơn nàng, khi nàng vừa dứt lời thì hắn liền rút thanh kiếm đang đặt trên bàn của một vị công tử khác đang ngồi gần đấy, hung hăng chạy đến đâm thẳng vào mành tre.

Vị công tử nọ bị lấy mất kiếm thì ánh mắt sắc lạnh, ly trà trong tay liền nhẹ đặt lại trên bàn, sau đó liền đứng dậy định giành lại kiếm nhưng không may thay, bên trong mành tre vang lên một tiếng sột soạt rất nhỏ, sau đó hắn thấy một thân ảnh bay nhanh ra từ trong mành, thuận tay đoạt lại thanh kiếm của hắn rồi chia về phía tên mập ú kia.

Lúc này hắn mới biết, “Tiên nữ giáng trần” mà mọi người đồn đại cũng chỉ là một cô nương mảnh mai, trên mặt đeo mạng che, còn... biết chút võ nghệ phòng thân?

Nghĩ vậy hắn không khỏi thích thú, khẽ miệng khẽ cong sau đó nhún nhả khoanh hai tay lại, tựa người vào cây cột bên cạnh xem kịch hay.

Nàng hạnh mầu to tròn hướng về phía tên mập ú kia: “Lục công tử a, ta khuyên người nên biết điều chút đi. Người bị ta đánh không phải người chưa từng thấy, hay là hôm nay muốn ném thù mùi vị?”

“Người... người...” Tên Lục công tử này từ đến nỗi mặt dù hắn đã rất mập nhưng gân xanh vẫn nổi trên trán, lồng ngực phập phồng lên xuống.

“Ta cái gì? Cút! Lăn sau nếu để Trác... Lăn sau nếu để Đề nhất mỹ nhân Mộng Lâu nhìn thấy người nỡ, nhất định sẽ khiến người cả đời sau không thể xuống khỏi giường!”

Nói xong câu này nàng thậm cả kinh, lúc này tí nữa là nàng đã nói ra cả tên của mình rồi.

Đám người đi cùng Lục công tử này thấy vậy cũng đều im lặng, không dám động dậy.

Cuối cùng bọn chúng cũng rời đi, trả lại sự thanh bình cho Mộng Lâu. Lúc nàng định quay trở lại mành tre để tiếp tục đánh đàn thì mắt lại liếc thấy túi bạc của tên mập không cầm theo, khẽ miệng liền vẽ ra nụ cười rồi tiến đến cầm lấy.

Vị công tử đang tựa người vào cột thấy vậy thì nhanh tay hơn chớp lấy túi bạc, sau đó đưa qua đưa lại trước mặt nàng.

Y tựa tiểu phi tiếu, nói: “Kiếm của ta cô nương lấy xong cũng không trả, tiền này là do tên mập ú ấy để lại, cũng không phải của cô nương... Cô nương nếu lấy đi cả hai thứ này thì cô nương quá lời rồi?”

Nàng nghe vậy thì khẽ miệng khẽ cong, vì đeo mạng che nên không biết y có nhìn ra nàng đang cười hay không, nàng ôn nhu nói: “Kiếm này là của công tử sao? Trả ngài.” Dứt lời liền đưa kiếm về phía hắn, hắn cũng rất nhanh liền nhận lấy. Nàng tiếp tục: “Còn về túi bạc đó, đúng là tên mập ú ấy để lại, nhưng là để lại ở chỗ Mộng Lâu bọn ta, nếu nói đây là tiền bồi thường của hắn thì cũng không có gì sai.”

Dứt lời liền tiến lên lấy lại túi bạc về, sau đó nàng bước nhanh đến bên Tô mama, đưa túi bạc cho bà, Tô mama vui vẻ nhận lấy, sau đó cùng các cô nương khác tiếp tục đi tiếp khách, chuyện vừa này như chưa từng xảy ra.

Vị công tử này nhìn qua thì có chút khôi ngô, chắc cũng là dòng dõi quan lại hoặc gia phụ làm thương nhân, y phục mặc trên người cũng không phải loại vải loại tơ tằm thượng hạng nàng đang khoác trên người thì tốt hơn nhiều.

“Tại hạ họ Dạ, không biết nên xưng hô với cô nương đây như thế nào?”

Nàng bước nhanh về phía mành tre, bỏ lại một câu khiến Dạ công tử không khỏi thích thú: “Cứ gọi là ‘Tiểu mỹ nhân’ như mọi người hay gọi là được.”

“Được, sau này ngày nào ta cũng đến tìm nàng, tiểu, mỹ, nhân.”

Dứt lời, hắn liền xoay người bước ra khỏi Mộng Lâu, còn nàng thì vẫn quay về vị trí tiếp tục đánh đàn cho khách nhân.

Trong Mộng Lâu này người có bản lĩnh như nàng chỉ có một, cho nên nói ‘bán nghệ không bán thân’ cũng chỉ có mỗi mình nàng có tư cách trong Mộng Lâu này.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp gỡ

Đứng như lời Dạ công tử nói, từ ngày hôm đấy, y luôn đến Mộng Lâu để nghe nàng đánh đàn. Sau khi khách nhân không còn nữa, nàng lưu ý Tô mama để y ở lại cùng nàng trò chuyện một lúc rồi mới tiễn khách ra về.

Trong lúc trò chuyện, y vô tình hỏi nàng: “Tại sao nàng lại đeo mạng? Có phải có bí mật gì sau tấm mạng che này không?”

Nàng nhấp một ngụm rượu, đáp lời: “Bởi vì nhan sắc ta quá khuynh thành, đến nỗi tiền nữ cũng không thể bì kịp nên ta sợ sẽ làm chúng sinh điên đảo, trở thành tội nhân thiên cổ. Kiếp này tốt nhất nên tích chút đức để con cháu đời sau được hưởng.”

Y nghe vậy thì bật cười, khó tin nói: “Ta lại muốn xem nàng có thể khiến ta điên đảo hay không.”

Dứt lời liền đưa tay lên toan đoạt lấy mạng che của nàng, nhưng lần nào nàng cũng nhanh hơn y một bước, không khó lắm để bắt lấy tay y, tránh cho chuyện không hay sẽ xảy ra.

Lúc này y lại như kẻ say rượu, ghé sát tai nàng thổi hơi nóng, nói: “Hay có phải nàng quá xấu xí, cho nên mới không cho người khác thấy dung mạo của mình?”

Nàng nghe vậy thì bật cười: “Ngài có thấy có người nào tung tin đồn về những điều mình chưa từng thấy không?”

“Đương nhiên là có!” Y rất nhanh đáp lời: “Giống như những chuyện kì ảo tâm linh gì đó, mọi người vẫn thường hay đồn đại linh tinh, mỗi người một ý...”

Lúc này, nàng lại chen vào: “Vậy tại sao về nhan sắc của ta thì bọn họ chỉ đồn có một điều?”

Hạnh mẫu tròn xoe hướng về phía y, lúc này y mới để ý thấy nàng quá là có một đôi mắt đẹp. Lông mi dài, cong vút theo hình vòng cung, đồng tử có màu nâu nhạt, kết hợp với mày phượng hẹp dài trông vô cùng hài hòa.

Mới có vậy thôi nhưng y lại thấy cổ họng khô nóng, như có cái gì vướng ở đấy, không nuốt xuống được.

“Có phải khó chịu rồi không? Ta đã nói mà, nếu ta thật sự tháo mạng che xuống thì sẽ làm điên đảo chúng sinh đấy.”

Nói xong nàng vui vẻ nhấp thêm một ngụm rượu. Ở Mộng Lâu này, ngoài Tô mama thì chưa có ai có thể thấy dung mạo thật của nàng, mà Tô mama lần đó cũng chỉ là may mắn thấy được.

Dạ công tử nghe vậy thì lửa nóng trong người mới dịu đi một ít, y nhìn nàng rất lâu, như là dò xét điều gì đấy, cuối cùng đuôi mắt nhuộm ý cười, cùng nàng uống thêm một hồi nữa mới ra về.

Lúc y vừa đi khỏi, Tô mama mới bước đến ngồi xuống chỗ y vừa ngồi: “Hạc Dao, ta thấy y hình như là đồ ý con rồi đi? Không ngày nào là không đến cùng con uống rượu... Con có cần Tô mama thay con dò xét ý?”

Nàng nghe vậy thì xua tay: “Tô mama, người nói nhỏ thôi, sao lại gọi cả tên con vậy chứ!” Tên của nàng ngoại trừ những người thân cận thì không ai biết.

Bà nghe vậy thì bật cười, con bé này, lại đánh trống lảng rồi.

Những ngày sao đó đều như vậy, cứ như một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại trong cuộc sống của nàng.

Đêm nay có lẽ là một đêm khá đặc biệt trong đời nàng, đó chính là lần đầu tiên Mộng Lâu lại vắng khách.

Hôm nay Dạ Cổ Phong cũng không đến uống rượu cùng nàng, thật khiến nàng chán chết mà.

Tô mama thấy vậy liền bước đến cạnh nàng: “Làm sao vậy? Mới không gặp y một ngày mà đã nhớ sao?”

“Tô mama à, người lại như vậy nữa rồi!”

Bà đưa tay lên xoa nhẹ đầu nàng, những cô nương ở trong Mộng Lâu này đều như con gái của bà, chỉ riêng Trác Hạc Dao, bà coi trọng nàng hơn tất cả. Cũng không biết là vì sao, chỉ cảm thấy ở nàng và bà có điểm gì đó tương đồng, nhưng lại không nói rõ được là cái gì.

Bà trước đây cũng có một đứa con gái, nhưng tiếc rằng con gái bà đoán mệnh, đã sớm chết từ năm lên bảy, tính đến nay cũng đã mười mấy năm rồi. Trung thu năm nay chính là sinh thần của con gái bà.

Hằng năm cứ vào ngày này, bà lại đóng cửa Mộng Lâu, nói là mừng trung thu nhưng thật ra ai cũng biết bà muốn dành một ngày đó để ở bên con gái. Có lẽ vì như vậy, nên các cô nương ở đây ai cũng đều yêu quý bà.

Trung thu năm nay, con gái bà đã tròn hai mươi rồi à, cái tuổi xuân xanh biết bao nhiêu mộng ước, vậy mà nay người đã không còn.

Trăng năm nay dường như đặc biệt rất tròn, và rất sáng nữa. Hôm nay không phải đánh đàn khiến nàng vô cùng cao hứng, quyết định đi tìm Dạ Cổ Phong.

Nhưng kinh thành rộng lớn, nàng biết tìm y ở đâu đây? Lại nói, đây chính là lần đầu tiên nàng ra khỏi Mộng Lâu nên đường phố không quen thuộc lắm.

Bên ngoài thì rất náo nhiệt, rất giống với suy nghĩ của nàng nhưng lại không vui vẻ như trong tưởng tượng của nàng.

Ngoại trừ thời gian tắm giặt ra là nàng không đeo mạng che, còn lại thời gian ngay cả ngủ nàng cũng đeo trên người. Hôm nay ra phố cũng vậy, lúc này lại bắt đầu có người chỉ trò bàn tán nàng, mà nhiều nhất vẫn là nam nhân.

“Người xem, đó có phải là tiểu mỹ nhân của Mộng Lâu không?”

“Làm sao lại như vậy được? Nàng ta trước giờ có ra khỏi Mộng Lâu nữa bước đâu...”

“Nhưng giống lắm nha.”

“Làm sao người biết, đã thấy tận mắt chưa?”

“Đương nhiên là chưa, chỉ nghe người ta đồn thôi. Nhưng người nhìn đôi mắt ấy đi, đẹp như vậy thì chắc chắn là nàng ta...”

Đoạn đối thoại của hai tên ngồi trong trà quán từng chữ từng chữ lọt vào tai nàng, nghe mà ngứa ngáy khó chịu vô cùng!

Bọn chúng lại bàn tán một hồi không thôi, gần quá nàng bèn đến trước bàn bọn chúng: “Hai vị công tử đây không biết có việc gì không à? Sao lại cứ chỉ trò về ta vậy?”

Một tên trong đây bị nàng bắt được thì thẹn quá hóa giận, đập bàn đứng dậy, chỉ thẳng ngón tay vào mặt nàng: “Gia gia thích nói đấy, thì thế nào? Tiểu mỹ nhân đây quán được sao?” Dứt lời liền đưa tay lên, toan vuốt ve mặt nàng.

Thấy vậy, nàng lập tức đưa tay bắt lấy tay hắn, nhẹ dùng lực bẻ ngược ra phía sau khiến hắn nhanh chóng mất đi cảm giác, hét toáng lên. Tên đứng cạnh thấy vậy thì sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, vì không dám chạm vào nàng nên hắn ta chỉ đánh cầu xin: “Nữ hiệp, chúng ta sai rồi, chúng ta thật sự sai rồi! Nếu người còn không thả tay ra, tay hắn ta sẽ bị phế đó!”

Nghe vậy nàng mới thoái mái thả tay tên kia ra, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Sau này đi ra đường nên nhớ, có một số người các người không thể chọc vào. Đặc biệt là ta.”

Nói rồi nàng đặt lên bàn ba lạng bạc, hướng về tên tiểu nhị: “Đây là tiền trà cùng tiền bồi thường, thật xin lỗi.” Nói xong liền lập tức bước ra khỏi trà quán.

Vừa bước ra thì nàng liền đụng phải một người đang bước vào, cú va chạm khá mạnh khiến nàng suýt chút nữa thì ngã.

Vừa ngược mắt lên xem đó là ai thì nàng lại cảm thấy lưng mình có chút lạnh, cũng không hiểu là vì sao.

Lúc ý thức vừa mới trở lại thì chỉ nghe một thư đồng bên cạnh hắn nói: “Người không có mắt à? Tránh đường cho công tử nhà ta!”

Câu nói vừa dứt, dường đi còn chưa kịp nhường thì nàng đã bị tên thư đồng đẩy sang một bên, chỉ nghe thanh âm lạnh lùng vang lên: “Là ai làm bị thương người của ta?”

Tên bị nàng vịn tay lúc này không ngừng đau đớn rên rì, tên còn lại cậy có người chống lưng nên hắn ta thẳng lưng, chỉ tay về phía này: “Công tử, là à!”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dạ Vương Gia

Nam nhân ánh mắt dò xét nàng từ trên xuống một lượt, hần nói: “Là người làm bị thương người của ta?”

Trác Hạc Dao đứng thẳng người, ánh mắt đối diện với hần, đáp lời: “Là do người của công tử đắc tội với ta trước.”

Nam nhân nghe vậy, ánh mắt sắc lạnh hướng về phía tên vừa lên tiếng, sau đó lại dời ánh mắt đến ông chủ của trà quán.

Thấy hần nhìn mình, ông ta liền khẽ nuốt một ngụm nước bọt, bước đến chấp tay, nói: “Công tử, chuyện này lão nô cũng không rõ, ngài nếu muốn hỏi, thì hỏi tên tiểu nhị này đi. Hần ta này giờ ở ngoài này chắc chắn biết rõ mọi chuyện...”

Nghe ông ta nói vậy, nam nhân lại dời ánh mắt về phía tiểu nhị.

Thấy hần nhìn mình, tên tiểu nhị liền nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ của hần và hai người kia, liền nói: “Công tử, chính là nàng ta gây sự trước. Nàng ta đột nhiên không nói không rằng, bước đến đã nói A Thanh gây sự với nàng ta, rồi liền vận gây tay huynh ấy.”

Nghe hần nói vậy, Trác Hạc Dao liền tức giận, nâng cao giọng nói: “Người nói dối, là do hần ta đắc tội với ta trước!”

“Đắc tội với người? Ở trà quán mọi người đều thấy rõ mọi việc, người còn dám xảo biện?”

“Các người...” Vừa thốt ra hai từ, nàng liền hiểu hết mọi chuyện. Trà quán này là của tên nam nhân này, người cũng là người của hần, nàng ở đây nếu còn tiếp tục nói chỉ sợ có mưòi cái miệng cũng không nói lại bọn chúng.

“Hay, hay lắm! Các người như vậy mà lại đi ức hiếp một nữ nhân. Các người đáng mặt nam nhân sao?”

Nam nhân này giờ im lặng, lúc này đột nhiên lên tiếng: “Ta trước giờ không chấp nữ nhân, người đi tạ lỗi với người của ta, ta liền bỏ qua cho người một lần.”

“Người dựa vào cái gì mà bắt ta tạ lỗi với hần? Rõ ràng là hần đắc tội với ta trước, có tạ lỗi cũng phải là hần tạ lỗi với ta!”

Nam nhân khẽ chau mày, lời còn chưa kịp nói thì phía sau truyền đến tiếng của Dạ Cổ Phong.

“Tiểu mỹ nhân, nàng sao lại ở đây?” Dứt lời, y liền bắt gặp thân ảnh nam nhân đang đứng đối diện nàng, liền nói: “A, Dạ vương gia cũng ở đây sao? Hôm nay ta đúng là thật may mắn a, có thể cùng gặp hai người tại một chỗ.”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi qua người mình. Nam nhân đang ở trước mặt nàng vậy mà lại là Dạ vương gia?

Dạ vương gia nghe vậy liền dùng ánh mắt sắc lạnh hướng về phía Dạ Cổ Phong: “Hoàng đệ hôm nay rảnh rồi, lại đi lo chuyện bao đồng rồi?”

Hoàng đệ? Nói như vậy, Dạ Cổ Phong cũng là vương gia?

Dạ Cổ Phong nghe vậy liền cười, bước đến nắm lấy tay nàng: “Hoàng huynh, nàng ấy là người của đệ, hôm nay nàng ấy đắc tội với huynh, đệ xin thay nàng ấy tạ lỗi.”

Dứt lời, y liền kéo tay nàng bước đi, rời khỏi trà quán.

Ánh mắt Dạ vương gia vẫn hướng theo hai thân ảnh, đến lúc không thể nhìn thấy nữa.

***

Đi được một đoạn khá xa, lúc này Trác Hạc Dao mới hất tay Dạ Cổ Phong ra: “Ta trở thành người của ngài lúc nào vậy?”

Dạ Cổ Phong khẽ cười: “Không phải sao?”

Trác Hạc Dao hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người rời đi. Đột nhiên nàng nhớ ra điều gì đó, liền hỏi y: “Ngài lúc này gọi hần là hoàng huynh, vậy ngài cũng là vương gia?”

Dạ Cổ Phong nghe vậy, thích thú phẩy chiếc quạt trên tay, nói: “Đúng vậy. Tiểu mỹ nhân, trở thành người của ta đi, nàng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý cả đời này.”

Trác Hạc Dao nghe vậy, liền nhếch khóe miệng. Chi tiếc là một màn này được che giấu kỹ càng dưới mạng che: “Ngài thấy ta giống loại người ham mê vinh hoa phú quý lắm sao?”

Không chờ y đáp lời, nàng liền tức giận trở về Mộng Lâu.

“Tiểu mỹ nhân, ta không có ý đó!”

***

Dạ Vương Phủ.

A Thanh từ bên ngoài bước vào, Dạ Vô Khặng vừa nghe tiếng bước chân liền xoay người lại, một cước đá vào bụng hần.

“Vương gia tha tội!” A Thanh vừa đau vừa giận, hần giận là vì vương gia của hần lại vì người ngoài mà đánh hần.

“Người có tội gì?” Thanh âm lạnh lùng vang vọng trong không gian chật hẹp của Thanh Tâm các.

“Vương gia, nàng ta rõ ràng là động thủ trước mà, thuộc hạ chỉ...”

“Người chỉ làm gì?” Dạ Vô Khặng bước đến trước giá sách, tùy tiện lấy ra một quyển rồi ngồi xuống đôn mịch, lật ra vài trang lại đập mạnh xuống mịch bàn.

A Thanh lúc này mới ngấm miệng, không dám lên tiếng.

“Người đi điều tra cho bản vương, xem nàng ta và Dạ Cổ Phong có quan hệ gì?”

“Vâng.” A Thanh sau khi nhận lệnh liền không dám chậm trễ, mặt trời còn chưa lặn đã quay về báo cáo.

“Vương gia, nàng ta là đệ nhất mỹ nhân ở Mộng Lâu.”

“Mộng Lâu?” Chén trà trên tay hần còn chưa kịp uống, liền đặt lại mịch bàn.

“Vâng.”

Dạ Vô Khặng ánh mắt khẽ khép lại, Mộng Lâu là nơi nào, trong lòng hần tự hiểu rất rõ. Dạ Cổ Phong tại sao lại quen biết được nàng ta? Đệ nhất mỹ nhân Mộng Lâu.

“Vậy, nàng ta tại sao lại đeo mạng che?”

A Thanh nghe vậy, nhất thời không phản ứng kịp. Lúc hần điều tra nàng, không có lưu ý điểm này.

“Lập tức đi tra, phải có kết quả trước khi trời tối.”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

***

Sáng hôm sau, tại Mộng Lâu.

Trác Hạc Dao cuộn người trong chăn, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên đánh thức nàng dậy.

“Ai vậy?”

“Là ta.” Là tiếng của Tô mama.

Nghe tiếng bà ấy, nàng liền ngồi dậy lấy mạng che đeo vào, sau đó ra mở cửa phòng.

Cánh cửa vừa mở ra, liền thấy không chỉ là Tô mama, bên ngoài còn có Mẫu Đơn, Ngọc Lan, Đỗ Quyên,... Tất cả đều tập trung trước phòng nàng.

“Mọi người làm gì ở đây vậy?”

Tô mama là người dẫn đầu tiến vào trong: “Bây giờ mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi, con còn ở đây ngủ?”

“Tô mama, người hôm nay làm sao vậy?”

Tô mama còn chưa trả lời, Mẫu Đơn đã lên tiếng: “Muội muội thật tốt số a, hôm nay Dạ công tử kia đã mang sinh lễ đến, nói muốn lấy muội đó!”

“Cái gì?”

Đỗ Quyên tiếp lời: “Đúng vậy, số của tỷ thật thốt, muội thật gan tỳ!”

“Ngài ấy đang ở đâu?”

“Là ở dưới đại sảnh, đang chờ con đó!” Dứt lời, Tô mama liền quay sang ba người: “Các con, mau giúp nó chải chuốt lại đi, rồi nhanh xuống gặp Dạ công tử!”

“Vâng, Tô mama.” Cả ba người cùng nói, sau đó liền kéo nàng đi tắm rửa chải chuốt.

“Các người ra ngoài đi, ta có thể tự làm.”

“Muội có thể sao? Nếu muội có thể thì Tô mama đã không gọi bọn ta rồi!” Lần này là Ngọc Lan, nàng vừa nói vừa giúp Trác Hạc Dao chải tóc.

Trác Hạc Dao nghe vậy liền hừ một tiếng, bình thường nàng có ai giúp nàng đâu, nàng vẫn tự làm đấy thôi!”

Một lát sau, nàng theo bà nữ nhân kia xuống đại sảnh, từ xa đã nghe tiếng cười vui vẻ của Tô mama truyền đến.

Dạ Cô Phong đang bồi chuyện cùng Tô mama, thấy nàng y liền đứng dậy: “Nàng đến rồi.”

Thấy y, Trác Hạc Dao liền khẽ gật đầu xem như chào hỏi, sau đó nàng tiến đến ngồi cạnh Tô mama.

“Con ngồi ở đây làm gì? Sang bên kia ngồi cùng Dạ công tử đi! Nhanh lên!”

“Tô mama!”

Nàng cũng hết cách, liền tiến đến ngồi cạnh y.

Vừa mới hạ tọa, Dạ Cô Phong liền bước dưới liền nắm lấy tay nàng, hướng Tô mama: “Hôm nay ta đến đây, là muốn xin Tô mama, rước nàng ấy về làm thê tử.”

Trác Hạc Dao cố gắng thoát ra nhưng không thể, đành để mặt cho y nắm

Tô mama nghe vậy liền bật cười, bà nói: “Nó là đệ nhất mỹ nhân ở Mộng Lâu của ta, thật lòng mà nói thì gã đi ta đương nhiên có chút tiếc...”

Nàng nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn bà, nói: “Vậy thì người đừng gả, con không đồng ý hôn sự này!”

Tô mama nghe đến đây liền tỏ ra không vui: “Hạc Dao, con không có thân sinh, ta ở đây cũng xem như mẫu thân của con, hôn sự này ta thật sự cảm thấy rất tốt, tại sao con lại không muốn?”

“Con không có tình cảm với Dạ công tử, làm sao có thể gả cho y được?”

Dạ Cô Phong lúc này liền nói: “Ta không cần nàng phải có tình cảm với ta, ta chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được rồi.”

Mẫu Đơn, Ngọc Lan và Đỗ Quyên nghe vậy liền cùng nhau “Oa” một tiếng.

“Thật ngưỡng mộ a...”

“Ta cũng muốn có một người như Dạ công tử!”

Nghe Đỗ Quyên nói vậy, Ngọc Lan liền chen vào: “Muội sao? Nằm mơ đi!”

“Các con ra ngoài đi, đứng ở đây quấy rầy.” Tô mama gần giọng, sau đó dợi cho cả ba người cùng rời khỏi đại sảnh, lúc này Trác Hạc Dao lại nói: “Tô mama, con...”

Vừa nói đến đây, bên ngoài liền truyền đến tiếng nói cao vút: “Thái hậu giá đáo!”

Dạ Cô Phong cùng Trác Hạc Dao nghe vậy liền lập tức thay đổi nét mặt, còn Tô mama vẫn không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bản vương có hứng thú với nàng (1)

Ở trước đại môn Mộng Lâu, Thái hậu thân vận kim y sạm màu, bạch phát vấn cao cố định bằng trâm phượng vàng tinh xảo, thần sắc thấp phần tôn nghiêm ngồi trên phụng liễn.

Nháy mắt, bà ta liền thấy Dạ Cô Phong bước ra, cùng Trác Hạc Dao ở bên cạnh. Chu thân bà khẽ động, kéo khóe miệng vẽ ra một nụ cười khinh bỉ.

Đoạn, bà ta vịn tay tâm phúc, chậm rãi đi gót đến trước mặt nàng.

“Chát.”

Một tiếng va chạm da thịt vang lên, khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Trác Hạc Dao đưa tay ôm mặt, ánh mắt sắc lạnh hướng bà ta, nàng cao giọng: “Bà làm gì vậy?”

Dứt lời, một bên mặt kia liền bị bà ta vát thêm một cái. Nhục, thật sự rất nhục!

“Bà...” Trác Hạc Dao tức giận muốn phản kháng liền bị Dạ Cô Phong ở một bên ngăn cản.

Y bước lên chắn trước mặt nàng: “Mẫu hậu, chúng ta trở về rồi từ từ nói.”

Nghe y gọi Thái hậu là mẫu hậu, tất cả những người có mặt, ngay cả Tô mama cũng phải dừng tay che miệng mình lại để không phải thốt lên.

“Ai già cho con tự do, là muốn con vui vẻ chứ không phải để con có thể tùy ý làm càn!”

“Nhi thần không có làm càn! Nhi thần là thật lòng thích nàng.”

Thái hậu nghe vậy liền tức giận không thôi, lập tức cao giọng: “Người đâu! Lập tức đưa vương gia trở về phủ. Còn nữa, chỗ này cũng dẹp sạch sẽ cho ai gia!”

Tô mama nghe vậy lúc này mới hoảng sợ, liền đến trước mặt bà ta quỳ xuống: “Thái hậu nương nương, người nhân từ độ lượng đừng phá Mộng Lâu của ta, ta xin thề, từ nay về sau sẽ không để vương gia cùng nàng ta có bất cứ quan hệ gì!”

Thái hậu hừ một tiếng, hữu thủ khẽ phát ra hiệu cho đám thái giám phía sau tiến lên. Mặc cho Tô mama cầu xin, bà ta nhất thiết đập phá Mộng Lâu.

Trong chốc lát, Mộng Lâu từ một nơi trắng lộng lẫy trở nên hoang tàn không thể diễn tả.

Trác Hạc Dao lúc này mới rút roi da giấu bên người, một phát đập vào kiệu của thái hậu.

“Rầm.” một tiếng, phụng liễn của bà liền nát hết một nửa.

“Á tiện nhân này, bắt à lại cho ai gia!”

Bà ta vừa dứt lời, một đám thị vệ phía sau liền rút kiếm, hướng nàng mà đâm tới.

Trác Hạc Dao khẽ nhếch miệng, chỉ tiếc là bị cái mạng che này giấu đi, bà ta có nên nói là ngày thơ không đây? Chỉ bằng một đám tôm tép này cũng muốn bắt nàng?

Roi vừa thu về tay, Trác Hạc Dao liền một cước lấy đà, lập tức tung người lên, cùng đám thị vệ kia giao đầu một hồi.

Chưa đến chiêu thứ ba, tất cả bọn chúng đều đã ngã xuống, không ngừng rên rì.

Dạ Cỗ Phong thấy tình hình đã không còn cứu vãn, liền nói: “Mẫu hậu, nàng ấy vô tội, chuyện này tất cả là do nhi thần, không liên quan đến nàng ấy!”

“Cho dù là không liên quan đến à, nhưng kinh động đến ai gia là điều không thể tha thứ!”

Dứt lời, bà ta liền hướng đám thị vệ còn lại: “Tất cả đều lên hết cho ai gia, ai giết được á tiện nhân này, ai gia lập tức trọng thưởng!”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng, nâng cao giọng: “Bà đừng tưởng bản thân là thái hậu thì ta sẽ sợ bà. Ta nói cho bà biết, Trác Hạc Dao ta không sợ trời không sợ đất, cho dù bà đem thiên binh vạn mã đến đây, ta cũng sẽ không sợ!”

Đằng xa, khóc miệng nam nhân khẽ cong. Nữ nhân này, đúng là có chút thú vị.

Thái hậu lúc này, ánh mắt khó có thể tin được, trần trần nhìn nàng, miệng mấp máy hồi lâu cũng không nói được tiếng nào.

Ngông cuồng, á tiện nhân này đúng là ngông cuồng!

“Nàng đừng nói nữa!” Dạ Cỗ Phong hướng nàng quát lớn, sau đó y liền tiến đến đỡ lấy thái hậu: “Người đừng giận nữa, nhi thần sẽ theo người hồi cung.”

Nói xong, Dạ Cỗ Phong liền cúi và rời khỏi Mộng Lâu, đến Dạ vương phủ. Bởi vì phụng liễn bị Trác Hạc Dao phá hủy hơn phân nửa nên bà ta cùng Dạ Cỗ Phong phải đi bộ hơn nửa canh giờ.

Sau khi đám người kia đi khỏi, Tô mama liền tiến đến ôm lấy Trác Hạc Dao, bà hoảng sợ đến rơi lệ: “Hạc Dao, chúng ta phải làm sao đây? Con vừa đắc tội với thái hậu, là thái hậu đó! Sau này bà ta nhất định sẽ quay lại giết con, con mau trốn đi, trốn càng xa càng tốt. Tốt nhất là đừng ở đây nữa, đến Tây Vực đi, ở đó bà ta sẽ không tìm ra con... Hu hu... Hạc Dao của ta...”

Trác Hạc Dao thấy vậy thì mềm lòng, lớp nguy trang cứng rắn bên ngoài cũng bị nàng tháo xuống: “Mama, sẽ không nghiêm trọng như vậy đâu mà!”

“Làm sao lại không nghiêm trọng? Không chừng bọn ta ở đây còn bị liên lụy, người tốt nhất mau rời khỏi đây đi!” Ngọc Lan lúc này cũng hoảng sợ không thôi, lúc nghe nàng nói câu đó liền nộ khí bừng bừng.

Còn nàng, dường như không thể tin vào tai mình. Người vừa lên tiếng là Ngọc Lan, tỷ muội tốt của nàng sao?

“Ngọc Lan tỷ tỷ, tỷ đừng như vậy mà...” Đỗ Quyên cũng hoảng sợ không kém, nhưng mà nàng thấy chuyện này đâu có liên quan đến Hạc Dao tỷ tỷ đâu? Tỷ ấy tốt như vậy, nếu được tông thất để mất cũng là bình thường mà. Và lại chuyện này là do thái hậu từ đầu đến cuối làm ầm ĩ, Hạc Dao tỷ tỷ rõ ràng là vô tội.

Mẫu Đơn ngay giờ im lặng, lúc này cũng lên tiếng: “Hạc Dao, ta thấy Tô mama nói đúng đó, muội dù sao cũng nên tránh đi chỗ khác, ở đây rất nguy hiểm.”

Nhân cơ hội này, nàng nhất định phải tông Trác Hạc Dao đi càng xa càng tốt. Không có nàng ta ở đây, thì nàng sẽ trở thành đệ nhất mỹ nhân. Bao nhiêu năm qua, nàng luôn nấp sau lưng Trác Hạc Dao, làm cái bóng cho nàng ta cũng quá lâu rồi.

Trác Hạc Dao hướng Mẫu Đơn và Ngọc Lan, lạnh giọng nói: “Các người đều sợ ta liên lụy sao?”

Cả hai nhất thời không biết đáp trả thế nào, dù sao cả bốn bọn họ đều quen biết nhau khá lâu, nếu nói Trác Hạc Dao gặp chuyện, bọn họ đương nhiên lo lắng. Còn nói sợ nàng liên lụy, đúng là cũng có vài phần.

Không phải con người đều luôn ích kỉ sao?

Thấy bọn họ không đáp lời mình, nàng liền nhếch miệng: “Được, dù sao chuyện này cũng là do ta gây ra, ta sẽ đi khỏi đây, sẽ không liên lụy đến mọi người.”

Tô mama nghe vậy liền rất đau lòng, bà liền lấy chiếc trâm vàng nạm ngọc đang cài trên tóc đưa cho nàng: “Hạc Dao, Tô mama sẽ luôn ở đây, nếu sau này con có gặp khó khăn, cứ cho người cầm nó đến tìm ta. Tô mama nhất định giúp được con sẽ giúp.”

Nghe vậy, nàng không khỏi cảm động, liền ôm lấy bà: “Tô mama, cảm ơn người. Người thật tốt với con.”

Tô mama cũng rơi lệ theo, bà đưa tay khẽ vuốt tóc nàng, sau đó liền nói: “Con mau đi đi, đừng bao giờ trở lại nữa. Hạc Dao, báo trọng!”

“Tô mama, nếu thái hậu thật sự trở lại, bà ta không tìm thấy con ắt sẽ làm khó mọi người... Hay là, chúng ta cùng nhau trốn đi? Con có thể...”

Nghe đến đây, Tô mama liền lắc đầu: “Không được đâu, nếu chúng ta cùng đi thì cho dù có đến chân trời góc bể, thái hậu nương nương cũng sẽ tìm ra được. Còn con, đi một mình sẽ dễ dàng hơn. Bọn ta ở đây cùng con cũng không có quan hệ huyết thống, nhiều nhất là bị đánh cho vài trăm trượng, không sao đâu.”

Một lần nữa, Trác Hạc Dao tiến đến ôm lấy bà, sau đó mới trở vào trong thu xếp rồi rời đi.

Chưa đi được bao xa, nàng liền thấy có gì đó không đúng. Hữu thủ liền nhanh chóng lấy roi da, trong nháy mắt liền vung mạnh về phía sau.

Hai thân ảnh phía sau nhanh chóng lùi lại mấy bước. Nữ nhân này, đúng là vẫn thâm độc như này nào.

“Thì ra lại là các người!”

Hai người đi theo nàng nãy giờ, một tên là A Thanh – tên lần trước bị nàng vận gãy tay, tên còn lại thì nàng không biết.

A Thanh nói: “Trác tiểu thư, vương gia nhà ta có lời mời người đến Dạ vương phủ một chuyện.”

Mời? Tại sao hẳn lại mời nàng đến đó?

Thấy trong mắt nàng có chút do dự, A Thanh liền nói: “Vương gia bảo ta chuyển lời cho người, chuyện này đi người chỉ có lợi, không có hại.”

Trác Hạc Dao là người thông minh, nghe A Thanh nói vậy, trong lòng cũng hiểu đến bảy, tám phần.

***

Dạ vương phủ.

“Xoàng.”

Chén trà trên tay thái hậu bị ném mạnh xuống đất, vỡ tan tành. Bà ta vẫn tức giận không thôi, hai mắt hằn lên tia máu: “À ta nghĩ mình là ai chứ? Ai gia nhất định phải chém đầu à ta!”

Dạ Vô Khạng ngồi một bên, tả thủ nâng chén trà, hữu thủ dùng nắp gạt nhẹ miệng chén, một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

“Mẫu hậu, nhi thần đã nói đều là do nhi thần tự quyết định, chuyện này không liên quan đến nàng ấy!”

“Không liên quan? Ai gia nói liên quan, chính là liên quan! Con đừng tốn công cầu xin giúp à, không có ích đâu.”

Lúc này, Dạ Vô Khạng tựa tiểu phi tiểu, cất giọng: “Thái Hậu, người hiện tại đang ở tại Dạ vương phủ của bản vương, tốt nhất người nên tiết chế lại, đừng để bản vương phải đuổi người.”

“Dạ Vô Khạng, huynh...” Dạ Cổ Phong nghe vậy, nộ khí liền nổi lên, may mắn thay thái hậu đã giữ tay y lại.

Bà thần sắc không cam tâm, từng chữ như rít qua kẽ răng: “Phong nhi, không được vô lễ cùng Dạ vương gia!”

Dạ Vô Khạng nghe vậy, khước miệng khẽ nhếch: “Hôm nay không biết là ai to gan như vậy, lại dám chọc đến thái hậu nương nương của bản vương?”

Thái hậu nghe vậy, nhất thời không kiềm chế được, cao giọng: “Dạ Vô Khạng, ngươi!”

“Bản vương làm sao?” Dạ Vô Khạng lúc này mới đặt chén trà xuống mộc bàn, thông thả nói: “Nữ nhân đắc tội với người, bản vương cảm thấy có chút hứng thú. Người này để cho bản vương, thái hậu nương nương không có ý kiến gì chứ?”

Thái hậu nghe vậy liền lập tức đập bàn đứng dậy, Dạ Cổ Phong cũng kích động: “Không thể nào!”

“À ta dám phạm thượng, ai gia nhất định phải lấy đầu à!”

“Bản vương vốn đang buồn chán, thấy nàng ta có chút hứng thú nên muốn chơi đùa, nay nếu thái hậu đã nói như vậy, bản vương lại mất đi thú vui, hay là thay vào đó, bản vương liền chiếu cáo thiên hạ, để cho bọn họ đều biết “việc tốt” mà bà đã làm!”

Nghe vậy, sắc mặt bà ta lập tức trắng bệch, gân xanh trên trán nổi lên thấy rõ: “Nếu Dạ vương gia đã nói vậy, ai gia liền không có ý kiến.”

“Mẫu hậu!”

“Con cảm miệng! Nhìn xem việc tốt con đã làm đi!”

Dứt lời, A Thanh từ bên ngoài bước vào, hướng Dạ Vô Khạng: “Vương gia, người đã đưa đến rồi.”

Dạ Vô Khạng khẽ phất tay, ý bảo y lui xuống. Đoạn, hân hưởng về phía thái hậu cùng Dạ Cổ Phong: “Bản vương đã chuẩn bị xe ngựa cho hai người hồi cung, trở về trước khi trời tối đi.”

Nói xong, hân liền phất tay rời khỏi chính điện Thần Phong, để lại thái hậu cùng Dạ Cổ Phong một bụng tức giận.

“Mẫu hậu, rốt cuộc người đã làm việc gì mà lại phải sợ hấn như vậy?”

Thái hậu không đáp, vịn lấy Dạ Cổ Phong để đứng dậy. Bà đường đường là Thái hậu nương nương cao cao tại thượng, hôm nay lại chịu khuất phục dưới hấn, quả đúng là nực cười.

Nếu như chuyện đó bà không quá nôn nóng, để hấn nắm được chứng cứ thì hôm nay bà phải chấp nhận cúi đầu trước hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bản vương có hứng thú với nàng (2)

Từ chính điện Thần Phong, Dạ Cổ Phong cùng A Thanh liền nhanh chóng đi gót đến Tĩnh Vân các.

Bên trong, Trác Hạc Dao trong lòng không khỏi lo lắng, bên cạnh nàng là tên thuộc hạ còn lại của Dạ Vô Khạng.

Tiếng bước chân ngày càng gần, Trác Hạc Dao như đang bị treo lơ lửng giữa không trung, hai tay bất giác nắm chặt.

Dạ Vô Khạng cùng A Thanh một trước một sau tiến vào Tĩnh Vân các, sau khi nhìn thấy nàng, hấn liền phất tay, ý bảo hai người kia lui xuống.

Trác Hạc Dao là người thông minh, nàng liền lên tiếng trước chiếm thế thượng phong: “Không biết hôm nay vì sao Dạ vương gia lại gọi tiểu nữ đến đây?”

“Tiểu nữ? Bản vương nhớ hôm qua nàng mạnh miệng lắm mà?” Dạ Vô Khạng tiến đến đón mộc hạ tọa, ánh mắt không nhìn ra ý định dò xét khắp người nàng.

“Đó là do hôm qua tiểu nữ không biết ngài là vương gia... Vậy nên, hôm nay tìm tiểu nữ chính là muốn trị tội?”

Nghe vậy, hấn liền bật cười: “Trị tội nàng? Trị tội nàng thì bản vương được gì?”

“Ít ra ngài cũng thấy vui vẻ trong lòng?”

“Ha, nàng nghĩ bản vương sẽ hẹp hòi như vậy sao?”

“Tiểu nữ không dám.”

Lúc này, Dạ Vô Khạng liền phất nhẹ tay, nói: “Chuyện của thái hậu, bản vương đã dân xếp ổn thỏa, bà ta sẽ không gây phiền phức cho nàng cùng những người ở Mộng Lâu, vậy... Nàng có nên cảm tạ bản vương một tiếng?”

“Cảm tạ ngài?” Trác Hạc Dao cảm thấy có chút buồn cười: “Việc này cũng không phải tiểu nữ cầu khẩn ngài, là do ngài tự ý muốn làm, tại sao tiểu nữ phải cảm tạ?”

Dứt lời, liền nhận thấy mình nói sai, nàng tiếp tục: “Tiểu nữ lỡ lời, mong vương gia thứ tội.”

Dạ Vô Khạng nhếch miệng: “Không phải nàng nói nàng không sợ trời không sợ đất sao? Tại sao lại sợ bản vương rồi?”

Nghe vậy, Trác Hạc Dao khẽ cắn môi, không biết nên nói thế nào.

“Không vòng vo nữa, bản vương có hứng thú với nàng, muốn nạp nàng làm thị thiếp.”

“Cái gì?” Nàng nhất thời không thể tin vào tai mình.

“Lời bản vương đã nói, không phải nàng không nghe. Ngay cả hai tên đang nghe trộm ngoài kia cũng rõ ràng từng chữ.”

Nghe vậy, Trác Hạc Dao liền hướng mắt về phía cửa sổ, quả thực thấy hai thân ảnh gấp rút rời đi.

Trác Hạc Dao dường như không suy nghĩ, nhanh chóng đáp lời: “Dạ vương gia nếu đã biết tiểu nữ không sợ trời không sợ đất, vậy hẳn là biết con người tiểu nữ không chịu khuất phục. Ngại gì tiểu nữ sẽ chấp nhận làm một thị thiếp?”

Dạ Vô Khạng nghe vậy cũng không giận, ngược lại còn bật cười: “Không muốn làm thị thiếp, vậy nàng muốn làm vương phi?”

Trác Hạc Dao không đáp, vẻ mặt lại lộ ra vẻ đương nhiên.

Nàng nghe nói, con người Dạ Vô Khạng tính tình cổ quái, đặc biệt không thích người khác nói điều kiện cùng hắn, hôm nay nàng cả gan thử một lần, cũng muốn biết xem Dạ vương gia có giống như người đời truyền tụng?

Còn Dạ Vô Khạng, chỉ cần liếc mắt là có thể đọc được suy nghĩ của nàng, hắn chậm rãi đứng dậy, từng bước tiến về phía nàng: “Bản vương cũng chưa có vương phi, và lại nàng nhan sắc cũng không tệ, nếu luận về xuất thân nàng không xứng thi luận về nhan sắc, ai có thể sánh cùng nàng?”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền đổi mặt cùng hắn, nàng lại nhớ đến mình còn đeo mạng che, liền nói: “Dạ vương gia vẫn chưa nhìn thấy dung mạo thật của tiểu nữ, biết đâu không giống như người ta đồn đại thì sao?”

“Những lời đồn đại, mỗi người một ý bản vương đương nhiên không tin. Duy chỉ những lời đồn về nàng thì chỉ có một! Bản vương thật sự rất tò mò muốn biết, nhan sắc thật sự của nàng sau cái mạng che này.”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền khẽ cười: “Chỉ sợ sau khi nhìn thấy, vương gia sẽ thất vọng.”

“Bản vương lại không sợ thất vọng!” Dứt lời, hắn liền nhanh chóng đưa tay lên giật lấy mạng che mặt, mà Trác Hạc Dao lại nhanh hơn một bước, né tránh động tác của hắn.

Cả hai liền giao đầu một hồi, Dạ Vô Khạng hữu thủ chống trả nàng, tay còn lại chỉ chờ thời cơ để tháo bỏ lớp vải này.

Còn Trác Hạc Dao, cố gắng xuất chiêu liên tục khiến hắn không kịp trở tay, thậm chí nàng còn nuôi ý muốn đánh trọng thương hắn, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sau một hồi đầu không cân sức, Dạ Vô Khạng đã thấm mệt, liền dứt khoát chế trụ hai tay nàng sau đó tà thủ mạnh mẽ giật mạng che xuống.

Thời điểm mạng che vừa được tháo xuống, Dạ Vô Khạng dường như không thể tin vào mắt mình. Trên thế gian này thật sự còn có nữ nhân đẹp như vậy sao?

Nét đẹp này không phải khuynh nước khuynh thành, mà chính là khiến cho chúng sinh điên đảo.

Thời điểm mạng che vừa bị kéo xuống, hai mắt Trác Hạc Dao liền ửng đỏ, nàng lập tức một chương đánh Dạ Vô Khạng, sau đó nhanh chóng nhặt lấy mạng che.

“Còn định đeo vào sao? Cũng đã bị bản vương nhìn thấy hết, nàng giấu làm gì nữa?”

“Mặc kệ ta!” Trác Hạc Dao nhất thời không kiềm chế được, liền cao giọng cùng hắn.

Người tháo mạng che của nàng là Dạ Vô Khạng, người đó vậy mà lại là hắn?

Còn Dạ Vô Khạng, hắn thấy tâm tình nàng kích động liền nâng khẽ miệng: “Nhan sắc này nếu trở thành Dạ vương phi, đám người ngoài kia nhất định không dám nói một lời.”

Những lời hắn nói đều bị nàng bỏ ngoài tai, cái nàng giữ không phải là nhan sắc này, mà là nàng không muốn ai nhìn thấy dung mạo sau khi trưởng thành của nàng trước sự phụ. Tô mama là nữ nhân nên ngoại lệ.

Trác Hạc Dao nhếch miệng: “Dạ vương gia thì ra cũng chỉ có như vậy!”

Dạ Vô Khạng nghe câu nói này không khỏi vui mừng, cái hắn thích nàng chính là ở điểm này.

Nàng nhìn chằm chằm vào mạng che trên tay, miệng lại nói: “Lời đồn chính là lời đồn, thật không đáng tin một lời!”

“Nhưng mà, lời đồn về nhan sắc của nàng thì bản vương lại tin đó.”

Vô si!

“Dạ vương gia, ngài cùng Dạ Cổ Phong là huynh đệ, chuyện sáng nay hẳn là ngài đã biết rõ, vậy tại sao còn có hứng thú với ta?”

“Huynh đệ? Ai nói với nàng ta cùng hắn là huynh đệ?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền nhếch môi khinh bỉ: “Bản vương vốn không thích thái hậu, nàng cũng không để bà ta vào mắt, vậy tại sao chúng ta lại không cùng nhau làm cho bà ta tức chết?”

“Ha, ta đúng là không vừa mắt thái hậu, nhưng ngài dựa vào đâu mà lại muốn ta cùng ngài chọc tức bà ta?”

“Dựa vào bản vương có hứng thú với nàng.” Dạ Vô Khạng tựa tiểu phi tiểu nói một câu.

“Vậy nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Nàng đoán xem?”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền đứng dậy, mặt đối mặt cùng hắn: “Ý của Dạ vương gia ta không cả gan đoán bừa, ngược lại ta còn tò mò muốn biết hậu quả của việc làm trái ý của Dạ vương gia.”

Nói xong, cũng không nhìn xem thần sắc của hắn thế nào, nàng liền đeo mạng che, sau đó rời khỏi vương phủ.

Trước khi đi, nàng hình như có nghe hắn nói vọng từ phía sau, trong vòng ba ngày, hắn nhất định khiến nàng ngoan ngoãn làm vương phi của hắn.

Trở về Mộng Lâu, Tô mama thấy nàng thì vô cùng mừng rỡ, liền tiến đến ôm lấy nàng không rời.

Thấy mọi chuyện đã qua, nàng mới đưa lại cây trầm của bà: “Tô mama, bây giờ con không sao rồi, cây trầm này cũng nên trả về chủ cũ.”

Tô mama thấy vậy liền mỉm cười: “Đồ Tô mama đã tặng con thì chính là của con, con cứ giữ lấy.”

Từ khi đến kinh thành, Tô mama giống như người thân duy nhất của nàng ở đây, nếu lúc đó không có bà ra tay tương trợ, chắc là đã không có nàng bây giờ.

***

Ngày thứ nhất sau khi trở về, mọi việc vẫn diễn ra hết sức bình thường, nhưng Mộng Lâu phải tạm thời đóng cửa để tu sửa lại.

Sau ngày hôm đó, tình cảm ty muội giữa nàng cùng Mầu Đơn và Ngọc Lan đã không còn như trước.

Ngày thứ hai, Mộng Lâu vẫn chưa tu sửa xong, mọi việc vẫn diễn ra theo nhịp điệu.

Nhưng càng yên ả, thì sóng gió chuẩn bị ập đến liền càng to lớn.

Đấy chắc chắn là điềm báo không lành.

Đêm tối của ngày thứ hai, nàng đã trần trọc không ngủ được. Đắn đo suy nghĩ một hồi, nàng cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm.

Sáng ngày thứ ba, tức ngày cuối cùng của thời hạn, Trác Hạc Dao không nói không rằng, sáng sớm đã rời khỏi Mộng Lâu đến Dạ vương phủ.

Thuộc hạ canh cửa thấy nàng liền nhanh chóng mở cửa, sau đó là A Thanh bước ra, dẫn nàng đến chính điện Thần Phong.

Cánh cửa chính điện vừa mở ra, nàng liền biết cuộc sống sau này nhất định không dễ dàng.

Dạ Vô Khạng nghe tiếng bước chân cũng không quay lại nhìn, sau khi Trác Hạc Dao bước vào trong, A Thanh liền hiểu ý đóng cửa cho vương gia nhà hấn, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Lần trước khi bị vương gia phát hiện mình nghe trộm, hấn đã phải nhận lấy năm mươi trượng, hôm nay hấn đương nhiên không dám nghe trộm vương gia nói chuyện cùng nàng, liền ngoan ngoãn cách xa Thần Phong điện.

“Nếu bản vương nói, bản vương có thể đọc được suy nghĩ của nàng, nàng có tin không?”

Nghe hấn nói vậy, Trác Hạc Dao cũng không vội đáp lời. Nói trước nói sau, cuối cùng hấn cũng chiếm tiện nghi, vậy nàng dài dòng có nghĩa gì?

Dạ Vô Khạng cũng không tức giận, thái độ vẫn nhàn nhả nói tiếp: “Tuy nhiên, cuối cùng nàng quyết định đến đây trước khi bản vương hành động, là vì lý do gì?”

“Thứ nhất, ta không biết thủ đoạn của ngài. Thứ hai, ta muốn bảo vệ cho những người ở Mộng Lâu. Thứ ba, nếu ta không muốn, ta cũng không tin ngài sẽ cường bạo chiếm đoạt.”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền bật cười: “Làm sao nàng biết bản vương sẽ không cường bạo nàng?” Vì hấn đứng xoay lưng về phía nàng nên nàng không thể thấy được sắc mặt của hấn.

“Nếu ngài thật sự làm như vậy, thì chính ta tự nhận mình xuôi xẻo.”

“Xuôi xẻo?” Lúc này, Dạ Vô Khạng mới chậm rãi xoay người lại: “Trở thành vương phi của bản vương, đối với nàng là xuôi xẻo?”

“Ta không có ý đó! Ý của ta...”

Dạ Vô Khạng liền giọng tay ngắt lời nàng: “Nếu nàng đã hạ quyết tâm thì ba ngày nữa lập tức tiến hành đại hôn.”

“Ba ngày? Nhanh như vậy sao? Ta còn chưa...”

“Còn nữa...” Hấn từng bước từng bước tiến đến trước mặt nàng: “Gã cho bản vương thì chính là người của bản vương, sau này nhờ thay đổi cách xưng hô, cũng không cần phải đeo mạng che nữa.” Nói xong, hấn liền rời khỏi Thần Phong điện.

Không lâu sau, liền có một vài gia nhân đến giúp nàng chải chuốt, may giá y,...

Sau khi tắm gội sạch sẽ, nàng được đưa đến Tĩnh Vân các.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Dạ vương gia, rốt cuộc ngài để ý ta ở điểm nào?

Bên trong Tĩnh Vân các một mảng tối đen, tất cả các cửa sổ đều đóng kín, chỉ có những tia sáng nhỏ nhoi lọt qua khe cửa.

Trác Hạc Dao lần mò trong bóng tối, một lúc lâu sau ánh mắt có thể thích nghi được liền cẩn thận dò xét.

Xung quanh bốn bề tĩnh lặng, tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở của bản thân.

Đột nhiên từ phía xuất hiện thân ảnh nam nhân, hấn nhanh chóng vòng tay ôm lấy cả người nàng, thanh âm trầm thấp nóng bỏng phả vào tai.

Trác Hạc Dao nhíu miêng chăm chọc: “Dạ vương gia, không phải còn ba ngày nữa sẽ thành hôn sao? Ngài vì sao lại gấp rút như vậy?”

Nghe vậy nam nhân cũng không giận, chậm rãi đáp lời nàng: “Nàng nói xem, bản vương gọi nàng đến đây để làm gì?”

“Ta nào dám suy đoán ý nghĩ của vương gia.”

“Thật sự không dám đoán sao?”

Trác Hạc Dao trầm ngâm một lát, lên tiếng: “Dạ vương gia, rốt cuộc ngài để ý ta ở điểm nào? Ta xuất thân là nữ nhân thanh lâu, ngài địa vị cao quý, thật sự sẽ không để tâm sao?”

Nghe nàng hỏi vậy Dạ Vô Khạng cũng không bất ngờ: “Không phải bản vương đã nói rồi sao? Bản vương muốn cùng với nàng là để cho lão hồ ly kia tức chết!”

Lão hồ ly mà hấn nói, không cần nghĩ nàng cũng biết là nói thái hậu.

“Chỉ với một mình ngài là đủ đủ để bà ta ăn không ngon ngủ không yên rồi, cần gì phải có thêm ta?”

Dạ Vô Khạng lúc này mới buông nàng ra, tiến đến đón một hạ tọa: “Trác Hạc Dao, nàng quả thực rất đẹp, nhưng lại không biết điều.”

Thấy nàng không đáp, hấn nói tiếp: “Có một số chuyện phải làm rõ chân tướng, nhưng cũng có một số chuyện muốn biết cũng không thể.”

“Ta hiểu rồi.”

Dạ Vô Khạng dùng tay gõ nhẹ vào một bàn, cất giọng: “Những gì của nàng ở Mộng Lâu bản vương sẽ cho người mang đến đây, bây giờ thì đi theo Nguyệt đi học hỏi gia quy đi.”

“Được.” Dứt lời, nàng liền xoay người bước ra khỏi Tĩnh Vân các.

***

Hai ngày sau, hạ nhân trong phủ tất bật đi đi lại lại chuẩn bị cho đại hôn của Dạ Vô Khạng, người người ra vào dâng tặng lễ vật nhiều không kể xiết, đến mức sắp chất thành núi rồi.

Bên trong Tĩnh Vân các, có mấy nha hoàn đang giúp nàng vận giá y.

Giá y mang màu một đỏ tươi khiến người ta nhìn lâu có chút chói mắt. Từ thắt lưng kéo dài đến gấu váy có kết những viên châu sa rục rờ, trước ngực có thêu một con phượng hoàng đang sải rộng đôi cánh. Hình thêu được dùng chỉ không tước, phải mượn cả tú nữ trong cung để nhanh chóng hoàn thành giá y trong hai ngày.

Tiếp theo là mão phượng được trang trí tinh xảo, một màu vàng kim thật khiến người ta nhìn thấy chói chang. Ở giữa mão đính một con phượng hoàng lớn, hai mắt của nó được đính hai viên đá đỏ, xung quanh đều có tua rủ xuống, quả thực là bộ giá y độc nhất vô nhị.

Kể từ khi nàng đến Tĩnh Vân các, Dạ Vô Khạng liền ngày đêm giải quyết chính sự ở Thần Phong điện, thời gian gặp hấn hai hôm nay cũng rất ít, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nha hoàn còn đang loay hoay vấn tóc cho nàng, Dạ Vô Khạng từ bên ngoài bước vào, mang trên mình khí chất vương giả, lạnh lùng cất giọng: “Các người lui hết đi.”

“Vâng.” Nha hoàn trong các liền hành lễ cùng hấn, sau đó từng người một đều lui ra, thuận tay đóng cửa.

Cũng từ khi đến đây, nàng không còn đeo mạng che nữa.

Chuyện nàng cũng Dạ Vô Khạng thành hôn, Tô mama sau khi nghe được liền ngắt xiu tại chỗ. Bà chỉ cầu mong nàng tìm được một phu quân tốt, không cầu mong nàng trở thành phượng hoàng.

Mới hôm qua Dạ Cô Phong cùng thái hậu làm à ỉ một hồi, hôm nay Dạ vương gia lại muốn lấy nàng, vậy chẳng phải là quá nhanh rồi sao?

“Cuộc đời bản vương sống hai mươi mấy năm, chỉ một lòng vì gian sơn xã tắc, nay lấy được một phi tử xinh đẹp như nàng, bản vương có chết cũng cam lòng.”

Trác Hạc Dao nghe vậy thì hừ một tiếng, bắt đầu chăm chọc: “Cuộc đời ta sống cũng đã hai mươi năm, vẫn chưa làm được gì cho gian sơn xã tắc giống ngài, hôm nay lại bị một kẻ vô liêm sỉ ép thành hôn cùng hân, ta nếu bây giờ có chết thì nhất định sẽ không cam lòng.”

Dạ Vô Khạng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, không giận mà cười, nói: “Hôm qua Nguyệt đi vẫn chưa dạy quy tắc trong vương phủ cho nàng sao? Nói chuyện với bản vương mà dùng giọng điệu này?”

“Ngài cũng đừng trách tội Nguyệt đi, là do ta chậm chạp, không thể tiếp thu nhiều quy tắc nhanh như vậy.”

“A, thì ra là như vậy.”

Dứt lời, Dạ Vô Khạng liền xoay người định bước ra ngoài, nhưng lại nhớ đến còn chưa có nói một điều cùng nàng: “Còn nữa, ngày mai sẽ là đại hôn của chúng ta, nàng tốt nhất nên ngoan ngoãn như hai ngày nay, tránh để bản vương động tâm...” Nói đến đây hân liền bật cười: “Ta lại quên mất, nàng không có cái gan này!”

Nói xong, hân liền xoay người ra khỏi Tĩnh Vân các, ngay sau đó là những nha hoàn lúc này tiến đến giúp nàng thay y phục.

Một nha hoàn đang chải tóc cho nàng nói: “Trắc tiểu thư, người thật là có phúc! Hoàng thượng không biết bao nhiêu lần hạ chỉ ban hôn cho vương gia, nhưng mà ngài ấy không hề lưu tâm, chỉ duy có tiểu thư là khiến vương gia tổn công sức như vậy.”

“Đúng đó!” Nha hoàn đứng cạnh bên cũng nói vào: “Vương gia nhà nô tì tuy là tính khí có chút cổ quái, nhưng là người rất coi trọng lời nói! Nếu sau này người trở thành Dạ vương phi, vương gia nhất định sẽ không để người chịu ủy khuất!”

Trác Hạc Dao nhếch miệng: “Thích thì các người đi mà làm! Cút đi cho ta!”

Đám nha hoàn thấy nàng nổi giận liền hoảng loạn rời khỏi Tĩnh Vân các. Nữ nhân này đúng là có phúc mà không biết hưởng a, bọn họ nếu có thể thì đã làm vương phi rồi, cần đợi nàng ta nói sao?

Đêm trước ngày thành hôn, ngoài trời không có trăng, trừ ánh đèn trong tấm điện thì bên ngoài tối đen như mực, cộng thêm Tĩnh Vân các gần như tách biệt với vương phủ, càng khiến người ta có cảm giác trống vắng.

“Rộp.”

Tiếng động mặc dù rất nhỏ, nhưng tại Trác Hạc Dao lại nghe rõ ràng đây chính là phát ra từ trên nóc của tấm điện.

Khóc miêng nàng liền vẽ ra một nụ cười nham hiểm, sau đó lại thấy một bóng đen từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Trác Hạc Dao còn không nhìn xem đó là ai, liền vùng roi hướng y liên tiếp tung chiêu.

Nam nhân khó khăn lắm mới giữ được roi của nàng, liền nói: “Hạc Dao, là ta!”

Thanh âm quen thuộc vang lên, nàng gần như còn tưởng mình nhìn nhầm.

“Dạ Cổ Phong? Tại sao lại là ngài?”

***

Dạ Cổ Phong tức giận đập mạnh tay lên một bàn: “Khốn kiếp! Hóa ra là tên Dạ Vô Khạng đó giờ trò.”

Trác Hạc Dao nhớ đến lần ba người gặp nhau tại trà quán, liền nói: “Không phải hai người là huynh đệ sao? Tại sao...”

“Ai là huynh đệ với hân? Lần đó trong câu nói của bọn ta nàng không nhìn ra sự châm chọc sao?”

“Ta làm gì có tâm trạng để ý chuyện đó.” Vừa nói, nàng vừa rót trà cho y: “Làm sao ngài lại vào đây được? Còn nữa, lần đó trở về thái hậu có làm khó ngài không?”

“Nàng nghĩ chỉ mấy tên lính quen kia sẽ làm khó được ta sao?” Nói xong, Dạ Cổ Phong nâng chén trà lên uống cạn: “Còn về mẫu hậu của ta thì không sao, nàng không cần lo lắng.”

Đột nhiên nàng lại thấy có gì đó không đúng, liền nhỏ giọng hỏi: “Vậy nếu giữa ngài và hân ta không xem nhau như huynh đệ, tại sao hôm đó ngài lại đưa thái hậu đến đây? Còn nữa, thái hậu có bí mật gì mà lại để Dạ Vô Khạng nắm thóp? Tại sao thái hậu lại sợ hân như vậy?”

“Hôm đó nếu không đến đây, chẳng lẽ ta phải đi bộ cùng mẫu hậu sao? Một người là thái hậu, một người là vương gia, cả hai đi nhau đi bộ về hoàng cung không phải sẽ làm trò cười cho thiên hạ sao?” Trầm ngâm một lát, y tiếp tục nói: “Còn về bí mật giữa Dạ Vô Khạng cùng mẫu hậu, ta thật sự không biết.”

Dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng của A Thanh: “Trắc tiểu thư, vương gia nói trong phủ có thích khách, bảo thuộc hạ đến xem người có ổn không. Trắc tiểu thư?”

Trác Hạc Dao thấy vậy liền giật mình, tên Dạ Vô Khạng này tuyệt đối không phải là người mà!

“Mau, vào trong trốn đi.” Nàng bước đến kéo Dạ Cổ Phong đứng dậy: “Khi nào ta ra hiệu, ngài lập tức rời đi.”

Dạ Cổ Phong cũng không ngốc, nếu để Dạ Vô Khạng bắt được hân ở đây, không những hân cùng nàng gặp chuyện, mà thái hậu cũng sẽ nguy hiểm.

Sau khi chắc chắn Dạ Cổ Phong đã an toàn, lúc này nàng mới chậm rãi mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, A Thanh lập tức cùng với bốn tên thị vệ xông vào trong phòng.

“Người dất theo nhiều người như vậy làm cái gì?”

A Thanh bước đến trước mặt nàng, chấp tay cung kính nói: “Thuộc hạ chỉ là phụng mệnh hành sự.”

“Phụng mệnh hành sự?” Trác Hạc Dao nghe vậy thì bật cười: “Ngay cả người cũng không đánh thắng ta, còn dất theo bốn tên thị vệ này là muốn làm ta vương chán?”

A Thanh vừa sợ vừa giận, nhất thời không biết đáp trả thế nào.

“Ta nói cho người biết, nếu thích khách có bước vào Tĩnh Vân các thì cũng đã sớm bị ta đánh chết, còn cần các người đến bắt sao?”

“Lời Trắc tiểu thư nói rất đúng, thuộc hạ xin cáo lui.”

Nói xong, A Thanh tức giận trừng mắt với nàng, sau đó cùng bốn tên thị vệ rời khỏi Tĩnh Vân các.

Trác Hạc Dao ý mình có một chút dụng mạo thì hay lắm sao? Những uất ức hôm nay hân phải chịu, nhất định sẽ có ngày bắt nàng ta trả lại gấp bội!

Sau khi A Thanh rời khỏi, Dạ Cổ Phong liền bước ra, khuôn mặt mang một chút nham hiểm: “Ta và nàng cũng chưa có tỷ thí cùng nhau, làm sao nàng biết nàng sẽ thắng ta?”

“Ngài còn đùa được sao? Mau đi đi!”

“Tiểu mỹ nhân, nếu ta nói sẽ có ngày ta đoạt lại nàng, nàng có tin không?”

Trác Hạc Dao nghe vậy thì rừ mắt: “Thật ra ta không có tình cảm với ngài, cũng không có tình cảm với Dạ Vô Khạng. Nếu thành hôn chỉ là để có chốn nương tựa thì với ta, ai cũng như nhau. Ngài sau này đừng hao tâm tổn trí về ta nữa. Bảo trọng.”

Dứt lời, Trác Hạc Dao liền nhìn y khẽ cười, sau đó không chờ cho Dạ Cổ Phong đi khỏi, nàng liền vào tấm điện đóng chặt cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đại hôn

Sáng hôm sau, tại Dạ vương phủ.

“Vương gia, giờ lành đã đến!” A Thanh từ bên ngoài bước vào, cung kính hướng Dạ Vô Khạng khai ngôn.

“Bản vương biết rồi, lui xuống đi.”

“Vâng.”

Dạ Vô Khạng hôm nay cũng vận hi phục, trái ngược với Trác Hạc Dao, trên hi phục của hắn có thêu cứu long, trước ngực còn treo tú hoa màu đỏ tươi.

Đại lễ thành hôn được tiến hành tại chính điện Thần Phong.

Sáng sớm hôm nay, Trác Hạc Dao đã được hắn cho người đưa về Mộng Lâu, còn bản thân mình cũng sớm trở về Tĩnh Vân các để chuẩn bị.

Ngoài đại môn, pháo đỏ đốt ầm ầm, vang dội cả một vùng. Kinh thành hiếm khi có dịp vui như vậy, còn là đại hôn của Dạ vương gia, càng khiến mọi người tụ tập đông hơn, phần lớn là tò mò về tân nương. Thật sự không biết là tiểu thư nhà nào mà lại tốt số như vậy.

Đám người phía trước đại mộ Dạ vương phủ cứ nhốn nháo, thật khiến người ta khó chịu.

Nhưng nghĩ lại thì hôm nay dù sao cũng là đại hôn của mình, bản thân Dạ Vô Khạng lại có chút nôn nao, và lại hắn cũng muốn cho mọi người biết phi tử của hắn là ai.

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng của bà mối: “Tân nương đến rồi!”

Dạ Vô Khạng nghe vậy, tầm mắt nâng lên bất gặp kiệu hoa đang từ xa tiến đến.

Theo lý mà nói, Dạ Vô Khạng phải đến Mộng Lâu để đưa Trác Hạc Dao về, nhưng sau một đêm ngủ nghĩ thì hắn lại thấy, dù sao hắn cũng là vương gia, mà nàng chỉ xuất thân nữ nhân thanh lâu, bất năng một mình ngồi kiệu hoa đến vương phủ cũng không có gì quá đáng.

Tại chính điện Thần Phong, khách nhân được mời đều đã đến đông đủ, giờ lành cũng đã đến, tân nương vừa đến, người chủ trì hôn sự liền tiến hành làm lễ.

“Nhất bái thiên địa!”

Từ nay về sau, nàng sẽ trở thành Dạ vương phi, không còn là Trác Hạc Dao tự do tự tại nữa. Cả đời đều bị cầm chân ở kinh thành, mãi mãi cũng không thể tìm lại tự do ngày nào.

“Nhị bái cao đường!”

Còn hắn, vẫn là Dạ vương gia cao cao tại thượng, vẫn có thể tùy hứng làm những gì mình thích. Muốn đi đâu thì đi, thậm chí còn có thể nạp thị thiếp nếu không vừa mắt nàng.

“Phu thê giao bái!”

Thời khắc đối mặt với hắn, Trác Hạc Dao liền cảm thấy khóe mắt dâng lên một tầng nước. Từ nay về sau, hắn vẫn sẽ là Dạ vương gia, còn nàng sẽ như con chim bị nhốt trong lồng son, mất đi sự tự do tự tại..

Từ nay về sau, mọi người sẽ không còn gọi nàng là Trác Hạc Dao nữa, sẽ không còn khinh thường nữ nhân xuất thân thanh lâu như nàng. Thay vào đó, họ sẽ cung kính cúi đầu trước nàng, một tiếng cũng gọi “vương phi”, hai tiếng cũng gọi “vương phi”...

Sau khi làm lễ bái thiên địa, Trác Hạc Dao được đưa về Tĩnh Vân các, còn Dạ Vô Khạng vẫn ở lại tiếp rượu cùng khách nhân.

Hôm nay Dạ Cổ Phong cùng thái hậu không có đến dự đại hôn, nàng nên vui mừng hay nên buồn đây?

Dạ Cổ Phong suy cho cùng cũng tính là bằng hữu của nàng, đại hôn của bằng hữu mà y lại không đến, có phải nàng nên trách y không?

Còn nữa, còn có sự phụ. Nàng trước đây đã từng nói sẽ để sự phụ trở thành người đầu tiên nhìn thấy nàng sau khi trưởng thành, nàng đã không làm được. Vậy mà hôm nay, đại hôn của nàng, sự phụ cũng không có mặt...

Nghĩ vậy Trác Hạc Dao liền mỉm cười chua chát, tại sao ông trời cho nàng xinh đẹp như vậy, mà lại lấy đi hạnh phúc của nàng?

Tại chính điện Thần Phong, Dạ Vô Khạng tiếp rượu cùng khách nhân cũng có chút nôn nóng, liền để lại mọi chuyện cho A Thanh xử lý, còn mình cũng nhanh chóng trở về Tĩnh Vân các.

Thân ảnh nam nhân nhanh chóng tiến vào tẩm điện, thấy tân nương của mình vẫn còn ở đây trong lòng không hiểu sao lại thở ra một hơi.

Trước đây hắn để ý nàng là vì tính khí không sợ trời không sợ đất này của nàng, sau đó lại bị dung mạo của nàng mê hoặc, cuối cùng dẫn đến hôn sự này.

Dạ Vô Khạng khóe miệng khẽ nhếch, tiến đến kéo khăn che mặt của nàng xuống.

Trác Hạc Dao hạnh mầu to tròn, cùng hắn mặt đối mặt.

Dạ Vô Khạng chăm chú nhìn nàng, sau đó hắn nhếch miệng, đưa lên tay chạm vào mặt nàng.

“Không cần phải căng thẳng đâu, bản vương sẽ không động vào nàng, bản vương sẽ đợi đến lúc nàng cam tâm tình nguyện!”

Đợi nàng cam tâm tình nguyện? Hừ, cam tâm vì cái gì chứ chuyện làm vương phi của hắn thì không bao giờ!

“Được rồi, thay y phục đi, hôm nay vất vả cho nàng rồi.”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền đứng dậy, tiến đến sau bức bình phong, lại cảm thấy có gì đó không đúng liền nói: “Sao ngài còn ở đây?”

“Bản vương không ở đây thì ở đâu?”

“Nhưng mà ta đang chuẩn bị thay y phục, ngài phải tránh đi chứ!”

Nghe vậy hắn liền bật cười: “Nàng là vương phi của bản vương, nàng thay y phục mà bản vương phải tránh đi?”

Trác Hạc Dao cũng không chịu thua, tiếp tục nói: “Không phải lúc này ngài nói sẽ đợi ta cam tâm tình nguyện sao? Làm sao vừa nói xong lại trở mặt rồi?”

“Bản vương nói sẽ không “động” vào nàng đến khi nàng cam tâm tình nguyện, chứ không có nói sẽ không nhìn nàng, không chạm vào nàng!”

“Ngài...”

“Làm sao còn chưa thay đi? Hay đợi bản vương đến giúp nàng?”

Trác Hạc Dao đương nhiên không đồng ý, liền “cam tâm tình nguyện” bước ra sau bức bình phong thay y phục.

Trút bỏ gấm y trên người, nàng như trút bỏ được gánh nặng, liền nhẹ thở ra một hơi.

Sau khi thay y phục, Trác Hạc Dao vẫn thấy Dạ Vô Khạng còn ở Tĩnh Vân các, liền lần nữa lên tiếng nhắc nhở hắn: “Sao ngài còn ở đây?”

“Đây là vương phi của bản vương, bản vương ở đâu còn phải báo cáo với nàng sao?”

“Không phải chuyện này!” Trác Hạc Dao tiến đến trước mặt hắn: “Ngài đã nói không động vào ta, mà đêm hôm khuya khoắt ngài lại còn ở đây, rốt cuộc ngài muốn làm gì?”

“Vậy ý của nàng là muốn bản vương đến Thần Phong điện?”

“Đừng!” Nàng gắt đầu.

“Vậy đến đây bế ta đi?” Nói rồi, Dạ Vô Khạng liền dang hai tay ra, hướng nàng, giống như một đứa trẻ đòi bế.

“Dạ Vô Khạng, ngài!”

“Không bế đúng không? Vậy ngoan ngoan đến đây nằm đi.” Dứt lời, Dạ Vô Khạng liền tránh sang một bên, chừa một khoảng trống trên giường cho nàng.

Thấy nàng vẫn còn đứng đấy nhìn mình, Dạ Vô Khạng liền đưa tay đập xuống chỗ trống, ý bảo nàng nhanh đến nằm xuống.

“Dạ vương gia, rốt cuộc đa mặt của ngài dày bao nhiêu lớp vậy?”

“Muốn biết không?”

Nói xong, Dạ Vô Khạng liền nghiêng người, một tay chống lên trán, ánh mắt hướng nàng không dời đi.

Ánh mắt đó khiến nàng không lạnh mà run, nàng liền tiến đến bên giường, cẩn thận ngồi xuống.

Mắt thấy vương phi của mình đã yên vị, hắn liền nằm xuống ôm lấy người nàng.

Trước hành động này, Trác Hạc Dao liền như trở thành một con người khác. Nàng nắm chặt lấy cổ tay hắn, ngồi bật dậy cao giọng quát: “Người làm gì vậy?”

“Bản vương chỉ là ôm vương phi của mình ngủ, nàng cần gì phải như vậy?”

Dạ Vô Khạng, tên vô liêm sỉ nhà ngươi!

Ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào hắn không rời, ánh mắt này cũng khiến hắn có chút khó chịu, miệng khẽ động chuẩn bị nói gì đó thì nàng lại lên tiếng: “Dạ vương gia, hảo mộng!”

Nói rồi, nàng dùng lực hất tay hắn ra, sau đó ôm chăn rồi khởi tâm điện.

***

Trác Hạc Dao quần chân quanh người mình, tựa vào cây cột trước tâm điện, cũng không biết từ lúc nào mà lại thiếp đi.

Hôm nay quả thực nàng rất mệt mỏi, lúc thiếp đi, nàng dường như lại nằm mơ.

Trong mơ, nàng thấy sư phụ tiến đến ôm lấy nàng, đưa nàng rời khỏi vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bắt đầu cuộc sống mới

Sáng hôm sau, từng tia nắng lọt qua khe cửa, tiếng chim ríu rít trên cành cây cổ thụ giữa tiền viện khiến Trác Hạc Dao thức giấc.

Vừa mở mắt ra, nàng liền ngồi bật dậy. Hóa ra, đêm qua không phải là sư phụ, mà là Dạ Vô Khạng.

Không lâu sau đó, bên ngoài liền có tiếng gõ cửa truyền đến.

“Vương phi, vương gia cho gọi người dậy dùng điểm tâm.”

Là tiếng của A Thanh.

“Người đến nói với vương gia, ta không muốn ăn.”

Bên ngoài, A Thanh nghe vậy liền giật mình, sau đó lại nói: “Vương gia nhờ thuộc hạ chuyển lời với người, nếu người không đến thì vương gia sẽ mang điểm tâm đến Mộng Lâu cho Tô mama và mọi người cùng ăn.”

Nghe vậy, Trác Hạc Dao liền chộp lấy chiếc bình sứ cạnh giường, ném mạnh về phía cửa: “Người nói vương gia, ta lập tức đến.”

A Thanh nghe vậy liền lui xuống, Trác Hạc Dao ở bên trong tâm điện lập tức nhanh chóng chải chuốt sau đó cũng đến hoa viên.

Trên thạch bàn, có tất cả năm món ăn. Một món canh đặt ở giữa, còn lại đều là bốn món xào.

Ở vương phủ, điểm tâm lại có thể hào phóng như vậy sao?

Trước đây lúc ở Mộng Lâu, nàng luôn dùng điểm tâm cùng Tô mama, nhưng nhiều lắm chỉ là cháo tở yến, không hơn.

Nhìn một bàn điểm tâm thịnh soạn trên bàn, Trác Hạc Dao trong lòng cũng có chút ngưỡng mộ.

“Sao còn chưa ngồi?”

Từ lúc nàng đến, Dạ Vô Khạng đã động đũa trước, thấy nàng mãi vẫn chưa ngồi nên liền lên tiếng.

Nghe vậy, nàng liền tiến đến đón một hạp tạc, sau đó cũng bắt đầu động đũa.

A Thanh cùng với vài nha hoàn túc trực bên cạnh, Dạ Vô Khạng sau khi ăn xong, dùng khăn tay lau chùi tay qua một lượt, sau đó liền nói: “Đêm qua thế nào? Thoải mái chứ?”

Nghe hắn nói vậy, đám người A Thanh đang đứng cạnh liền cố nén cười, còn Trác Hạc Dao chỉ muốn tìm một cái lỗ tự chôn mình.

Nói chuyện như hắn là muốn người khác hiểu lầm? Chính xác là như vậy!

Trác Hạc Dao cũng không vừa, liền lên tiếng: “Đêm qua vẫn chưa thoải mái, vương gia lại đi ngủ trước rồi.”

Dứt lời, nàng lại tiếp tục ăn điểm tâm.

Dạ Vô Khạng nghe vậy cũng không giận, tiếp tục nói: “Còn không phải bản vương sợ nàng mệt sao? Nếu vậy tại sao hôm qua lại không chịu nói là muốn nữa?”

Đây là nàng tự bẻ đá đập vào chân mình. Sau này nàng thế là sẽ không bao giờ đầu khẩu cùng hắn nữa.

Những tháng ngày sống ở Dạ vương phủ trôi qua trong yên bình, cũng khiến nàng không còn xa cách hắn như trước nữa. Thay vào đó, nàng lại bắt đầu có những suy nghĩ không an phận.

Liệu Dạ Vô Khạng lấy nàng, là vì hẳn thật sự để ý nàng?

Những ngày tháng sau khi thành hôn, hẳn luôn đối tốt cùng nàng, có khi chính nàng lại nghĩ hẳn thật sự đã có tình cảm với nàng.

Mặc dù cùng hẳn thành hôn đã hơn một tháng, nhưng hẳn vẫn chưa có chạm vào nàng, đây thật sự là muốn để nàng cam tâm tình nguyện sao?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu cứ cho là hẳn để ý nàng đi, vậy việc cùng nàng thành hôn cũng là tùy hứng? Sau này khi chán ghét nàng rồi, hẳn lại để nàng đơn độc ở vương phủ?

Trác Hạc Dao ngồi suy tư bên ao sen một hồi, đến khi ánh nắng dần tắt, tiểu Nguyệt mới tiến đến: “Vương phi, trời cũng không còn sớm nữa, người mau vào trong đi kéo lại bệnh...”

Nghe vậy, nàng liền hướng tiểu Nguyệt mỉm cười, sau đó liền trở về Tĩnh Vân các.

Tiểu Nguyệt là nha hoàn tâm phúc mà Dạ Vô Khạng sắp xếp cho nàng.

Vừa về đến Tĩnh Vân các, nàng liền thấy thân ảnh A Thanh đang đứng chờ trước đại môn.

“Có chuyện gì sao?” Nàng hỏi.

“Tham kiến vương phi.” A Thanh hướng nàng, cung kính chấp tay nói: “Vương gia sai thuộc hạ chờ người ở đây, nói là tối nay vương gia còn bận giải quyết chính sự cùng hoàng thượng, rất có thể sẽ về muộn, bảo vương phi không cần chờ ngài.”

Nghe vậy, khóe miệng nàng khẽ cong: “Ta biết rồi, người lui xuống đi.”

“Vâng.”

***

Tâm phúc tiểu Nguyệt giúp nàng tháo tư trang xuống, khẽ nói: “Vương phi, nô tỳ thấy số người thật tốt!”

“Tốt như thế nào?”

“Thì... Dạ vương phi là cái danh mà tất cả nữ nhân đều muốn có, trước đây cũng có một số quan lại trong triều tấu sớ xin hoàng thượng ban hôn cùng thiên kim nhà này nhà kia, mà vương gia nhất mực không đồng ý. Đột nhiên chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, ngài liền nhắm trúng người, không phải là số người tốt lắm sao?”

Trác Hạc Dao nghe vậy, trong mắt lại ánh lên một tia vui vẻ, nàng bắt trí bất giác nói: “Tiểu Nguyệt, người thấy vương gia có yêu ta không?”

“Đó là đương nhiên!” Tiểu Nguyệt lại đến lúc phát huy công dụng của cái miệng trời sinh: “Các muội muội của vương gia cũng không ít, ngài ấy rất chiều chuộng các nàng ấy, nhưng mà chung quy vẫn không giống như đối với người...”

Trác Hạc Dao bật cười: “Ta làm sao mà lại so sánh cùng các công chúa được chứ!”

Tiểu Nguyệt không hiểu: “Nhưng cũng cùng là nữ nhân mà?”

“Người đó... Nhanh tay lên một chút đi!”

“Vâng.”

***

Sáng hôm sau, vừa mới tỉnh dậy nàng liền thấy Tô mama ngồi bên cạnh mình.

“Tô mama? Làm sao người lại...”

“Là ta phải vất vả lắm mới cầu xin vương gia cho gặp con đó!”

“Tô mama...” Trác Hạc Dao vòng tay qua ôm chặt lấy bà, hơn một tháng nay không gặp nàng nhớ bà đến sắp chết rồi.

Hai người đã lâu không gặp, đương nhiên sẽ có nhiều chuyện để nói. Vòng vo một ngày, Tô mama liền nói: “Hạc Dao, ta thấy vương gia hình như là có ý với con thật đó, con xem cách ngài đối xử cùng con đi...”

Chưa nói hết câu, Trác Hạc Dao liền ngắt lời: “Tô mama, người cũng thấy ngài ấy đối tốt với con sao?”

“Ta không thấy...” Tô mama lắc đầu, sau đó đưa tay đặt vào ngực trái nàng: “Nếu con muốn biết, thì phải hỏi nó.”

Là cảm nhận của nàng sao? Dạ Vô Khạng đối với nàng là thật sao?

Tô mama tiếp tục: “Hạc Dao, nếu như đã gả cho người ta rồi thì cũng phải đối tốt với người ta, con bây giờ tìm được một lang quân như ý, Tô mama thật sự rất mừng cho con. Những chuyện cũ, tốt nhất là buông bỏ đi, bắt đầu một cuộc sống mới...”

Thấy nàng vẫn im lặng, bà lại nói: “Con nên nhớ, bây giờ con đã là vương phi cao tại thượng, không còn là một nữ nhân xuất thân thấp hèn nữa, con biết chưa?”

“Tô mama, vậy nếu như tình cảm ngài ấy đối với con chỉ là tùy hứng thì sao?”

“Hạc Dao...” Tô mama xoa đầu nàng, dịu dàng tiếp lời: “Trái tim của nam nhân không phải lúc nào cũng ở một chỗ, cái quan trọng là con phải biết nắm giữ nó, đừng để khi mất đi rồi mới tìm về.”

“Vậy làm sao mới có thể nắm giữ nó đây?”

Tô mama lại lắc đầu: “Cái này phải tùy thuộc vào con, ta không giúp con được.”

Sau khi tiễn Tô mama trở về, nàng liền hướng tiểu Nguyệt cất ngôn: “Người biết nấu canh không?”

“Biết a, làm sao vậy vương phi?”

“Dạy ta đi!”

“Há!?”

***

Sau một hồi vất vả trong thiện phòng, cuối cùng Trác Hạc Dao cũng nấu xong một bát canh gà hạt sen, liền lập tức mang đến Thần Phong điện.

Bên ngoài là A Thanh canh giữ, thấy nàng y liền chấp tay hành lễ: “Tham kiến vương phi.”

“Vương gia có bên trong không?”

“Có, ngài ấy đang đọc sách, vương phi có gì phân phó?”

“Không có gì.”

Đứt lời, nàng liền nhận lấy bát canh trên tay tiểu Nguyệt, sau đó nhẹ nhàng tiến vào bên trong chính điện Thần Phong.

Nghe tiếng bước chân, Dạ Vô Khạng cứ ngỡ là A Thanh nên cũng không ngừng đầu lên, đến khi truyền đến một giọng nói nữ nhân, hẳn lại dường như không thể tin vào mắt mình.

“Là nàng sao?”

“Thiếp thì làm sao? Thiếp không đến đây được sao?”

“Không phải, chỉ là... Đây là lần đầu tiên nàng chủ động đến tìm bản vương.”

“Đúng vậy, đây là lần đầu thiếp đến tìm ngài, nhưng mà sau này ngày nào thiếp cũng đến tìm ngài.”

Nói xong, nàng liền đặt bát canh gà hạt sen lên bàn, mùi thơm thoang thoảng nhanh chóng lan ra toàn chính điện.

“Là nàng làm sao?”

“Đúng vậy, ngài mau thử xem có ngon không?”

Dạ Vô Khạng tỏ vẻ dăm chiêu, chăm chú bát canh hồi lâu mà không động đũa: “Có chắc chắn là có thể ăn không?”

“Dạ Vô Khạng, ngài đừng có quá đáng! Không ăn thì thôi!” Nàng nói, động tác đưa ra muốn lấy lại bát canh.

“Ai bảo thế, bản vương đương nhiên muốn nếm thử tay nghề của nàng rồi.”

“Thế nào, có ngon không?” Trác Hạc Dao cẩn thận dò xét thần sắc nam nhân, nhưng mãi vẫn không dò ra suy nghĩ của hắn.

“Tạm được.”

“Tạm được là thế nào? Ta đã mất ba canh giờ mới nấu được đó!”

“Bản thân nàng biết mình nấu không ngon, vậy mà vẫn muốn bản vương khen ngon sao?”

“Ta...” Trác Hạc Dao nhất thời không biết đáp lời thế nào, ba canh giờ cực khổ của nàng để đổi lấy một lời khen, đâu có quá đáng lắm đâu!

“Mau chỉnh lại cách xưng hô với bản vương đi, còn có lần sau ta tuyệt đối không tha cho nàng.”

“Thiếp biết rồi.”

Thấy nàng có vẻ giận dỗi, Dạ Vô Khạng liền kéo nàng vào lòng, để nàng ngồi lên đùi mình.

“Hôm nay Tô mama đã nói gì cùng nàng?”

“Ngài hỏi làm gì?”

“Bản vương có quyền hỏi.”

Trác Hạc Dao ngẫm nghĩ một lát, như có như không nói: “Người bảo thiếp phải đối tốt với ngài, phải học cách giữ trái tim của ngài...”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền bật cười, lời còn chưa kịp nói đã bị tay nàng chặn lại.

“Dạ Vô Khạng, thiếp hỏi ngài.”

“Nàng hỏi đi.”

“Ngài thật sự có tình cảm với thiếp, hay chỉ là nhất thời tùy hứng?”

Nghe nàng hỏi, Dạ Vô Khạng cũng có phần ngạc nhiên: “Bản vương nếu nói là có tình cảm với nàng, nàng tin không?”

Trác Hạc Dao mắt đối mắt cùng Dạ Vô Khạng, nói rõ: “Thiếp tin!”

Dạ Vô Khạng dịu giọng: “Vương phi, thật ra bản vương để mắt nàng rất lâu rồi, cũng nhờ có Dạ Cổ Phong mà bản vương mới có được nàng, đáng ra nên cảm tạ hẳn một câu... Sau này, bản vương sẽ chỉ có một mình nàng, sẽ không để nàng chịu bất kì tổn thương nào.”

Trác Hạc Dao nghe vậy, trong lòng cũng có chút hạnh phúc, liền đưa tay vòng qua ôm chặt cổ hắn, sau đó chủ động hôn xuống môi hắn.

Những chuyện trước đây quả thực rất nhanh, nhanh đến mức khiến người ta nghĩ rằng là mình đang nằm mơ.

Nhưng mà đây không phải là mơ, đây là sự thật.

Từ nay về sau, nàng sẽ trở thành người của Dạ Vô Khạng, cùng hắn ở tại Dạ vương phủ an ổn một đời.

Chuyện trước đây rồi sẽ hóa thành tro bụi, một tí cũng sẽ bị nàng quên sạch.

Dạ Vô Khạng, nếu đã gả cho chàng, đời này kiếp này ta sẽ chỉ có duy nhất mình chàng, dùng nửa đời kia toàn tâm toàn ý cùng chàng, chỉ mong lòng chàng được như lòng ta, mãi mãi không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp lại sư phụ

Nửa năm sau đó, Trác Hạc Dao cùng Dạ Vô Khạng sống rất vui vẻ hạnh phúc.

Có những lúc nàng đã từng nghĩ, mọi chuyện tại sao lại xảy ra nhanh như vậy, chỉ trong vòng chưa đầy một năm, mà nàng lại trở thành Dạ vương phi, còn sống rất vui vẻ cùng Dạ Vô Khạng.

Trước đây, nàng từng nghĩ rằng bản thân mình thích sư phụ, nhưng bây giờ nghĩ lại, đó chỉ là tình cảm trẻ con, thậm chí còn không bằng với tình cảm mà nàng dành cho Dạ Vô Khạng bây giờ.

Thế nhưng, sự đời thì không thể lường trước được điều gì. Có đôi khi quá bình yên, chính là báo hiệu của giông bão to lớn.

***

Tựa trong ngực Dạ Vô Khạng, Trác Hạc Dao cao hứng nói: “Vương gia, chuyện của A Thanh cùng tiểu Nguyệt, ngài tính thế nào?”

Dạ Vô Khạng một tay ôm lấy nàng, tay còn lại vờn về lọn tóc rũ xuống của nàng ở bên mặt: “Nàng tính thế nào?”

“Hay là ngài tác thành cho bọn họ đi?”

“Vậy ai sẽ hầu hạ cho nàng? Ai sẽ làm việc cho bản vương?”

Nghe vậy, Trác Hạc Dao liền ngời thẳng dậy, đối diện cùng hắn: “Sau khi thành hôn bọn họ tất nhiên sẽ có cuộc sống riêng, nhưng nếu như không thành hôn, bọn họ cả đời sẽ ở lại vương phủ làm việc sao?”

“A Thanh chắc chắn sẽ ở lại.”

“Vây...”

Dạ Vô Khạng đứng dậy: “Bọn họ không gấp, nàng gấp cái gì?”

“Thiếp... Thiếp chỉ là...”

Lời còn chưa nói hết, đã nghe giọng nói gấp rút của A Thanh truyền đến: “Vương gia, bên ngoài có một nam nhân đến trước đại môn chúng ta làm loạn, đòi phải gặp bằng được vương phi.”

Nghe vậy, ánh mắt Dạ Vô Khạng chuyển sang sắc lạnh, còn Trắc Hạc Dao lại có suy nghĩ riêng của mình.

Có người muốn tìm nàng? Đó là ai? Còn là nam nhân?

Giọng nói lạnh lẽo truyền đến bên tai nàng: “Là món nợ phong lưu của nàng à?”

“Đừng nghĩ ai cũng giống ngài.”

***

Không lâu sau, cả Dạ Vô Khạng lẫn Trắc Hạc Dao đều đi ra cửa lớn vương phủ, để xem là ai to gan làm loạn.

Vừa nhìn thấy thân ảnh nam nhân, Trắc Hạc Dao như không thể tin vào mắt mình: “Sur phụ?”

Nam nhân mà nàng gọi là sur phụ liền xoay người lại, cùng nàng đối diện, nhưng chung quy vẫn không đáp lời nàng.

Không khí liền bị một tầng hơi lạnh lẽo bao trùm, Dạ Vô Khạng lúc này mới nói: “Nếu đã là sur phụ của vương phi, thì cũng coi như là sur phụ của bản vương. Mời.” Dứt lời, hần liền đứng nép sang một bên, làm động tác mời cùng nam nhân.

Nam nhân mà nàng gọi là sur phụ đó, một chút cũng không động đậy, ánh mắt y lóe lên tia bi thương khó tả, sau đó liền xoay người rời đi.

“Sur phụ!” Trắc Hạc Dao thét lên, muốn đuổi theo y nhưng bị Dạ Vô Khạng ngăn lại.

“Người ta không để ý đến nàng, nàng còn đuổi theo làm gì?”

“Nhưng mà...”

Nàng nghĩ mãi cũng không biết nói gì, nàng nên nói cái gì đây? Dù sao đó cũng là sur phụ của thiếp, thiếp nhất định phải đuổi theo người?

Vậy khi đuổi kịp sur phụ, nàng sẽ nói gì đây? Hỏi sur phụ tại sao không nói một lời liền rời đi?

Vậy sau khi đã hỏi xong, nhận được câu trả lời của sur phụ, tiếp theo nàng nên làm gì? Quay về vương phủ? Hay cùng sur phụ tìm một trà quán ôn chuyện xưa?

Mà chuyện xưa giữa nàng cùng sur phụ, có gì để ôn lại? Nếu không có, nàng đuổi theo y để làm gì?

“Nhưng mà thế nào?” Dạ Vô Khạng trầm giọng hỏi, cho thấy nam nhân có biểu hiện tức giận.

“Không có nhưng mà.”

“Tốt!”

Nói rồi, Dạ Vô Khạng liền nắm tay nàng trở về Tĩnh Vân các, còn không quên bỏ lại một câu với A Thanh: “Nếu hần ta còn đến đây nữa, lập tức mời hần vào vương phủ uống trà, nếu hần không vào, trực tiếp đuổi đi. Vương phi không phải là nơi ai thích thì có thể tùy ý làm loạn.”

Đi được vài bước, Dạ Vô Khạng lại nói: “Lần sau khi bản vương đang ở cùng vương phi, không cho phép kẻ nào đến gần quấy rầy. Có chuyện gấp để khi nào giải quyết chính sự thì nói luôn.”

Trắc Hạc Dao đứng một bên, nghe hần nói liền thấy cảm động. Sau này nghĩ lại, hóa ra những lời này không phải để nói cho nàng nghe.

“Vâng.” A Thanh chấp tay hướng hần hành lễ, sau đó dời mắt nhìn theo hai thân ảnh đang từ từ biến mất.

Ánh mắt vẫn còn dõi theo hai người, tiểu Nguyệt từ phía sau tiến đến, đập tay lên vai y: “Nhìn gì mà xuất thần vậy?”

“Nàng có còn nhớ Liễu Thường Vân không?”

Tiểu Nguyệt trầm ngâm một lát, đáp lời: “Nhớ, làm sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy vương phi có chút giống nàng ta...”

“Có sao?” Tiểu Nguyệt nhún vai: “Ta lại không thấy như vậy!”

“Nàng thì biết gì chứ.”

“...”

Đêm nay, trăng ở vương phủ đặc biệt sáng.

“Vương phi, nàng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai cùng bản vương nhập cung.” Nói xong, Dạ Vô Khạng lại lấy quyển sách trên bàn đang đọc dở, tiếp tục giờ trang tiếp theo.

“Để làm gì vậy?”

“Thỉnh an Thái Hậu.” Hần đáp, khẽ miệng khẽ nhếch.

Trắc Hạc Dao có phần không hiểu: “Tại sao phải thỉnh an bà ta? Không phải ngài không thích bà ta sao?”

“Không thích thì không thích, nhưng quy cũ thì không thể không theo.”

“Ngài cũng biết cái gì gọi là quy cũ sao?”

“Nàng nói gì?” Dạ Vô Khạng đặt quyển sách trên tay xuống, chậm rãi bước đến cạnh nàng.

“Không có gì, thiếp có nói gì đâu.” Trắc Hạc Dao xoay người lại đối diện hần: “Ngài bảo thiếp đi nghỉ sớm, vậy mà còn ở đây đọc sách?”

“Con mắt nào của nàng thấy bản vương đọc sách?”

“Mới lúc nãy thôi, mắt trái mắt phải đều thấy rõ.”

***

Sáng hôm sau, Từ Ninh Cung.

Thái hậu thân vận kim y sậm màu, bạch phát vẫn cao cổ định bằng trăm phượng vàng tinh xảo, an tọa tại kim ý, phượng mẫu hướng Dạ Vô Khạng cùng Trắc Hạc Dao, khẽ miệng khẽ nhếch: “Hôm nay không biết là ngọn gió nào đưa Dạ vương gia cùng vương phi đến đây a? Thật là khiến ai gia bất ngờ!”

“Không có con gió nào cả.” Không đợi bà ta ban tọa, hần liền kéo nàng đến đồn mộc ngồi xuống: “Chỉ là lâu lắm không gặp, không biết thái hậu nương nương có khỏe không?”

“Ai gia vẫn rất tốt, không cần Dạ vương gia phải bận lòng.”

“Nhưng mà bản vương dạo gần đây lại thấy không vui, đột nhiên nhớ đến chuyện giữa bản vương cùng thái hậu, nên đến đây xem người thế nào rồi.”

Nhắc đến chuyện này, thái hậu lập tức biến sắc, lệnh cho cung nữ cùng thái giám lui xuống.

“Dạ vương gia hóa ra cũng chỉ có như vậy, chỉ có mỗi điểm yếu này của ai gia ngại nắm được, vậy mà dùng mãi không thấy chán sao?”

Dạ Vô Khạng nhếch miệng, lạnh nhạt đáp trả: “Không phải lần nào nói ra người cũng biến sắc sao? Bản vương thấy nó vẫn còn rất thú vị!”

Trác Hạc Dao ngồi một bên cũng không tiện xen vào, lại cảm thấy có chút buồn chán, quay sang nói cùng Dạ Vô Khạng: “Thiếp ra ngoài đi dạo một chút được không?”

“Được, nhớ về sớm.”

Trác Hạc Dao gật đầu, sau đó hướng thái hậu hành lễ, liền đi gót ra khỏi Tử Ninh cung.

Sau khi rời khỏi Tử Ninh cung không lâu, nàng lại đụng phải một tiểu thái giám, trên tay hần đang bê một tráp gỗ, bên trên tráp đặt vài quyển sách.

Cú va chạm không khiến nàng bị thương, nhưng tráp gỗ trên tay tiểu thái giám lại rơi xuống đất, mấy quyển sách cũng theo đó mà rơi ra.

Thấy vậy, nàng có lòng tốt nhặt lên giúp hần, thuận miệng hỏi: “Đây là gì vậy?”

“A, đây là hoàng thất chi phả, không biết người là...”

“Ta là người của Dạ vương phủ.” Nói rồi, nàng thuận tay gỡ quyển sách trên tay ra, ánh mắt dừng lại trước trang giấy ghi tên Dạ Vô Khạng.

“Cô nương, người không sao chứ?” Tiểu thái giám đến giờ vẫn chưa biết nàng là thế tử của Dạ Vô Khạng, cách xưng hô này cũng không được tính là vô lễ.

Thấy nàng vẫn không động đây, hần lấy lại quyển sách trên tay nàng: “Cái này không thể tùy tiện xem đâu, ở đây chỉ có hai chúng ta, ra khỏi đây không được nói cho ai biết đâu đấy, nếu không cái đầu của ta và người không giữ được đâu!”

Trác Hạc Dao vẫn nắm chặt quyển sách trên tay, cất ngôn: “Cái này... Hoàng thất nhiều người như vậy, có khi nào sẽ ghi nhầm tên không?”

“Làm sao mà nhầm được!? Cái này chỉ cần sai một chấm một nét, tất cả bọn ta đều roi đầu đấy, không có chuyện nhầm lẫn đâu!”

Nói xong, hần toan bước đi thì bị nàng ngăn lại: “Khoan đã, nhưng mà Dạ vương phi không phải là Trác Hạc Dao sao? Tại sao ở đây lại ghi...”

“Trác Hạc Dao là ai? Đây là tên do Dạ vương phủ báo đến, ngay cả nha hoàn cũng không có ai tên Trác Hạc Dao... Đứng là đồ điên!” Nói xong hần liền đẩy nàng sang một bên, rồi nhanh chóng đi mất.

Dạ vương gia Dạ Vô Khạng, còn Dạ vương phi lại là Liễu Thường Vân, không phải là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kể thay thế

Trác Hạc Dao sau khi gặp tiểu thái giám kia xong, cả người cứ ngẩn ngơ, đến lúc quay lại Tử Ninh cung thì Dạ Vô Khạng cũng từ bên trong bước ra.

Thấy nàng, hần cất giọng: “Nàng làm sao vậy? Nói ra ngoài đi dạo mà lại đi lâu như vậy.”

“Không sao, bây giờ chúng ta về vương phủ sao?”

“Ừm.” Dạ Vô Khạng tiến lên nắm lấy tay nàng: “Đi thôi.”

Sau khi từ hoàng cung trở về vương phủ, mấy ngày sau đó Trác Hạc Dao cứ hay ngồi ngầy ra, tiểu Nguyệt muốn gọi nàng cũng phải gọi vài lần nàng mới để ý.

Thật ra nàng rất muốn hỏi tiểu Nguyệt, Liễu Thường Vân là ai, nhưng mà lời cứ đến bên miệng lại biến đi đâu mất, nàng cũng chỉ đành nuốt trở về.

Tối hôm đó, trăng đã lên cao nhưng Trác Hạc Dao vẫn còn ngồi cạnh ao sen, không tài nào xua đi suy nghĩ trong đầu.

“Vương phi...” Tiểu Nguyệt tiến đến từ phía sau, nhẹ nhàng khoác áo choàng cho nàng: “Mấy ngày nay nô tỳ thấy người tâm trạng không tốt, rốt cuộc là người đang có tâm sự gì vậy?”

Trác Hạc Dao không đáp, trầm ngâm suy nghĩ xem có nên hỏi tiểu Nguyệt hay không.

Không biết mở lời thế nào, nàng lại thấy nếu cứ trực tiếp hỏi Liễu Thường Vân là ai thì cũng không được hay, đành vật một hồi, nàng quyết định hỏi: “Tiểu Nguyệt, trước khi ta được gả vào đây, vương gia có từng qua lại với nữ nhân nào khác không?”

“Có a.” Tiểu Nguyệt đáp lời mà không cần nghĩ: “Sao người lại hỏi như vậy?”

“Không có gì...” Mi tâm nàng nhàu nhĩ, tiểu Nguyệt thấy vậy liền nói tiếp: “Nhưng mà đó đã là quá khứ rồi, hiện tại vương gia chỉ có mình người thôi a!”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền khẽ kéo khóe miệng, nhưng chung quy vẫn không vẽ ra được nụ cười.

“Vương phi, cũng không còn sớm nữa, người vào trong nghỉ ngơi đi.”

“Được.”

***

Đêm khuya, Trác Hạc Dao nằm trần trọc mãi cũng không ngủ được.

Ánh mắt nàng dời đến thân ảnh nam nhân bên cạnh, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc khó tả.

Kể từ lần từ hoàng cung trở về, Trác Hạc Dao dường như không ngày nào được ngủ yên.

Khoan đã... Dường như có gì đó không đúng thì phải?

Chỉ là một tiểu thái giám, mà lại có thể tùy ý mang hoàng thất chi phả đi lại trong cung cấm sao? Hoàng thất chi phả, có thể tùy tiện để người khác lấy đi sao?

Càng nghĩ, nàng càng thấy có gì đó không đúng. Cuối cùng, Trác Hạc Dao lại đưa ra một kết luận mà nàng cho là có lý nhất: Liễu Thường Vân là nữ nhân trước đây của Dạ Vô Khạng, còn hoàng thất chi phả kia, khẳng định là giả!

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy đã không thấy Dạ Vô Khạng đâu, Trác Hạc Dao liền chỉnh chu qua loa rồi nhanh chóng đến Thần Phong điện.

A Thanh bên ngoài thấy nàng đang có ý tiến vào liền ngăn cản: “Vương gia đang nghị sự, lúc này không thể làm phiền, mong vương phi thứ lỗi!”

“Khi nào mới xong?”

“Thuộc hạ không biết.”

Đành vậy, Trác Hạc Dao liền tiến đến đình viện gần đó để chờ, chờ nửa ngày trời mà Dạ Vô Khạng vẫn chưa nghỉ sự xong.

Người ta thường nói, rảnh rồi sinh nông nổi, chính là chỉ Trác Hạc Dao lúc này. Ngồi không chờ đợi, nàng liền bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Lại hai canh giờ nữa trôi qua, lúc này mới có vài thân ảnh rời khỏi Thần Phong điện. Trác Hạc Dao thấy vậy liền nhanh chóng tiến vào.

Thấy nàng, hần liền cất giọng: “Nàng chờ bản vương bao lâu rồi?”

“Từ lúc ngài bắt đầu nghỉ sự.”

“Tại sao không để A Thanh vào báo với ta?”

“A Thanh nói ngài không muốn người khác làm phiền.”

Nghe vậy, Dạ Vô Khạng liền hướng mắt đi tìm A Thanh, nhưng lúc này bóng dáng hần sớm biến mất khỏi Thần Phong điện.

Hần gật nhẹ đầu, chậm rãi ngồi xuống đôn mộc, như có như không cất ngôn: “Lần sau nàng có đến thì cứ trực tiếp vào đây, nếu hần còn dám ngăn cản, cứ tự nhiên dạy dỗ.”

Trác Hạc Dao nghe vậy, lại quên mất điều quan trọng định nói, tiếp lời hần: “Không phải trước đây thiếp xuất vận gãy tay A Thanh sao? Lúc đó thiếp thấy ngài quan tâm hần lắm mà?”

“Lúc đó bản vương cũng nàng chưa có quan hệ, bây giờ giữa vương phi và thuộc hạ tâm phúc, theo nàng thấy thì ai quan trọng hơn?”

“Thiếp không đoán được!” Trác Hạc Dao nhún vai: “Cái này còn phải xem vương gia nghĩ như thế nào a!”

Dạ Vô Khạng bật cười, quay lại chủ đề chính: “Nàng tìm bản vương sớm như vậy nhất định là có chuyện, nói đi.”

Trác Hạc Dao sau đó đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho Dạ Vô Khạng nghe, nghe xong, ánh mắt hần thoáng hiện lên tia sắc lạnh nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất.

Nếu không phải tinh mắt chắc có lẽ nàng còn nghĩ mình nhìn nhầm.

Một lúc lâu sau, Dạ Vô Khạng mới trầm giọng: “Nàng thấy thế nào?”

“Chuyện này ngài cứ giải quyết đi.”

“Nàng... Không thắc mắc Liễu Thường Vân là ai sao?”

Trác Hạc Dao không nghĩ ngợi liền đáp: “Nếu vương gia không muốn nói, tức là vương gia không muốn nhắc tới người này, thiếp đương nhiên cũng sẽ không hỏi.”

Nghe nàng đáp hần liền bật cười: “Vậy nếu bản vương muốn kể, nàng muốn nghe không?”

“Hôm nay thiếp đã đứng ngoài nắng đợi vương gia nửa ngày rồi, cũng mệt rồi, và lại thiếp cũng không có hứng thú nghe chuyện trước đây của ngài.”

“Không có hứng thật sao?”

“Thật!”

“Sau này nàng đừng có mà nghe người ngoài nói xằng bậy rồi lại ghen tuông vô cớ, lúc đó bản vương nhất định sẽ không tha cho nàng!”

“Ngài nằm mơ đi, Trác Hạc Dao thiếp không phải là loại người không phân biệt phải trái trắng đen.”

Dạ Vô Khạng vừa mới khẽ động khoe miệng, lời còn chưa kịp thốt ra A Thanh từ bên ngoài gấp rút chạy vào chính điện Thần Phong.

“Vương gia, người của thái hậu chuyển lời, báo thuộc hạ hỏi vương gia có thích lễ vật mà thái hậu đã tặng cho người không?”

Dạ Vô Khạng nhếch miệng: “Nói với thái hậu, bản vương rất thích lễ vật này. Nhưng mà nếu thái hậu thêm một chút tâm ý, có lẽ bản vương sẽ càng thích hơn!”

A Thanh nghe vậy thì ngẩng người, rốt cuộc thái hậu và vương gia nhà hần có chuyện gì a? Hần chỉ biết giữa hai người có bất hòa, nhưng chuyện thái hậu tặng lễ vật cho vương gia thì hần chưa nghe bao giờ!

Thấy A Thanh vẫn còn ngẩn người, Trác Hạc Dao liền nói: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Không sợ người của thái hậu đợi lâu sẽ mệt sao?”

“Vâng, thuộc hạ lập tức chuyển lời!” Nói xong, A Thanh hướng Dạ Vô Khạng cùng Trác Hạc Dao hành lễ, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Sau khi hần vừa đi khỏi, Trác Hạc Dao liền hỏi: “Vương gia, “chút tâm ý” mà ngài nói rốt cuộc là gì vậy?”

“Đợi khi nào nàng cầu xin bản vương kể chuyện của Liễu Thường Vân, bản vương sẽ nói với nàng.”

“...”

***

Từ Ninh cung.

Cung nữ tâm phúc đứng một bên hầu quạt, thái hậu vận thường phục, bạch phát vấn cao cổ định bằng ngọc biếm tinh xảo.

Tâm phúc lúc này mới cẩn thận lên tiếng: “Thái hậu nương nương, nô tỳ đến bây giờ vẫn không hiểu, người làm như vậy rốt cuộc là vì sao?”

Thái hậu chu thần khẽ cong, từ tốn đáp lời: “Người có từng nghe câu nói “Con giun xéo lắm cũng oằn” chưa? Mấy năm nay bị tên Dạ Vô Khạng kia điều khiển, đã đến lúc ai gia cho hần ném mũ rồi...”

Tâm phúc tiếp tục nói: “Nhưng mà chuyện hoàng thất chỉ phi kia cũng không làm ảnh hưởng đến vương gia cùng vương phi, người hà tất gì phải phí sức?”

“Muốn làm việc lớn, trước hết phải bắt đầu từ những việc nhỏ.”

Cung nữ tâm phúc vẫn chưa hiểu, nhưng đến cuối cùng nàng ta vẫn là không hỏi nữa.

Dạ Vô Khạng, mấy năm nay ai gia đều gây đêm lo sợ người, hôm nay, ai gia sẽ từ từ trả lại cho người gấp năm lần những gì người đã gây ra cho ai gia.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mây

Từ sau khi trở về từ Thần Phong điện, Dạ Vô Khạng cứ luôm bám lấy nàng, chỉ nói duy nhất một câu: “Nàng nếu không muốn nghe thì sau này đừng hỏi hần!”

Nàng đáp: “Thiếp không có hứng thú, vương gia đi mà kể với A Thanh.”

Hắn lại nói: “Chuyện này cả vương phủ đều biết, chỉ có mỗi mình nàng không biết!”

Nàng nói: “Cả vương phủ đều biết thì liên quan gì đến thiếp? Thiếp không có hứng muốn nghe.”

Cuối cùng mãi đến lúc lên giường, Trác Hạc Dao mới chịu thua, nàng lạnh nhạt nói: “Ngài thích thì cứ kể.”

Thế là cả đêm đó, Dạ Vô Khạng đều kể lại sự việc năm đó cho nàng nghe một lượt, nhưng một chữ nàng cũng không lưu tâm.

Sáng hôm sau, Dạ Vô Khạng dậy trước, hắn không như mọi ngày đến Thần Phong điện mà chờ nàng tỉnh giấc.

Vừa mới mở mắt ra đã thấy khuôn mặt nam nhân tựa gần, Trác Hạc Dao hoảng sợ liền thét lên một tiếng: “Ngài làm gì vậy?”

“Thái độ của nàng chẳng giống người học võ gì cả.”

“Cái gì mà giống với không giống chứ? Thiếp sắp bị ngài đạo chết rồi!”

Dạ Vô Khạng ngồi thẳng người dậy, cùng nàng đối mặt: “Hôm qua bản vương đang kể chuyện, tại sao nàng lại ngủ mất?”

“Đâu có! Thiếp vẫn nghe mà, đâu có ngủ đâu...”

“Đừng có xảo biện, sau này nàng có cầu xin bản vương cũng sẽ không kể lại đâu.”

Trác Hạc Dao nhếch miệng: “Thiếp mới không cần!”

Dạ Vô Khạng hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, nghe nàng nói vậy không những không giận, còn vui vẻ nói: “Vương phi, hôm nay bản vương không phải nghị sự, rảnh rỗi không có gì làm, hay là chúng ta luyện võ đi?”

“Luyện võ?” Nhắc tới đây, Trác Hạc Dao cực kì cao hứng, đã lâu rồi nàng không có động võ nha, cơ thể sắp cứng ra luôn rồi.

“Được, bây giờ chúng ta lập tức đi chứ?”

“Nàng gấp cái gì? Mau dậy ăn điểm tâm đi, bản vương đưa nàng đến một nơi, khẳng định nàng sẽ thích.”

“Được!”

***

Cách kinh thành khoảng năm mươi dặm có một thảo nguyên rộng lớn, nơi đây ngoài cây cỏ ra thì hoàn toàn không có bóng dáng con người.

Dạ Vô Khạng cùng Trác Hạc Dao ngồi xe ngựa, mất khoảng một canh giờ mới đến nơi. Bên ngoài là A Thanh cưỡi ngựa, phía sau còn có một đoàn tùy tùng đi theo hầu hạ.

Dọc đường đi, Trác Hạc Dao cứ luôn miệng tán thưởng, nào là cảnh sắc nơi đây thật đẹp,...

Ngay đầu tiên vẫn còn chưa bắt đầu, Trác Hạc Dao đã nói: “Vương gia, sau này chúng ta thường xuyên đến đây được không?”

Dạ Vô Khạng đáp: “Kinh thành còn nhiều chỗ thú vị mà nàng chưa biết, sau này rảnh rỗi bản vương sẽ đưa nàng đi mở mang tầm mắt.”

Nghe vậy, nàng cao hứng không thôi, thật khiến Dạ Vô Khạng một phen đau đầu.

Lúc đến nơi, Trác Hạc Dao vui vẻ phi ngựa khắp thảo nguyên, Dạ Vô Khạng thấy nàng cao hứng cũng không muốn cật ngang, sau đó cũng phi ngựa đuổi theo nàng.

Đám hạ nhân mà hắn mang theo lúc này liền tiến sâu vào rừng, sẵn bản chuẩn bị cho bữa trưa.

“Không phải nói là luyện võ sao? Đừng lại đi!” Dạ Vô Khạng cao giọng.

Trác Hạc Dao nghe vậy liền cho ngựa đi chậm lại, đợi Dạ Vô Khạng sóng vai cùng nàng.

“Chúng ta luyện ở đâu đây?”

“Quay về nơi lúc này, cùng nhau đấu một trận. Nếu nàng thắng bản vương, bản vương sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của nàng.”

“Vậy nếu thiếp không thắng thì sao?”

“Thì nàng phải chấp nhận mọi yêu cầu của bản vương.”

“Không.” Trác Hạc Dao cự tuyệt.

“Tại sao vậy?”

Không phải lúc này còn cao hứng lắm sao? Làm sao lại từ chối rồi?

“Chắc chắn thiếp sẽ không thất bại ngài. Đấu với ngài thiếp chỉ có lỗ!”

Dạ Vô Khạng bật cười: “Vậy bản vương sẽ dùng nửa phần công lực cùng nàng đấu một trận.”

“Nếu nhường thì đâu thể gọi là thi đấu?” Trác Hạc Dao nhún vai.

“Vậy nàng muốn như thế nào?”

Trác Hạc Dao suy nghĩ một lát, cao hứng cất giọng: “Như thế này đi, dù sao thiếp cũng không đấu lại ngài, vậy bây giờ ngài sẽ đứng yên một chỗ, nếu thiếp chạm được vào ngài thì xem như thiếp thắng! Thế nào?”

“Đứng nguyên một chỗ? Có phải nàng quá hời hợt không?”

“Đừng nói là đứng một chỗ, cho dù ngài có đang ngủ thì thiếp cũng không làm gì được ngài.”

Thấy Dạ Vô Khạng chần chừ không đồng ý, nàng nhún vai: “Không dám sao? Vậy thì không cần nữa, thiếp sẽ cùng A Thanh đánh một trận.”

“Ai nói bản vương không dám?”

“Vậy là ngài đồng ý rồi? Nhớ là không được đi chuyển đâu đấy!”

“Được!”

Sau khi trở về thảo nguyên rộng lớn kia, Dạ Vô Khạng cùng Trác Hạc Dao đầu một trận.

Đám người A Thanh cũng dừng tay góp vui. A Thanh cũng cao hứng không kém: “Vương gia, cố lên!”

Những hạ nhân còn lại, đương nhiên đều ủng hộ Trác Hạc Dao.

Nàng thích thú nắm chặt roi da trong tay, nhanh chóng hướng Dạ Vô Khạng xuất chiêu.

Nàng đánh bên trái, hấn tránh bên phải, nàng đánh bên phải, hấn liền tránh sang bên trái.

Trác Hạc Dao tự thấy thân thủ mình nhanh nhạy, nhưng Dạ Vô Khạng lại còn nhanh hơn cả nàng.

A Thanh bên ngoài thấy hấn không động, liền lên tiếng: “Vương gia, sao người không đánh trả?”

Tại sao vương gia của hấn lại đứng yên một chỗ như vậy chứ?

Mãi không thể chạm vào người hấn, Trác Hạc Dao có chút không cam tâm: “Vương gia ngài gian lận đúng không?”

“Con mắt nào của nàng thấy bản vương gian lận?” Dạ Vô Khạng khoanh tay trước ngực, hướng nàng đáp lời.

Trác Hạc Dao cũng dừng động tác trong tay: “Còn không phải sao? Nếu không tại sao thiếp lại không đánh trúng ngài được?”

“Đó là do nàng không đủ bản lĩnh!”

“Dạ Vô Khạng, ngài!

“Thế nào? Chịu thua chưa?”

“Còn lâu, tiếp chiêu đi!”

Dứt lời, thân ảnh mảnh mai lại hướng hấn liền tiếp ra chiêu, chiêu thức không thăm dò, chủ yếu là chỉ dễ chạm vào người hấn.

Thời gian một nén hương trôi qua, Trác Hạc Dao vẫn không thể thắng. Quá mệt mỏi, nàng liền nhận thua.

“Nói đi, ngài muốn thiếp đáp ứng điều gì?”

“Không phải ‘điều gì’, mà là mọi điều!”

Dạ Vô Khạng nhếch miệng, cố ý nhắc đến giao ước cho nàng nhớ.

“Thiếp vẫn không cam tâm, nhất định là ngài gian lận!”

A Thanh nghe nàng nói mà bất bình thay cho vương gia nhà hấn, rõ ràng là vương phi thua rồi, còn nói vương gia gian lận, vương gia nhà hấn thật đáng thương mà!

Dạ Vô Khạng chậm rãi tiến đến bên cạnh nàng: “Bản vương cần phải gian lận cùng nàng sao? Thua chính là thua!”

“Nói đi, ngài muốn gì?”

“Ồ đây đông người không tiện, đợi khi nào về phủ, bản vương sẽ cùng nói với nàng trên giường.”

Đám hạ nhân kia nghe vậy liền che miệng cười trộm, Trác Hạc Dao lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn hấn.

Dạ Vô Khạng, không ngờ ngài lại còn có bộ mặt này!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gió

Sau khi ăn xong bữa trưa, Dạ Vô Khạng cùng Trác Hạc Dao sống vai ngồi trên xe ngựa. Trác Hạc Dao nghiêng đầu tựa vào vai hấn, nàng chậm rãi nói: “Vương gia, chúng ta thành thân bao lâu rồi?”

“Hơn nửa năm, nếu bản vương nhớ không lầm. Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là ở trong vương phủ lâu ngày buồn chán, thiếp thật muốn có một người để cùng nói chuyện.”

Dạ Vô Khạng làm sao có thể không nghe ra ý tứ của nàng? Trác Hạc Dao đứng là muốn một đứa con.

Dạ Vô Khạng nói: “Không phải nàng có tiểu Nguyệt cùng nói chuyện rồi sao?”

Trác Hạc Dao khẽ thở ra một hơi, lẩm nhẩm trong miệng: “Nhưng chung quy vẫn là không vui.”

Ngồi thêm một lát, Trác Hạc Dao chăm chú ngược nhìn lên bầu trời, nàng lạnh nhạt buông một câu: “Vương gia, ngài có nhìn thấy những đám mây kia không?”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền nhìn theo mắt nàng, không đáp.

“Ngài nói xem, những đám mây trắng kia có khi nào đột nhiên chuyển đen, sau đó là mưa không?”

Dạ Vô Khạng lười biếng đáp lời: “Bây giờ không phải mùa hạ, sẽ không có mưa được đâu.”

Trác Hạc Dao nghe vậy lại nhẹ thở ra một hơi, thấy được tâm tư của nàng, Dạ Vô Khạng cũng không an ủi, ngược lại nói lảng sang chuyện khác: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.”

“Không phải hôm nay ngài không có việc gì sao? Không thể ở lại thêm một lúc sao?”

Thấy được sự tức nộ trong mắt nàng, Dạ Vô Khạng cũng có chút không nổi, nhưng vẫn dứt khoát: “Bản vương chợt nhớ ra có chuyện quan trọng cần phải giải quyết, nếu nàng chưa muốn về thì cứ ở lại đi, A Thanh sẽ bảo vệ nàng.”

Trác Hạc Dao nghe vậy mi mắt liền rủ xuống. Nàng còn cần A Thanh bảo vệ sao? Bản thân hấn còn không đánh thắng nàng, vậy mà lại muốn bảo vệ nàng?

“Không cần đâu, nếu như chỉ có một mình thì còn ý nghĩa gì nữa.” Nói xong, nàng khẽ cười, sau đó liền nhanh chóng lên xe ngựa trước.

Trên đường về kinh thành, Trác Hạc Dao cùng Dạ Vô Khạng không ai nói một lời. Nàng hi vọng hấn sẽ nói gì đó, nhưng đến cuối cùng, hấn vẫn không nói.

Sau khi trở về vương phủ, Dạ Vô Khạng lập tức tiến cung.

***

Từ Ninh cung.

Thái hậu thân vận tử y tào nhã, bạch phát như thường lệ vấn cao, cổ định bằng ngọc biếm tinh xảo.

Ngọc thủ thái hậu gạt nhẹ miệng chén, nhàn nhã cất ngôn: “Người đã đưa đến chưa?”

Cung nữ tâm phúc cung kính đáp lời: “Hồi bẩm nương nương, người đã đưa đến rồi.”

“Tốt!” Bà ta cười lớn, nói tiếp: “Dạ Vô Khạng, đã đến lúc ai gia cho người ném mùi vị đau khổ là như thế nào!”

Vừa dứt lời, tiếng thái giám bên ngoài vọng vào: “Dạ vương gia đến!”

Nghe vậy, thái hậu liền phát tay, ra hiệu cho tâm phúc lui xuống. Lúc này chính điện Từ Ninh chỉ còn hân và bà.

Vừa thấy thân ảnh nam nhân tiến vào, bà ta liền cất giọng chầm chọc: “Không biết Dạ vương gia đại giá quang lâm, ai gia nghênh đón không chu đáo, xin vương gia đừng trách a.”

“Bản vương nào dám trách thái hậu nương nương.” Dạ Vô Khạng tiến đến đôn mọc: “Chỉ là hôm nay bản vương đến đây, là có việc muốn hỏi.”

“Dạ vương gia cứ tự nhiên!”

Tâm phúc trở lại, trên tay là chén trà vừa châm, cẩn thận đặt cạnh tay hân.

Dạ Vô Khạng bắt chước bộ dáng thái hậu, tay khẽ gạt nhẹ miệng chén: “Bản vương dạo này thấy người rảnh rỗi quá không có việc gì làm, định cùng người khiến cho thiên hạ một phen dậy sóng, không biết ý thái hậu thế nào?”

Nghe đến đây, thần sắc mỹ phụ không tránh khỏi tức giận, ngiên rắng nói: “Không biết việc có thể làm cho thiên hạ một phen dậy sóng mà vương gia nói là việc gì?”

“Việc gì thì người phải tự hỏi bản thân mình chứ?”

Thái hậu mí mắt khẽ động. Nếu như là chuyện kia thì Dạ Vô Khạng chắc chắn sẽ không tùy tiện nói ra, còn về chuyện hoàng thất chi phá, lẽ nào hân đã có chứng cứ?

“Ai gia ngày ngày làm rất nhiều việc, không biết vương gia muốn nói đến việc nào?”

Dạ Vô Khạng lạnh nhạt đáp lời: “Nếu như đế hoàng thượng biết chuyện người lạm quyền, tùy ý chỉnh sửa hoàng thất chi phá thì sẽ thế nào?”

“Dạ vương gia, người có biết hậu quả khi dám vu cáo ai gia?”

Dạ Vô Khạng chậm rãi đặt chén trà vẫn còn chưa có động đến xuống mọc bàn: “Bản vương trước giờ sẽ không nói mà không có bằng chứng.”

“Vậy thì không biết “bằng chứng” mà Dạ vương gia nói là gì? Ai gia thật rất tò mò muốn biết.”

Dứt lời, thái hậu nhún nhả tựa lưng vào kim ý phía sau.

Dạ Vô Khạng cũng học theo, tựa lưng vào đôn mọc: “Thái hậu, đấu với bản vương người chỉ có thua chứ không có thắng. Người nên cân nhắc cho kỹ đi, đừng để đến lúc bản thân mình trở nên thảm hại, lúc đó sẽ rất khó coi.”

Thái hậu nghe vậy liền bật cười: “Dạ Vô Khạng, người còn nhớ Liễu Thường Vân không?”

Nghe đến cái tên này, thần sắc hân trở nên có chút khác thường, rất nhanh sau đó liền biến mất.

“Sao vậy, người không nhớ sao? Có cần ai gia nhắc lại giúp người không?”

“Cái tên Liễu Thường Vân này, bản vương nghe có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ đó là ai.”

Dạ Vô Khạng dường như có điều né tránh.

“Thật sự không nhớ sao?”

Hân không đáp.

“Vậy để ai gia nhắc lại cho người nhớ. Có biết vì sao ngày đại hôn nàng ta lại biến mất không?”

“...”

“Đó là bởi vì, ai gia đã nói với nàng ta, nếu chấp nhận rời xa người, người sẽ an toàn.”

Nghe đến đây, mắt phượng hẹp dài của nam nhân khẽ chau lại, tiếp tục nghe thái hậu nói.

“Có phải người cho rằng, Liễu Thường Vân là hạng nữ nhân ham mê hư vinh, thấy người không thể thuận lợi đăng cơ trừ vị nên mới bỏ đi? Dạ Vô Khạng, ai gia nói cho người biết, người sai rồi!”

“Hôm nay người triệu ta vào cung là để nói những điều này?”

Thái hậu không hề ý đến câu hỏi của hân, tiếp tục nói: “Cho nên, người quyết định quên nàng ta, sau đó lại gặp được Trác Hạc Dao. Nói thật lòng thì ai gia thấy Trác Hạc Dao cùng Liễu Thường Vân có chút giống nhau, đặc biệt là đôi mắt. Người chỉ vì muốn quên đi một nữ nhân, mà thành thân với một nữ nhân khác... Dạ Vô Khạng, đây là Dạ Vô Khạng mà ai gia biết sao?”

“Vậy thì đã sao?”

Đúng là trước đây khi gặp Trác Hạc Dao, Dạ Vô Khạng đã từng nghĩ sẽ dùng nàng thay thế cho Liễu Thường Vân, nhưng mà bây giờ đối với nàng, hân từ lâu đã không còn dùng hai từ thay thế.

“Dạ Vô Khạng, người không có nghĩ đến chuyện nếu như sau này Liễu Thường Vân trở về sao? Nhìn thấy chân ái mà nàng ta hi sinh, hiện đang hạnh phúc cùng nữ nhân khác, người nói nàng ta sẽ thế nào đây?”

Dạ Vô Khạng không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Bản vương nhất định sẽ bù đắp cho nàng ấy.”

“Bù đắp? Người định bù đắp thế nào đây?”

“Đó là chuyện của bản vương, không khiến thái hậu quan tâm.”

“Hảo!” Bà ta cười lớn, nói: “Người ra đây đi.”

Dứt lời, phía sau bức bình phong trong chính điện, thân ảnh nữ nhân dần dần hiện ra trước mắt hân.

Thấy nàng, thái hậu liền nói: “Liễu Thường Vân, người nghe thấy rồi chứ? Chân ái mà người hi sinh để bảo vệ, bây giờ đã là Dạ vương gia cao cao tại thượng! Hoàn toàn quên mất người rồi!”

Liễu Thường Vân chậm rãi tiến đến trước mặt hân, ngọc thủ giai nhân đưa lên muốn chạm vào khuôn mặt quen thuộc kia nhưng liền bị hân cự tuyệt.

“Vô Khạng...” Hạnh mẫu giai nhân vì hành động đó mà dậm lệ.

Còn Dạ Vô Khạng, hân lúc này vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhắc đến nàng, nàng liền xuất hiện. Rốt cuộc, đây là thực, hay là mộng?

Thời điểm đó, một cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo chút bụi trần, nhưng lại khiến hân có cảm giác run rẩy không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Liễu Thường Vân

Sau khi Dạ Vô Khạng vừa từ hoàng cung trở về, cả vương phủ đều chìm trong sự tĩnh lặng.

Tiểu Nguyệt cũng không dám báo lại với Trác Hạc Dao rằng hắn đã trở về, nếu là ngày thường nhất định nàng sẽ vui mừng đi báo cho vương phi, nhưng mà hôm nay, vương gia lại mang theo một người trở về. Mà người đó, chính là Liễu Thường Vân.

Thái độ của A Thanh cũng rõ ràng, cực kì không thích nữ nhân này.

Vừa về đến vương phủ, Dạ Vô Khạng liền đến Thần Phong điện, A Thanh cũng theo phía sau.

“Vương gia, chuyện này là...?”

“Làm sao?” Thanh âm nam nhân lạnh nhạt như nước, hoàn toàn không tỏ ra chút thái độ.

“Thì là Liễu Thường Vân, nàng ta bây giờ trở về rồi, nếu vương phi biết được...”

“Nàng ấy biết được thì thế nào?” Dạ Vô Khạng tiến đến giá sách, tùy tiện lôi ra vài quyển sau đó tiến đến đôn mộc.

“Vương gia! Liễu Thường Vân đã là quá khứ rồi, hôm nay ngài lại đưa nàng ta về vương phủ, ngài rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

Dạ Vô Khạng trầm ngâm một lát: “Năm đó, chỉ là hiểu lầm”

“Hiểu lầm?” A Thanh cảm thấy buồn cười nhưng không thể nào cười nổi: “Bỏ đi mấy năm trời, bây giờ trở về, chỉ nói một câu ‘hiểu lầm’ là xong chuyện?”

“Vậy người còn muốn gì nữa?”

“Đương nhiên là muốn Liễu Thường Vân biến mất khỏi vương phủ rồi!”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền trở nên tức giận, đập mạnh quyển sách trên tay xuống mộc bàn: “To gan! Ai cho phép người nói chuyện với bản vương như vậy?”

A Thanh lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ biết tội!”

“Tự đi nhận năm mươi trượng đi.”

“Vương gia?” A Thanh mở to hai mắt nhìn hắn. Chỉ vì một nữ nhân phản bội, mà hắn phải nhận năm mươi trượng, đáng sao?

“Cần bản vương lặp lại lần nữa sao?”

A Thanh hít một hơi thật sâu: “Thuộc hạ, tuân mệnh.”

***

Tĩnh Vân Các.

Trác Hạc Dao trên tay là một chiếc áo choàng lông thú vẫn còn đang làm dở, thấy tiểu Nguyệt thần sắc âm đạm trở về, nàng liền dừng việc trong tay.

“Có chuyện gì vậy?”

“Vương phi...” Hai mắt tiểu Nguyệt ngấn lệ.

“Người làm sao vậy? Có phải A Thanh bắt nạt người không?”

Tiểu Nguyệt lắc đầu, có cho chàng ấy một trăm li gan, chàng ấy cũng không dám. Chỉ là, vương phi à, Liễu Thường Vân trở về rồi...

Những lời này làm sao mà nàng có thể nói với vương phi đây?

“Tiểu Nguyệt, rốt cuộc là người làm sao vậy?”

“Vương phi, nếu như... Nếu như vương gia muốn nạp trác phi thì thế nào?”

Trác Hạc Dao trong phút chốc dờ người. Thái độ của tiểu Nguyệt không phải là đang nói đùa, chỉ là nếu Dạ Vô Khạng nạp trác phi thì thế nào đây?

Nàng chỉ là vương phi của hắn, chuyện nạp trác phi hay không không phải nàng muốn là có thể quản.

Nhưng mà nếu phải trả lời câu hỏi này, nàng đương nhiên sẽ nói không.

“Vương phi, Liễu Thường Vân trở về rồi... Hu hu...”

Tâm tình nàng lúc này cực kì không tốt, nhưng thái độ của tiểu Nguyệt lại khiến nàng bật cười: “Liễu Thường Vân trở về, ta không lo, người lo cái gì?”

Tiểu Nguyệt lấy tay lau đi nước mắt: “Vương phi, Liễu Thường Vân đó rất ghê gớm! Nó tỷ sợ người không đầu lại nàng ta...”

Trác Hạc Dao xoa đầu nàng: “Nha đầu ngốc! Người lo giữ cho tốt A Thanh ca của người đi, còn có thời gian ở đây lo chuyện bao đồng.”

“Vương phi, nô tỳ là lo cho người mà!”

Trác Hạc Dao lắc đầu thờ dãi, tiểu Nguyệt tiếp tục: “Liễu Thường Vân đó là nữ nhân trước đây của vương gia, thấy vương gia không thể thuận lợi đăng cơ trừ vị, nàng ta liền biến mất vì sợ liên lụy... Bây giờ trở về, chỉ nói có một câu hiểu lầm là có thể hóa giải. Vương gia đừng là ngốc mà!”

“Người nói cái gì?”

“Còn không phải sao?” Tiểu Nguyệt ngồi xuống đôn mộc, thuật lại chuyện năm đó cho Trác Hạc Dao nghe một lượt.

***

Dạ Vô Khạng bước đến từ phía sau: “Đang nghĩ gì mà xuất thần như vậy?”

Giai nhân chu thần khẽ cong: “Không có gì, chỉ là đang nhớ lại một số chuyện cũ.”

“Chuyện cũ? Không biết là chuyện cũ nào mà lại làm cho nàng xuất thần đến vậy?”

Liễu Thường Vân xoay người lại, đối diện cùng hắn: “Là đang nhớ về những ngày tháng trước đây của chúng ta.”

“Chuyện cũ đã qua rồi, còn nhớ lại làm gì nữa?”

“Vô Khạng, chàng có hận thiếp không?”

Dạ Vô Khạng trầm ngâm, lạnh nhạt đáp lời: “Không hận, nàng là vì tốt cho ta nên mới bỏ đi, làm sao ta có thể hận nàng.”

“Thật không?”

Trong mắt hắn ánh lên một tia do dự: “Thật.”

“Thật tốt!” Liễu Thường Vân vòng tay ôm lấy eo hân: “Thiếp còn tưởng đã đánh mất chàng rồi, không ngờ ông trời vẫn còn thương thiếp, để thiếp gặp lại chàng!”

Dạ Vô Khạng cười khẽ, không đáp lời nàng.

“Vô Khạng?”

“Hử?” Hân đáp bằng giọng mũi.

“Chàng, có yêu nữ nhân kia không?”

“Nữ nhân kia” mà nàng nhắc đến, không ai khác chính là Trác Hạc Dao.

Thấy hân không đáp lời mình, giai nhân hai mắt ngấn lệ: “Chàng do dự như vậy, là đã yêu rồi?”

“Không có.” Dạ Vô Khạng dứt khoát: “Ta trước giờ chỉ yêu nàng.”

“Thật không?”

“Thật.”

Liễu Thường Vân còn định mở miệng nói gì đó, Dạ Vô Khạng đã lên tiếng trước: “Ta còn có việc, tối nay sẽ tìm nàng.”

Đứt lời, hân liền xoay người bước đi, giai nhân mắt đi đằm tựa liền cảm thấy trống trải, nhất thời không thể tin được. Dạ Vô Khạng, vậy mà lại để nàng ở lại một mình?

Đôi chân không nghe lời của hân không biết thế nào lại trở về Tĩnh Vân các, vốn dĩ là định về Thần Phong điện, nhưng lại vô tình nghe được đoạn đối thoại bên trong nên hân liền bước vào.

“Nô tỳ lúc đó còn chưa có vào phủ hầu hạ vương gia, chuyện này cũng là nghe mọi người kể lại, độ chính xác tuyệt đối có thể không có, nhưng con người của nàng ta thật sự là đáng ghét không chịu được! Vốn dĩ người cùng vương gia đã có cuộc sống hạnh phúc, vậy mà trong phút chốc lại bị phá vỡ. Đáng hận! Đáng là đáng hận nữa!”

Tiểu Nguyệt âm tức kể hết chuyện năm đó cho nàng nghe qua, một chút cũng không kể sót. Trác Hạc Dao nháy mắt thấy thân ảnh hân tiến vào liền ra hiệu cùng nàng: “Đừng nói nữa!”

Tiểu Nguyệt vẫn chưa biết nguy hiểm đang ở cạnh mình, tiếp tục: “Vương phi, người hà cớ gì phải bên vực nữ nhân đó? Nàng ta thâm hiểm như vậy, chỉ cần nói một câu hiểu lầm thì có thể khiến vương gia trở về...”

“Câm miệng!” Trác Hạc Dao cao giọng khiến nàng gật mình.

Theo sau lời nói của nàng, Dạ Vô Khạng cũng lên tiếng: “Tiếp tục nói đi, bản vương muốn nghe.”

Tiểu Nguyệt tự biết miệng đã gây họa, lập tức quỳ xuống: “Vương gia, xin vương gia thứ tội!”

“Thứ tội? Không phải lúc này mệnh mạng lâm sao? Bây giờ bản vương cho phép người nói. Nói đi!”

“Nô tỳ sai rồi, xin vương gia thứ tội! Nô tỳ tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa!”

Dạ Vô Khạng lạnh lùng nhếch miệng: “Người đầu, lỗi ra ngoài và miệng năm mươi cái.”

Năm mươi cái, vậy chẳng phải là muốn lấy hết răng của nàng ta sao?”

“Vương gia, chuyện này là do thiếp bảo tiểu Nguyệt nói, muốn phạt vậy thì phạt thiếp đi.”

Tiểu Nguyệt ngược đầu lên nhìn nàng, mặc dù rất sợ đau, nhưng mà đây là nàng cam tâm tình nguyện, sao có thể trách phạt vương phi?

“Ta vương gia tha mạng, nô tỳ lập tức đi nhận phạt.”

Thấy Dạ Vô Khạng không lên tiếng, Trác Hạc Dao tiến đến đỡ nàng dậy: “Muốn đi ta và người cùng đi. Mỗi người hai mươi lăm cái. Dù sao chuyện này cũng có liên quan đến ta.”

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì hoảng sợ, nhỏ giọng: “Vương phi, người tuyệt đối đừng làm vương gia tức giận. Một mình nô tỳ là được rồi, là do nô tỳ nhiều chuyện, không có liên quan đến người mà...”

Dạ Vô Khạng cảm lấy chén trà của Trác Hạc Dao, định uống thì lại đặt xuống.

“Lúc này chàng còn nói là bận việc, hóa ra là đến đây xem kịch!” Liễu Thường Vân không biết xuất hiện từ khi nào, từ tốn tiến đến đôn mọc, ngồi cạnh Dạ Vô Khạng.

Thấy vô kịch hình như là bị mình phá vỡ, nàng ta nói: “Sao lại không diễn nữa vậy? Có phải là hết rồi không?”

Vậy thì tiếc thật! Nàng đã bỏ lỡ mất một trò hay rồi...

Dạ Vô Khạng trầm giọng: “Không phải nói là tối ta sẽ đến sao? Nàng lại chạy lung tung như vậy?”

“Là thiếp thấy nhàm chán mà!” Ánh mắt giai nhân dời đến chiếc áo choàng kia, liền cao hứng: “Ha, thì ra là lông cáo sao? Thiếp rất thích chiếc áo này nha!”

Trác Hạc Dao lúc này mới chậm rãi tiến lên, gạt lấy chiếc áo choàng trên tay nàng ta, trầm giọng nói: “Áo này người thích đến như vậy sao?”

Liễu Thường Vân hai mắt đỏ xẹt nàng. Nha hoàn này, quá vô lễ nha, nhưng mà, nha hoàn này đúng là... Thật đẹp!

“Nhưng mà thật là tiếc, áo choàng này không phải dành cho người.”

Liễu Thường Vân không cam tâm, hướng Dạ Vô Khạng: “Vô Khạng, nha hoàn này cũng quá vô lễ rồi, ý mình có chút nhan sắc thì có thể tùy tiện sao?”

Dạ Vô Khạng ánh mắt hướng Trác Hạc Dao dò xét, từ trên người nàng quả thực không nhìn ra điểm gì khác thường.

Lại nhìn đến chiếc áo choàng trên tay nàng. Xem ra, chiếc áo choàng này hẳn là không dành cho hân nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hạc Dao, xin lỗi

Thấy Dạ Vô Khạng vẫn bất động, Liễu Thường Vân liền rủ mất xuống. Giá trị của nàng trong mắt hân bây giờ, còn không bằng một nha hoàn.

Tiểu Nguyệt bị dọa không dám nói gì, chỉ biết đứng nép vào người Trác Hạc Dao. Nàng thật vô dụng mà, vương phi dám nói giúp nàng, vậy mà ngay cả một câu nàng cũng không dám nói giúp vương phi. Nàng đúng thật là hèn hạ mà!

Dạ Vô Khạng lạnh nhạt nói: “Nếu nàng ấy thích, thì cho nàng ấy đi.”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền mở to mắt. Hân biết rõ đây là nàng cố tình chuẩn bị cho hân, vậy mà hân lại có thể...

Nàng nhếch miệng: “Nàng ta thích dùng, nhưng ta không thích đưa. Muốn thì tự mình vào rừng, tự mình bắn chết một con cáo rồi lột da nó, sau đó tự may cho mình một chiếc đi?”

Dạ Vô Khạng nghe lời này còn không rõ ý tứ sao? Lòng của nàng là do nàng tự tay bắt được, tự tay lột da nó ra, tự tay thuộc da, sau đó là tự tay làm cho hần. Nói cho đi, đối với nàng đương nhiên không dễ dàng gì.

Có một điểm Trác Hạc Dao không hiểu, chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, Dạ Vô Khạng cùng nàng lại trở nên như hai người xa lạ, rốt cuộc là vì sao chứ?

Trác Hạc Dao nhếch miệng: “Dạ Vô Khạng, đây là nữ nhân mà ngài vừa mang về sao?”

Liễu Thường Vân vừa nghe đến hai từ ‘nữ nhân’, trong lòng lại dâng lên một cổ tức giận: “Nha hoàn to gan! Người dám dùng hai từ ‘nữ nhân’ để nói ta?”

Dứt lời, nàng liền giơ tay lên, định đánh Trác Hạc Dao thì Dạ Vô Khạng đã nhanh hơn, bắt lấy cánh tay nàng: “Nàng ấy là vương phi của ta.”

Liễu Thường Vân dường như không tin vào tai mình: “Vương phi? Vương phi của chàng lại là... nàng ta?”

“Tại sao lại không thể là ta?” Trác Hạc Dao nói.

“Ta... Ta xin lỗi, ta không biết người là vương phi... Ta... Lúc này ta đã đắc tội, xin người đừng để tâm.”

“Trác Hạc Dao ta là người có thủ tất báo, con mắt của người cũng không phải bị mù. Người thấy nha hoàn nào ăn vận như ta sao?”

Liễu Thường Vân nhất thời á khẩu không nói được.

“Vương gia, chiếu theo quy cũ của vương phủ, vô lễ với vương phi thì phạt như thế nào?”

Dạ Vô Khạng cảm thấy đau đầu: “Nàng ấy mới trở lại, quy cũ còn chưa tường. Bỏ qua lần này đi.”

“Bỏ qua, đối với nàng ta có thể bỏ qua dễ dàng, vậy tại sao tiểu Nguyệt lại không thể?”

“Vương phi, người đừng cầu xin cho nô tỳ nữa!”

“Câm miệng!” Trác Hạc Dao cao giọng.

Đoạn, nàng đối mặt cùng hần, nói rõ từng chữ: “Tiểu Nguyệt chỉ là bàn luận về một nữ nhân không thân không phận, lại bị phạt năm mươi cái và miệng, vậy nàng ta vô lễ với vương phi, có phải là nên và năm trăm cái không?”

“Nàng!”

“Ta làm sao?”

Tĩnh Vân các trong phút chốc bị một tầng khí lạnh bao trùm.

Dạ Vô Khạng thần sắc không giấu được tức giận, lại pha lẫn một mối. Hần không muốn đòi co cùng nàng nữa, liền dứt khoát kéo tay Liễu Thường Vân rời khỏi Tĩnh Vân các.

Khi lướt qua người nàng, Dạ Vô Khạng nói: “Vậy thì chuyện của tiểu Nguyệt cũng bỏ qua luôn đi.”

Sau khi hai người đi khỏi, tiểu Nguyệt liền bật khóc: “Vương phi, người hà tất phải vì nô tỳ mà làm phạt ý vương gia chứ? Có đáng không?”

“Đáng, đáng lắm.”

Đêm đó, Liễu Thường Vân lại đến tìm nàng.

“Hạc Dao, xin lỗi, ta không biết người là vương phi của chàng ấy, lúc đó là ta nhất thời hồ đồ, không biết giữ miệng mình... Hạc Dao, người đừng có để trong lòng nhé, có được không?”

“Ta vốn đã quên mất chuyện này, bây giờ người chạy đến đây tìm ta là muốn ta tính sổ với người?”

“Không phải! Ta chỉ là muốn cùng người làm hòa...”

“Làm hòa về cái gì?”

“Về chuyện ta đắc tội với người.” Liễu Thường Vân thành thật đáp lời.

“Ah? Đắc tội về cái gì?”

“Là vô lễ với người.”

Trác Hạc Dao lạnh nhạt đáp lời: “Vương gia nói không tính, ta cũng không tính. Người về đi.”

Nói xong, nàng liền đứng dậy, toan bước vào tắm điện. Đoạn, Liễu Thường Vân lại bắt lấy tay nàng.

“Trác Hạc Dao, người không cảm thấy chúng ta rất giống nhau sao?”

Giống nhau?

Nghe nàng ta nói vậy, Trác Hạc Dao liền chăm chú quan sát kỹ gương mặt của nữ nhân đối diện mình.

Xét về tổng thể, nàng ta không bằng nàng. Nhưng đôi mắt của nàng ta lại rất trong và tròn, giống như mắt nàng.

Nhưng nếu mắt nàng lúc nào cũng lấp lánh giống như có một tầng nước thì mắt nàng ta lại như nước hồ mùa thu, trong trẻo đến mức có thể thấy được cả đáy...

Về tổng thể, nàng hơn Liễu Thường Vân. Nhưng nàng mãi mãi thua nàng ta ở đôi mắt đó.

Lúc này, Trác Hạc Dao mới hiểu ra. Nguyên nhân Dạ Vô Khạng muốn nàng, chỉ vì đôi mắt này.

“Hạc Dao, xin lỗi... Xin lỗi người...”

Trác Hạc Dao cảm thấy một mối: “Người lại xin lỗi vì cái gì nữa?”

Liễu Thường Vân rời lệ: “Ta biết, Vô Khạng làm như vậy là không công bằng với người, nhưng mà, người có thể hay không đừng trách chàng ấy? Chàng ấy cũng là vì quá yêu nên mới...”

Trác Hạc Dao nghe đến đây thì cười lạnh, không để nàng ta nói tiếp: “Người và thái hậu đã liên minh đúng không? Bà ta để người trở về bên Dạ Vô Khạng, với điều kiện là phải diệt trừ ta?”

Liễu Thường Vân trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này...

“Nhưng mà người có biết không, sau khi từ khừ ta xong, người tiếp theo sẽ là Dạ Vô Khạng, cuối cùng, chính là người.” Trác Hạc Dao gỡ cánh tay nàng ta, xoay người tiếp tục bước đi.

Liễu Thường Vân nhếch miệng: “Nếu người đã biết, ta cũng không cần giấu nữa. Nhưng ta nói cho người biết, Liễu Thường Vân ta cũng không phải là một kẻ nguốc, sẽ không để bà ta tùy ý điều khiển đâu. Còn nữa, ta nhất định sẽ không làm hại chàng!”

“Người dám chắc sao? Trong lúc người đối phó với ta, bà ta đã cho người moi ra hàng tá cái thóp của người. Người nghĩ bà ta đơn giản như vậy sao?”

“Trác Hạc Dao, người!”

“Chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Dạ Vô Khạng cùng A Thanh tiến vào, nhìn thấy đáng đi của A Thanh có chút không đúng, Trác Hạc Dao liền hiểu ra mấy phần.

Nam nhân nháy mắt thấy Liễu Thường Vân hạnh mẫu ngẩn lẽ, liền đem tội trạng đồ lên đầu Trác Hạc Dao.

“Khuya rồi, không ngủ còn ồn ào cái gì?”

“Là ai chạy đến đây gây ồn ào, vương gia còn không rõ sao?” Trong lời nói nàng mang đầy sự châm chọc.

Hắn quay sang nàng ta: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Liễu Thường Vân nép vào lòng hắn: “Chỉ là thiếp sợ vương phi còn để tâm việc kia, nên mới quay trở lại xin lỗi một lần nữa.”

“Ta nói không tính, nàng ta dám tính sao?”

“Chàng đừng nói như vậy, vương phi sẽ buồn lắm đó...”

Giả tạo.

Trác Hạc Dao nhếch môi: “Vương gia, tối nay ta có cần phải đổi chỗ ngủ không?”

“Không cần.” Dứt lời, hắn kéo tay Liễu Thường Vân: “Chúng ta đến Thần Phong điện.”

Thời điểm nam nhân xoay người bỏ đi, nàng lại nhìn thấy nụ cười đắc ý nơi khóe miệng của Liễu Thường Vân.

A Thanh đi theo phía sau, hướng nàng chấp tay sau đó cũng nhanh chóng đuổi theo Dạ Vô Khạo.

Trong Tinh Vân các giờ đây chỉ còn lại mỗi mình nàng, à, không đúng, còn có cả sự cô đơn cùng trống trải...

Trác Hạc Dao hướng mắt đến chiếc áo choàng lông thú kia, dứt khoát tiến đến, cầm nó lên ném vào chậu than bên cạnh.

Đốm lửa nhỏ gặp được vật dễ cháy, liền nhanh chóng bùng lên thành một ngọn lửa, đỏ rực cả tấm điện. Chẳng mấy chốc, chiếc áo choàng lông thú kia liền hóa thành tro bụi.

Bây giờ khí trời chỉ vừa bắt đầu se lạnh, nhưng tại sao giờ đây, xung quanh nàng lại thấy lạnh lẽo như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tự mình đa tình

Sáng hôm sau, Trác Hạc Dao liền được gọi đến dinh viện để dùng điểm tâm, người đến vẫn như thường lệ là A Thanh.

Nàng thần sắc thấp phẫn lạnh nhạt: “Người về đi, ta không đi.”

“Vương phi, không được đâu, nếu người không đi, vương gia chắc chắn sẽ rất tức giận đó.”

Trác Hạc Dao trước sau vẫn lạnh nhạt, hoàn toàn không để ý sự tồn tại của A Thanh.

Tiểu Nguyệt từ bên ngoài bước vào, trên tay là chén cháo tổ yến, hướng A Thanh nói: “Chàng về đi, vương phi nói không là không, có phí công ở đây cũng vô dụng.”

“Nhưng mà...”

“Không đi là ý của vương phi, không liên quan đến chàng.”

A Thanh nghe vậy, lúc này mới chịu rời khỏi Tinh Vân các.

Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng đặt chén cháo xuống mộc bàn, cẩn thận dò xét sắc mặt nữ nhân: “Vương phi, làm như vậy có ổn không?”

“Làm cái gì?”

“Thì là người tỏ ra lạnh nhạt, không quan tâm đến vương gia, có phải là muốn vương gia hiểu ra, người mới là quan trọng nhất không?”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền bật cười: “Tiểu Nguyệt, người cũng thấy ta đang làm như vậy sao?”

Vậy, chẳng lẽ không phải sao?

“Người yên tâm đi, ta không phải là kẻ tự mình đa tình. Ta tự biết thân biết phận, người không động đến ta, sẽ sóng yên biển lặng, hiểu không?”

“Vương phi...”

Hạnh mẫu nàng hướng chén cháo tổ yến: “Mang đi đi, ta không muốn ăn.”

“Đây là nô tỳ tự mình nấu, không phải là...”

“Tự mình nấu nhưng cũng là đồ của vương phủ, nếu thấy tiếc thì người cứ ăn đi.”

Bỏ lại một câu nói, Trác Hạc Dao lại trở vào trong tấm điện.

Lúc nàng xoay người bước đi, vô tình đụng phải chậu than tối qua, mảnh áo nhỏ tối qua còn chưa có cháy hết rơi xuống cạnh chân mình, Trác Hạc Dao tiện tay cầm lên.

Tiểu Nguyệt chỉ kịp thấy một tia sáng chột lóc, sau đó là những mảnh vải vụn vurun vãi khắp mặt đất.

“Vương phi...”

Chuyện đến nước này, ngay cả nàng cũng còn cảm thấy không chân thực, huống chi là vương phi? Mọi chuyện đến nhanh, đi cũng nhanh, thật sự là không để người ta kịp trở tay mà.

Tại dinh viện.

Liễu Thường Vân cẩn thận dò xét sắc mặt nam nhân, dè dặt khai ngôn: “Vô Khạo, Hạc Dao không đến đây, có phải là vì thiếp không?”

Động tác trong tay nam nhân khựng lại, sau đó lại quay trở về vẻ lạnh nhạt vốn có: “Đừng nghĩ nữa, mặc kệ nàng ấy. Ăn đi.”

A Thanh đứng một bên nghe hắn nói vậy mà trong lòng không kim được tức giận. Vương gia đúng là có mới nới cũ, không đúng, phải là có cũ nới mới. Vương phi được gả vào đây cũng gần một năm rồi, vậy mà còn không bằng một nữ nhân vừa trở về từ hôn qua.

Liễu Thường Vân gật đầu, tiếp tục động tác trong tay, khóe miệng khẽ nhếch.

Trác Hạc Dao, người muốn đầu với ta sao? Nằm mơ đi!

“Vô Khang...”

“Gọi ta là vương gia, bây giờ không như trước đây, không thể cứ xưng hô tùy tiện được.”

Liễu Thường Vân bị câu nói này làm cho ngạc nhiên, đôi đũa trên tay cũng không cẩn thận làm rơi xuống đất.

Trước đây, cái tên “Vô Khang” chỉ để dành cho mình nàng gọi, bây giờ hẳn lại nói như vậy, chứng tỏ vị trí của nàng trong lòng hắn đã sớm không còn như trước.

Liễu Thường Vân cúi xuống nhặt lấy đôi đũa kia, khẽ cười: “Thiếp biết rồi.”

Dạ Vô Khang vẫn không nhìn nàng: “Bỏ rồi thì bỏ đi, lấy cái khác mà dùng.”

Nàng gạt nhẹ đầu, sau đó cũng không nhìn hắn, chăm chú ăn điểm tâm trước mặt.

Bên ngoài bước vào một thuộc hạ, hướng Dạ Vô Khang hành lễ: “Vương gia, hoàng thượng triệu kiến.”

Hắn gạt nhẹ đầu, sau đó liền đứng dậy, không nói một lời nào liền cùng A Thanh tiến cung.

***

Hoàng cung.

Nam nhân thân vận long bào, an tọa trên long ý, long nhân lạnh lùng hướng về phía Dạ Vô Khang.

“Tây Vực, đổi chủ rồi.”

Thanh âm trầm bổng vang vọng chính điện Dưỡng Tâm, Dạ Vô Khang nghe tin này liền ngược mắt nhìn nam nhân: “Từ khi nào?”

“Không biết, hôm nay bẩm mới nhận được tin tức, đã xưng vương rồi.”

“Xưng vương?” Nhanh như vậy sao?

Nhớ năm trước, Tây Vực phồn thịnh, bọn họ còn có ý muốn gây chiến tranh, vậy mà bây giờ nói đổi chủ, thì liền đổi chủ sao?

Cũng không biết là cao thủ phương nào, trong một đêm liền lấy đầu của vương thượng Tây Vực, sau đó tự mình xưng vương, làm bá chủ của cả Tây Vực.

Những nước lân cận cũng phải kính người này bảy phần, chủ động đến để trở thành chư hầu cho hắn.

Dạ Vô Khang càng nghe nói càng nhu chặt mày kiếm, nhân vật này là ai? Lại có thể lợi hại như vậy?

“Vậy đã có dự tính gì chưa?”

Hoàng thượng đáp: “Tam thời nước sông không phạm nước giếng, trước đây hai bên cũng chưa từng xảy ra xung đột... Theo người, nên thế nào đây?”

Dạ Vô Khang trầm ngâm suy nghĩ, cất ngôn: “Nếu người không phạm ta, ta cũng không phạm người. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể giết chết vương thượng rồi tự mình lên thay thế, quả thực không tầm thường.”

Hoàng thượng gạt đầu đồng tình: “Cũng không thể nói như vậy được. Khó đoán nhất chính là lòng dạ con người, biết đâu hẳn là một người có tham vọng, vẫn chưa muốn dừng lại thì sao?”

Nam nhân vờ nói đến đây, thái giám tổng quản bên ngoài vội vàng chạy vào, về mặt hết sức gấp gáp: “Hoàng thượng, sứ thần của Tây Vực đến rồi, đang chờ ở bên ngoài.”

Nghe vậy, hai nam nhân đều mỗi người một về, trầm tư trong suy nghĩ của mình.

Hoàng thượng hữu thủ phát mệnh: “Người về trước đi, bẩm sẽ gọi sau.”

Dạ Vô Khang gạt đầu, sau đó liền hành lễ cùng y, rồi trở về vương phủ.

***

Vừa trở về, thân ảnh nữ nhân quen thuộc lại hiện ra trước mắt hắn, khó mà có thể không nhìn.

Thấy hắn, nụ cười trên môi nàng liền tắt hẳn, cũng không tiến đến chào hỏi như thường lệ, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Dạ Vô Khang cũng không có đuổi theo, hướng mắt theo thân ảnh nữ nhân dần dần khuất dạng, sau đó mới trở về Thần Phong điện.

Dạ Vô Khang không ngờ, lẽ nào hắn không nhìn ra được Liễu Thường Vân cùng thái hậu là đang cấu kết sao?

Không phải không biết, mà là đang tự lừa dối mình.

Xem ra lần đó, nhìn thấy hoàng thất chỉ phả là giả, nhưng ý của Dạ Vô Khang lại là thật!

Trở về Tinh Vân các, từ sau khi Liễu Thường Vân trở về, Dạ Vô Khang ngoại trừ buổi chiều đó có đến, thì hầu như một tháng nay không có lui tới đây.

Trác Hạc Dao ngồi một mình bên bầu rượu lớn, trước mắt không có một chút điểm tâm, cứ như vậy hết chén này đến chén khác.

Ai nói là mutton rượu dễ giải sầu? Rõ ràng là càng uống càng tỉnh, sầu lại càng sâu...

Nàng đột nhiên nhớ đến sư phụ, lần đó sau khi nhìn thấy nàng, sư phụ liền biến mất không rõ tung tích.

Sư phụ, người rốt cuộc đang ở đâu? Dao nhi bắt đầu thấy nhớ người rồi...

Không chỉ có sư phụ, nàng nhớ Mộng Lâu, nhớ Tô mama, nhớ Đỗ Quyên, nhớ tất cả mọi người...

Còn có Dạ Cỏ Phong, từ sau khi gả vào vương phủ, nàng một lần cũng chưa gặp lại được y.

Không biết bây giờ y thế nào rồi, chắc là đã có cuộc sống mới, rất tốt? Cho dù có là không tốt, cũng không giống nàng bây giờ, đúng không?

Trác Hạc Dao một đêm đó ngồi ngoài gió lạnh, uống hết một bầu rượu lớn, thiếp đi lúc nào không hay.

Con người nàng trước nay không dễ gì phát bệnh, hôm nay bệnh đến rồi mới thấy, giống như là sắp chết vậy.

Tiểu Nguyệt ở thiện phòng đang tất tấp sắc thuốc cho nàng. Vương phi đứng thật là không thể nói mà, cứ phải hành hạ bản thân mình như vậy, đáng sao?

Vương phi cùng Liễu thị kia không có kém, còn có phần hơn về tài sắc, hà cớ gì phải vì một nữ nhân mà làm khổ mình.

Tâm ý của vương phi nhà nàng đối với vương gia không phải là nàng không rõ, tính cách của vương phi, so với vương gia nàng còn có phần hiểu hơn.

Vương phi nhà nàng, sống rất tình cảm. Người đã quyết định gả vào vương phủ, cũng tính là xem vương gia trở thành trượng phu, nương tựa một đời...

Chỉ là, giữa đường lại xuất hiện con hồ ly tính chết tiệt kia! Đúng là khiến người ta tức giận mà!

“Thuốc đã sắc xong chưa?” Một nha hoàn khác bước đến, nhẹ giọng hỏi nàng.

“Xong rồi, người có chuyện gì sao?”

“Không có gì!” Nàng ta nhún vai: “Chỉ là thấy người ngồi lâu như vậy, không có chỗ cho bọn ta làm việc.”

“Ta biết rồi, đi ngay đây.”

Đứt lời, tiểu Nguyệt đứng dậy toan đổ thuốc ra chén thì phát hiện chén bẩn rồi, là chính nha hoàn kia làm bẩn.

Nàng tức giận: “Mất người để đâu vậy? Không biết cái chén này để đựng thuốc cho vương phi sao?”

“Ta thật sự không biết, ta xin lỗi...”

“Xin lỗi còn có ích gì! Đều tại người!”

Trách cứ vài câu, tiểu Nguyệt liền bỏ đi lấy cái chén mới. Nha hoàn kia nhân lúc mọi người không ai chú ý, liền lấy trong tay áo ra một túi giấy nhỏ, bên trong chứa chất bột màu trắng.

Bột gặp nước nóng liền hòa tan, thần không biết quỷ không hay...

...

Tiểu Nguyệt sau khi sắc thuốc xong liền mang về Tinh Vân các, Trác Hạc Dao nói bệnh một cái là lại nằm liệt trên giường, không dậy nổi.

“Vương phi, thuốc đến rồi đây!”

Trác Hạc Dao nghe tiếng bước chân, vốn đã ngồi dậy sẵn chờ nàng. Đón lấy chén thuốc, nàng cố nín thở, uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Nguyệt thuận tay xoa vài cái sau lưng nàng: “Người thế nào rồi? Đã đỡ hơn chưa?”

Trác Hạc Dao không đáp, chỉ gật nhẹ đầu, sau đó liền nằm trở lại.

“Tiểu Nguyệt, ta bệnh bao nhiêu ngày rồi?”

Tiểu Nguyệt nghe câu này, làm sao không hiểu ý nàng? Vương phi còn không phải muốn hỏi nàng, vương gia đã mấy ngày chưa đến sao?

Nhìn vương phi, nàng vô cùng đồng cảm, nhưng phận nô tỳ thì làm sao giúp người đây?

“Vương phi, người yên tâm đi, chỉ cần uống thuốc đều độ là sẽ rất nhanh khỏi bệnh.”

Nghe vậy, Trác Hạc Dao nhếch miệng. Ngay cả tiểu Nguyệt cũng không nói, rốt cuộc đã bao nhiêu ngày rồi nàng chưa nhìn thấy Dạ Vô Khạng?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Rời bỏ

Ngày lại qua ngày trôi qua, bệnh tình của Trác Hạc Dao đã sớm hết, nhưng sức khỏe nàng vẫn còn rất yếu, thậm chí là không thể động võ.

Mùa đông năm nay, nàng vẫn một mình.

Trước đây, trận tuyết đầu tiên trong năm đều là nàng cùng sư phụ trải qua, bây giờ sư phụ không có ở đây, vốn nghĩ có thể trải qua cùng Dạ Vô Khạng, nhưng mà bây giờ...

Hôm nay là trận tuyết đầu tiên, tuyết rơi khá dày. Ngồi ở hậu viện, khoác trên mình chiếc áo choàng do sư phụ trước đây tặng cho, cũng không biết nàng vì cái gì lại cứ nắm chặt nó ngăn người.

Nàng bắt đầu hồi tưởng lại những hồi ức đẹp đẽ kia, từ lúc nàng bước chân vào mộng lâu, đến lúc nàng được gả vào vương phi, cho tới bây giờ, nàng đều cẩn thận nhớ lại.

Liễu Thường Vân trở về, tuy Dạ Vô Khạng không cho nàng ta một danh phận, nhưng cũng không rời nàng ta nửa bước. Vậy, phải chăng là đang ép nàng rời khỏi đây, sau đó liền lập nàng ta làm phi?

Tiểu Nguyệt sợ nàng ngồi lâu sẽ lạnh, hơn nữa sức khỏe vừa mới hồi phục, nếu vương phi mà bệnh thêm một trận nữa, làm sao có thể chịu nổi đây?

Cẩn thận khoác thêm một chiếc áo choàng cho nàng, tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Vương phi, hay là chúng ta vào trong đi?”

“Không, cứ ngồi thêm một lúc đã. Không phải vội.”

“Nhưng mà sức khỏe của người...”

Nàng khẽ cười: “Không sao, bệnh không chết được.”

“Vương phi!”

“Người dạo này tại sao lại ồm ồm như vậy chứ? A Thanh có bảo người rất phiền không?”

“Vương phi!!!!”

Trác Hạc Dao lại tiếp tục ngăn người, như có như không hỏi nàng: “Tiểu Nguyệt, người có nghe thấy âm thanh của tuyết rơi không?”

“Âm thanh?” Tiểu Nguyệt lắng tai nghe, lại cảm thấy có gì đó không đúng: “Vương phi, tuyết nhẹ như vậy, làm sao mà có âm thanh khi rơi được chứ?”

“Có đấy, chỉ cần người đừng làm ồn nữa là có thể nghe.”

Vương phi! Người thật quá đáng!

Đúng lúc này, Liễu Thường Vân từ phía sau bước đến, cất giọng châm chọc: “Ngắm tuyết một mình, người không thấy nhàm chán sao?”

Tiểu Nguyệt cùng nàng nghe giọng nói thì xoay người lại, tiểu Nguyệt cũng không thêm hành lễ cùng Liễu Thường Vân, hướng Trác Hạc Dao nói: “Vương phi, người cứ ở lại nói chuyện đi, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị nước để rửa qua Tinh Vân các một lượt.”

Trác Hạc Dao khẽ cười: “Được.”

Sau khi tiểu Nguyệt rời khỏi, Liễu Thường Vân bước đến đôn mọc hạ tọa: “Người vẫn còn chưa từ bỏ ý định sao?”

“Ý định?” Trác Hạc Dao không hiểu hỏi lại.

Liễu Thường Vân cười lạnh, cũng không nói tiếp chuyện đó: “Trác Hạc Dao, nghe nói người xuất thân từ Mộng Lâu, bên ngoài còn có một vị sư phụ, đúng không?”

Nàng im lặng lắng nghe, không có đáp lời.

“Một nữ nhân xuất thân đơn thuần như người mà vẫn có thể trở thành vương phi cao tại thượng, quả đúng là không tầm thường!”

“Đương nhiên là không tầm thường mới trở thành vương phi, loại nữ nhân tầm thường như ngươi đương nhiên là không có cái phúc này.”

Liễu Thường Vân nghe nói cũng không giận, nhếch miệng: “Trác Hạc Dao, ngươi nghĩ chàng yêu ngươi sao?”

“Đúng.” Nàng không phủ nhận.

Nghe vậy, Liễu Thường Vân cười lớn: “Trác Hạc Dao thì ra cũng chỉ có như vậy! Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.”

Nàng không đáp, chỉ nhếch miệng, biểu thị sự khinh bỉ.

“Trác Hạc Dao, sau khi ngươi khỏi bệnh, có phải không thể đứng vô được không? Cảm thấy thân thể lúc nào cũng không ổn, nhưng lại chán không ra bệnh?”

“Ngươi có ý gì?”

Liễu Thường Vân tự mình rót một chén trà, nhấp một ngụm: “Trên thế gian này, có một loại độc tên là Thất Hương Huyền Đẳng Đan. Một khi trúng phải, sẽ dần dần mất hết võ công, thân thể ngày một yếu ớt... Có điều, ngươi yên tâm đi, nó không lấy mạng ngươi đâu, chỉ là cho ngươi nằm một chút cái gọi là sống không bằng chết.”

Trác Hạc Dao tức giận đứng dậy, rút đoản kiếm mang theo bên người, hướng về phía Liễu Thường Vân: “Ngươi!”

Những triệu chứng nàng ta nói, Trác Hạc Dao đúng là ngày một cảm nhận rõ rệt.

“Có phải đang thắc mắc ta hạ độc lúc nào không?” Liễu Thường Vân đứng dậy, tiến đến đối diện nàng: “Cái này, ngươi nên hỏi tâm phúc của ngươi đi.”

Trác Hạc Dao không dây dưa cùng nàng ta, liền vung kiếm đâm mạnh vào ngực Liễu Thường Vân.

Máu tươi chảy ra từ ngực nàng ta, cả một thân đều toàn là máu.

Trác Hạc Dao rút kiếm, định kết liễu mạng sống nàng ta thì một cánh tay từ phía sau chụp lấy nàng, còn chưa kịp định hình thì đã nghe Dạ Vô Khạng cao giọng: “Nàng làm gì vậy?”

Trác Hạc Dao cùng hấn đối mắt, nàng thấy được trong mắt hắn là sự đau lòng cùng tức giận.

Còn chưa kịp giải thích, đã thấy nam nhân tiến đến ôm lấy Liễu Thường Vân, hạ lệnh cho A Thanh gọi đại phu.

Nữ nhân thân thể yếu ớt, tụt vào ngực Dạ Vô Khạng: “Vương gia, người đừng trách vương phi... Là do thiếp không biết ăn nói, mạo phạm đến người, xin vương gia...”

“Đừng nói nữa.” Dạ Vô Khạng nói.

Trác Hạc Dao nhếch miệng, cảm thấy mình thật thừa thãi: “Liễu Thường Vân, coi như ngươi lợi hại!”

Một câu nàng cũng không giải thích, cứ như vậy liền xoay người trở về chính điện Tĩnh Vân các.

Dạ Vô Khạng hướng mắt theo thân ảnh nàng, cũng không có nói gì thêm, chỉ lo đưa Liễu Thường Vân trở về Thần Phong điện.

Tiểu Nguyệt nói đi có một chút, mà bây giờ trời cũng sắp tối rồi, nàng ấy còn chưa có trở về.

Trác Hạc Dao thờ dài, xem ra, nàng không thể gặp tiểu Nguyệt lần cuối rồi...

Ngồi trước ánh đèn, Trác Hạc Dao lần nữa hồi tưởng lại kí ức.

Từ lúc nàng vào vương phủ, đến nay còn chưa đầy một năm, vậy mà xảy ra không biết bao nhiêu chuyện.

Có thể hắn không có tình cảm cùng nàng, nhưng nàng đối với hắn, từ lâu đã khắc cốt ghi tâm.

Trác Hạc Dao lặng lẽ thu xếp mọi thứ. Nói mọi thứ cho nhiều, chứ thật ra nàng chỉ là đơn giản gấp chăn, đặt lại đôn mộc cho đúng chỗ.

Lúc nàng vào vương phủ, nàng không mang một thứ gì. Bây giờ ra đi, cũng không cần phải cầm theo cái gì.

Nơi này, vốn không thuộc về nàng, nên đi thôi.

Đêm nay ánh trăng rất sáng, nhưng Trác Hạc Dao lại mặt mờ không biết đi về đâu.

...

Dạ Vô Khạng sau khi chắc chắn Liễu Thường Vân không nguy hiểm, lúc này mới trở về Tĩnh Vân các tìm nàng.

Đến nơi, chỉ thấy tiểu Nguyệt ngồi khóc cùng với một bức thư.

Thấy hắn, tiểu Nguyệt đứng dậy hành lễ, sau đó cầm lấy bức thư, bước ra khỏi Tĩnh Vân các.

“Đứng lại!”

Dạ Vô Khạng tiến thêm vài bước, đến trước mặt nàng: “Đưa thứ đó cho bản vương.”

Tiểu Nguyệt nhìn vào thứ mình đang cầm trên tay, khẽ cười: “Thứ này, vương phi không phải là để lại cho ngài!”

“Bất cứ thứ gì nàng ấy để lại, đều là của bản vương.” Đoạn, Dạ Vô Khạng vươn tay đoạt lấy bức thư, nhưng tiểu Nguyệt lại nhanh hơn hắn, nhét bức thư vào miệng, cố gắng nuốt xuống bụng.

“Ngươi to gan thật!” Hắn nhếch miệng.

Tiểu Nguyệt trong lòng không khỏi run sợ, sắp khóc đến nơi nhưng nàng vẫn cố gắng chống cự.

Dạ Vô Khạng cũng không làm gì được nữa, chỉ cười rồi liên tục gạt đầu, sau đó rời khỏi Tĩnh Vân các.

***

Tô mama ôm Trác Hạc Dao vào lòng, dịu dàng an ủi: “Hạc Dao, con không cần phải đau lòng vì hắn, bỏ đi là lựa chọn đúng đắn nhất! Nghe lời ta, đến nơi khác đi, sống một cuộc sống bình yên, đừng ở lại nơi này nữa.”

Trác Hạc Dao tựa đầu lên vai bà, nhẹ giọng: “Con cũng định như vậy, chỉ là không biết phải đi đâu.”

“Hay là đến Tây Vực đi? Tây Vực đối chủ, và lại ở đó cách nơi đây rất xa, không cần phải lo lắng hắn tìm con trở về.”

Tìm nàng trở về sao? Chỉ sợ là tìm nàng trở về, để cho Liễu Thường Vân trút giận.

“Tô mama, ân nghĩa của người Hạc Dao kiếp này không thể báo đáp, chỉ mong có kiếp sau, nếu gặp lại nhau, con nhất định sẽ bù đắp cho người.”

“Nha đầu ngốc! Ai cần con báo đáp? Chỉ cần con bình an, Tô mama đã mãn nguyện rồi.”

Cùng Tô mama ôn lại chút chuyện, sau đó trước lúc mặt trời mọc, Trác Hạc Dao đã rời khỏi kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thất hương huyền đăng đan

Đứng như Tô mama dự đoán, sáng hôm sau Dạ Vô Khạng liền dẫn theo một đám người đến Mộng Lâu.

“Vương gia, ngài cũng đã lục soát rồi, người thật sự không có ở đây.”

Dạ Vô Khạng phượng mâu quét quanh đại sảnh Mộng Lâu, xác định Trác Hạc Dao thật sự không có ở đây, liền nói: “Đêm qua trước khi rời khỏi, nàng ấy khẳng định có đến đây. Nói, rốt cuộc nàng ấy đi đâu?”

Tô mama cảm thấy buồn cười, vương phi của hắn, hắn không giữ, bây giờ chạy đến chỗ bà để đòi người? Người ở đâu mà giao đây?

“Vương gia, ngài cứ ở đây mất thời gian, chỉ bằng đi tìm vương phi đi.”

Dạ Vô Khạng nhếch miệng, gạt đầu hai cái: “Các người giỏi lắm.”

“Vương gia, có câu này, ta nghĩ nên nói với ngài.”

Dạ Vô Khạng nghe vậy thì nhìn bà, Tô mama lấy hết dũng khí để nói: “Nếu ngài không yêu Hạc Dao, thì đừng làm khổ nó nữa. Ra đi, chính là sự lựa chọn tốt nhất cho nó. Còn ngài, tốt nhất bây giờ nên quay về vương phủ đi, nữ nhân của ngài chắc đang tìm ngài đấy.”

Nói xong, Tô mama mỉm cười, hướng hắn hành lễ sau đó liền quay trở lại làm việc, mặc kệ hắn đứng đấy bao lâu, rồi đi lúc nào bà cũng không biết.

Hạc Dao, bảo trọng!

***

Tây Vực.

Từ khi bước vào địa phận thuộc Tây Vực, đi đến đâu cũng là nghe mọi người bàn tán về vị vương thượng kia.

Thật ra giết vua cướp ngôi là tội lớn, nhưng nếu giết một vị hôn quân, thì đây được coi là công lao, đại công lao!

Trác Hạc Dao sau khi rời khỏi Mộng Lâu, liền trở về như trước đây, roi da lúc nào cũng giấu trong người, mặt thì đeo mạng che.

Đến một trà quán, Trác Hạc Dao liền nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên phía trước nàng xuất hiện một đám người.

Dẫn đầu là một tên lông lá rậm rạp, râu ria bồm xồm, cả người toát ra một mùi hôi hám khó chịu: “Tiểu mỹ nhân, nàng là đi một mình sao?”

Trác Hạc Dao nhấp một hớp trà, không đáp lời hắn.

“Tiểu mỹ nhân, tháo mạng che của nàng ra để gia gia chiêm ngưỡng một chút nào!” Nói xong, hắn liền đưa tay muốn đoạt lấy mạng che.

Trác Hạc Dao nhanh hơn, nghiêng người né động tác trong tay hắn.

“Tiểu mỹ nhân, nàng đừng có rượu mồi không uống, uống rượu phạt!”

“Xin lỗi, mạng che này không thể tháo xuống.” Nàng lạnh nhạt đáp lời.

Tên cầm đầu tỏ ra tức giận, liền cao giọng: “Tại sao lại không thể tháo? Nếu còn không mau tháo ra, ta lập tức đến lấy xuống!”

Thấy nàng nhếch miệng, hắn liền nổi giận, rút kiếm hướng mạng che của nàng, toan rạch nát.

Chỉ là nàng nhanh hơn một bước, rút roi da giấu trong áo, quăn chặt lấy thanh kiếm của hắn.

Bị khống chế trước mặt các thuộc hạ, hắn liền thẹn quá hóa giận: “Còn đứng ngây ra đấy làm gì? Mau đến bắt ả!”

Một đám người phía sau nghe lệnh, đều đồng loạt rút kiếm hướng nàng đối phó.

Trác Hạc Dao cảm thấy có chút không ổn. Thân thể nàng bất tiện, đối phó với một tên đã là khó khăn, bây giờ cả một đám người bao vây, nàng làm sao có thể đánh lại đây?

“Các người ý đồ gì? Bắt nạt một nữ nhân, đáng mặt nam nhân sao?”

“Là do người muốn uống rượu phạt trước! Xông lên!”

Đoạn, tên cầm đầu lui ra phía sau ba bước, để đám thuộc hạ đối phó cùng nàng.

Trong vòng mười chiêu đầu, Trác Hạc Dao còn có thể đánh lại, nhưng sang chiêu thứ mười một, nàng liền cảm thấy thân thể đau nhứt không chịu nổi, phía sau, tên cả người hồi hám kia một chiêu đánh trúng nàng, Trác Hạc Dao liền ngã dưới đất, phun ra một ngụm máu.

“Trưởng người thế nào, hóa ra chỉ có chút võ công.”

Dứt lời, hắn liền tiến đến, cầm lấy mạng che của nàng giật mạnh xuống.

Dung mạo tuyệt mỹ hiện ra trước mặt mọi người, ai ai cũng đều không thốt nên lời.

Tên cầm đầu rất nhanh lấy lại tinh thần, người trước mặt hắn quả thực rất đẹp, vậy nếu hắn mang nàng trở về Tụy Lâu, không phải là sẽ được trọng thưởng sao?

Ý nghĩ vừa lóe lên, hắn liền tiến đến đỡ nàng lên ngựa, sau đó hướng đám thuộc hạ: “Mang người này về Tụy Lâu, chúng ta nhất định sẽ nhận được rất nhiều tiền thưởng!”

Đám thuộc hạ phía sau nghe vậy mới hoàn hồn, lập tức lên ngựa, trở về Tụy Lâu.

...

Tụy Lâu tại Tây Vực, không ai là không biết. Nếu ở kinh thành có Mộng Lâu, thì Tụy Lâu ở Tây Vực cũng không thua kém.

Chỉ là, hôm nay Tụy Lâu lại sở hữu đại mỹ nhân của Mộng Lâu.

Chủ nhân của Tụy Lâu là một nữ nhân ngoài tứ tuần, nhưng cách ăn vận mà trang điểm lại khiến người khác không đoán ra được tuổi bà ấy.

Mắt hạnh to tròn quan sát trên dưới Trác Hạc Dao một lượt, giai phụ tặc lười hai cái: “Mỹ nhân, tại sao người lại trúng Thất Hương Huyền Đăng Đan?”

Trác Hạc Dao lúc đầu còn mê man, đến khi nghe giai phụ cất ngôn, nàng liền tỉnh táo. Bà ta chỉ mới có nhìn qua, liền biết nàng trúng độc?

“Bà là ai? Tại sao lại biết Thất Hương Huyền Đăng Đan?”

Giai phụ chu thần khẽ động, phẩy nhẹ chiếc phiến trong tay: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là người có muốn ta trị thương cho người hay không?”

Người thông minh đương nhiên sẽ nói có, nhưng người thông minh cũng biết sẽ kèm theo một điều kiện.

“Điều kiện là gì?”

Giai phụ khẽ cắn môi, nữ nhân này không ngốc: “Trên thế gian hiếm lắm mới gặp được một người như ngươi, chỉ bằng sau khi trị khỏi thì ở lại Túy Lâu của ta, làm việc cho ta, thế nào? Không khó đúng không?”

“Không khó, nhưng ta có điều kiện.”

“Ah? Đây là lần đầu tiên có người ra điều kiện cùng ta. Nói đi, chỉ cần không quá đáng, ta sẽ chấp thuận cho ngươi.”

Trác Hạc Dao ngồi thẳng người: “Ta đồng ý ở lại, nhưng chỉ bán nghệ, không bán thân.”

“Ha ha ha! Mỹ nhân, ngươi nghĩ ngươi là ai? Túy Lâu là nơi nào ngươi không lẽ không rõ sao? “Bán nghệ không bán thân?””

Trác Hạc Dao lạnh nhạt nói: “Nếu bà không đồng ý vậy thì thả ta đi, ta cũng không cần bà trị độc.”

“Mỹ nhân, ta biết thân thù ngươi không tồi, chỉ là người hạ độc ngươi quá thực là ác độc nha!” Giai phụ dịu giọng, vừa cương vừa nhu với loại người như nàng chính là biện pháp hiệu quả nhất: “Nể tình nhan sắc trời sinh độc nhất vô nhị của ngươi, ta chấp nhận yêu cầu này. Có điều...”

“Có điều thế nào?”

“Có điều không cần phải gấp, chỉ cần ngươi sau khi khỏi bệnh, lập tức làm cho ta một chuyện.”

“Được!”

“Ngươi vẫn chưa biết chuyện ta nhờ mà, làm sao lại đồng ý nhanh như vậy?”

Trác Hạc Dao cơ hồ toàn thân lại đau nhứt, nặng khó khăn nuốt nước bọt: “Đền đáp ân cứu mạng, Trác Hạc Dao ta có nhảy vào biển lửa cũng không từ, đừng nói chỉ là giúp bà một chuyện.”

“Hảo! Có chí khí! Ta bắt đầu thích ngươi rồi đấy mỹ nhân!”

Dứt lời, giai phụ xoay người rời khỏi, trước khi đi liền dặn hạ nhân chuẩn bị một số thứ.

“Đêm nay nếu ngươi cảm thấy ổn thì đến tìm ta, ta sẽ trị độc. Nên nhớ, nếu thân thể bất ổn mà vẫn cố trị, hậu quả ta không thể nói trước được.”

Trác Hạc Dao gật đầu, sau đó giai phụ liền đi khỏi.

Hiện tại ở Túy Lâu này cũng tốt, sau khi giải được Thất Hương Huyền Đẳng Đan, nàng giúp bà ta làm một việc, xong việc cũng xem như trả xong ân tình, rồi đi cũng sẽ không ai cản được nàng.

Đêm đó, thân thể nàng quả thực rất bình thường, nàng liền đến tìm bà ta.

Trên tay giai phụ cầm một lọ thủy tinh, bên trong nàng chỉ thấy có thứ gì đó nhấp nháy đi chuyển, còn cụ thể là cái gì thì nàng không rõ.

Giai phụ dùng một tấm vải đen che mắt nàng lại.

“Tại sao phải che mắt?”

“Nếu nhìn thấy thuốc giải, ta sợ ngươi có chết cũng không trị độc.”

Trác Hạc Dao nghe nói vậy liền ngồi im để giai phụ tùy ý sắp xếp, một lát sau nàng lại nói: “Ta nên gọi bà như thế nào đây?”

“Ta không có tên, mỹ nhân thích gọi thế nào thì cứ gọi thế đấy đi. Bây giờ ta bắt đầu giúp ngươi giải độc đây, ngồi yên nhé.”

Dứt lời, giai phụ liền mở nắp lọ thủy tinh, để cho loài sinh vật màu đen nhấp nháy đó bò lên tay Trác Hạc Dao.

***

Sau khi tỉnh lại, Trác Hạc Dao chỉ thấy khắp người có cảm giác rất nhẹ nhõm. Vừa mới ngồi dậy, đã thấy giai phụ bước vào.

Nàng nhớ đêm qua, lúc bà ấy vừa nói xong thì nàng liền chìm vào giấc ngủ.

“Tỉnh rồi à?”

Trên tay bà ta là một chậu nước, để cho nàng rửa mặt.

“Nếu không có tên vậy sau này ta sẽ gọi bà là Vô Danh.”

“Ngươi nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ sẽ hay hơn.”

“Bà cũng không còn trẻ, gọi như vậy bà không ngượng tai nhưng ta rất ngượng miệng.”

Vô Danh ném cho nàng một ánh nhìn khinh bỉ: “Ta không ngượng thì thôi, ngươi tại sao phải bận tâm?”

“Được thôi, tỷ tỷ thì tỷ tỷ.” Trác Hạc Dao nhún vai.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Trác Hạc Dao liền nói: “Vô Danh, đêm qua tỷ đã dùng cái gì để trị độc cho muội vậy?”

“Dạ trùng.”

“Dạ trùng?”

Vô Danh gật đầu: “Đây là một loại trùng cực độc, chỉ sinh sống ở Tây Vực. Nó có tên là Dạ trùng là bởi vì chỉ xuất hiện vào ban đêm, ban ngày nếu muội có đào ba tấc đất cũng không tìm thấy một con đâu.”

“Vậy tại sao tỷ lại có nó?”

“Ta chỉ có hai con thôi, là tự đi bắt về.”

“Bắt về? Không phải đây là trùng độc sao? Tỷ cũng không có võ công, làm sao bắt về được?”

Trác Hạc Dao cứ càng nghe càng không hiểu.

“Chỉ cần đừng để bị nó cắn trúng là được, và lại cho dù có bị cắn thì cũng lắm là vài ngày sau mới chết.”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền nói: “Vậy Dạ trùng chính là thuốc giải của Thất hương huyền đẳng đan? Lúc muội bị hạ độc, Liễu... Có người nói với muội là không thể giải?”

“Lời nói như vậy mà muội cũng tin?”

“Đương nhiên là tin! Đúng rồi, nếu độc đã giải rồi vậy thì võ công của muội có thể hồi phục không?”

“Có thể, thậm chí còn có phần tiến bộ. Trác Hạc Dao, muội đúng là trong họa có phúc nha!”

Trong họa có phúc? Có thật là như vậy không?

Chương 18: Túy Lâu - Gặp lại cố nhân

Trác Hạc Dao dường như có điều gì suy nghĩ, khóe mắt khẽ động: “Vô Danh, tỷ lúc trước có nói muốn nhờ muội làm một việc, đó là việc gì vậy?”

“Muội cứ tỉnh dưỡng cho thật tốt, khi nào vô công hồi phục rồi mới có thể làm được.”

Trác Hạc Dao gật đầu, sau đó cũng không ai nói thêm gì.

...

Ngày qua tháng lại, Trác Hạc Dao ở tại Túy Lâu cũng đã ba tháng. Cuối cùng, nàng cũng biết điều mà Vô Danh muốn giao phó cho mình.

Vô công của nàng cũng khôi phục lại như trước, bây giờ nếu chăm chỉ luyện tập, chắc chắn sẽ tiến bộ vượt bậc.

Sau khi nghe Vô Danh nói xong, Trác Hạc Dao kinh ngạc tròn tròn hai mắt: “Tỷ thật sự muốn giao Túy Lâu vào tay muội? Tỷ tin tưởng muội như vậy sao?”

Vô Danh thờ dãi: “Hạc Dao, vừa nhìn ta đã rõ con người của muội như thế nào. Mặc dù thời gian muội ở đây chưa lâu, nhưng sự tin tưởng của ta đối với muội còn gấp mấy lần so với bọn người Triệu ca kia.”

“Vô Danh, tỷ đừng nói như vậy, muội không gánh nổi đâu.”

“Tại sao lại không gánh nổi? Muội chỉ cần quản lý tốt Túy Lâu, xem như là đền ơn cứu mạng của tỷ, có được không?”

Hết cách, Trác Hạc Dao liền đồng ý.

Sau khi giao phó lại mọi chuyện, Vô Danh liền rời khỏi Tây Vực. Bà ta nói mình có một việc cần phải làm, có thể sẽ đi trong vòng vài tháng hoặc lâu hơn, trong thời gian đó có Trác Hạc Dao tiếp quản Túy Lâu, bà ta thập phần an tâm.

Vô Danh vừa rời Túy Lâu chưa đầy một tuần thì Túy Lâu xảy ra biến cố lớn. Mọi chuyện vẫn như trước đây, diễn ra vô cùng nhanh chóng khiến người ta trở tay không kịp.

***

Vào một đêm trăng sáng, Túy Lâu vẫn như thường lệ mở cửa đón khách, ca múa lĩnh đình đến giữa đêm mới thôi.

Tuy nhiên, đêm nay lại có những điều ngoài mong đợi.

Túy Lâu đêm nay đông đúc hơn mọi ngày, người ra kẻ vào tấp nập, Trác Hạc Dao cùng Triệu ca phải trang bị thêm một đám người canh giữ bên ngoài, đề phòng bất trắc.

Từ khi cai quản Túy Lâu, Trác Hạc Dao tuy nói bán nghệ không bán thân, nhưng đối với mấy vị khách quý thì cũng có cùng uống vài chung rượu, không giống lúc ở Mộng Lâu.

Tại đại sảnh, một chiếc bàn tròn với mười hai món ăn, trang trí vô cùng hấp dẫn. Trên bàn có tổng cộng bốn người: Trác Hạc Dao cùng ba vị khách nhân.

“Vu Khoát đại mỹ nhân tửu lượng quả nhiên không tầm thường!”

Trác Hạc Dao khẽ cười, nâng chung rượu hướng nam nhân vừa lên tiếng: “Oanh công tử quá lời, ta thật sự không dám nhận!”

“Vu Khoát đại mỹ nhân lại khiêm tốn rồi!”

“Ha ha ha, cả ba người chúng ta đều không uống lại Vu Khoát đại mỹ nhân a!”

Trác Hạc Dao không đáp. Danh xưng Vu Khoát được nâng sử dụng từ khi tiếp quản Túy Lâu. Ngoài một số người như Vô Danh, Triệu ca thì không ai biết danh xưng thật sự của nàng.

Triệu ca lúc này hời hợt từ bên ngoài, nhìn thấy nàng liền tiến đến nói: “Chủ nhân, bên ngoài có một đám quan binh không biết từ đâu tới, đang ầm ĩ trước đại môn Túy Lâu.

Trác Hạc Dao mày liễu khẽ nhủ, hướng ba vị công tử tướng mạo phi phạm khai ngôn: “Thật ngại quá, ta có việc phải giải quyết, lần sau sẽ lại cùng ba vị uống rượu.”

“Không sao, không sao!”

“Vu Khoát đại mỹ nhân không cần khách khí!”

“Bọn ta bây giờ cũng chưa có ý muốn rời đi, hay là khi nào giải quyết xong việc thì nàng lại quay trở lại đây?” Oanh công tử đứng dậy, hướng Trác Hạc Dao thập phần nghiêm túc nói

Trác Hạc Dao gật đầu: “Được!” Sau đó liền đi theo Triệu ca ra đại môn.

Nháy mắt thấy một đám quan binh lạ mặt, dẫn đầu là một vị thái giám. Trác Hạc Dao bước lên phía trước, trầm giọng cất ngôn: “Các người là ai? Tại sao lại đến Túy Lâu của ta làm loạn?”

Vị thái giám kia nháy mắt nhìn thấy Trác Hạc Dao, hai mắt chăm chú quan sát nàng không rời.

Trác Hạc Dao thân vận huyết y đồ án nhất chi mai, huyền phát tùy ý xoắn dài phía sau. Ngũ quan tinh xảo điểm bằng son phấn, chính giữa mi tâm họa một đoá nhất chi mai đỏ rực như lửa, thân ảnh mảnh mai nhưng lại khiến người không khỏi run sợ khi nhìn vào.

Thái giám dẫn đầu tiến lên trước một bước, cung kính khai ngôn: “Không biết vị đây có phải là Trác Hạc Dao?”

Triệu ca một bên nghe hẳn gọi thẳng tên nàng thì tức giận, miệng vừa định đáp trả thì bị nàng ngăn lại: “Không biết có chuyện gì cần tìm Trác Hạc Dao?”

Thái giám hướng nàng cười cười, vẫn thái độ cung kính kia: “Vương thượng có lệnh, cho mời Trác Hạc Dao tại Túy Lâu vào cung diện.”

“Vương thượng vì sao lại muốn mời Trác Hạc Dao vào cung?” Trác Hạc Dao tiếp tục nói

“Cái này nô tài cũng không biết, nô tài chỉ là phụng mệnh hành sự.”

Trác Hạc Dao trong lòng thầm tính toán, hướng Triệu ca thấp giọng: “Bây giờ huynh lập tức đóng cửa Túy Lâu, một ngày ta chưa trở về tuyệt đối không được mở cửa. Còn nữa, ai đến cũng không tiếp, cho dù là khách quý hay người quen, tuyệt đối không giao lưu cùng bên ngoài.”

“Được!” Triệu ca gật đầu.

Đoạn, Trác Hạc Dao hướng vị thái giám dẫn đầu kia, nói: “Ta chính là Trác Hạc Dao, bây giờ phiền công công đợi một chút, thu dọn hành lý xong ta liền theo người tiến cung.”

“Không cần đâu, vương thượng đã chuẩn bị sẵn cho người rồi!”

Trác Hạc Dao nghe vậy, mày liễu càng nhíu chặt. Mâu quang nàng khẽ động, sau đó cũng không quay đầu lại liền theo thái giám kia tiến cung.

***

Đại Chính Cung Điện.

Vị thái giám lúc này dẫn nàng đến trước đại môn Đại Chính Cung, sau đó liền dừng lại, nói: “Trắc tiểu thư, vương thượng đang đợi người ở bên trong.”

Nói xong, vị thái giám kia toan bước đi liền bị nàng gọi lại: “Khoan đã!”

“Trắc tiểu thư còn có gì phản phó?”

Chu thần Trắc Hạc Dao mấp máy vài lần, cuối cùng cũng nói: “Không có gì.” Sau đó liền đi gót vào chính điện Đại Chính Cung.

Bên trong cung điện rộng lớn, bày dọc theo lối đi là những giá đèn to, thấp sáng cả cung điện cả ngày lẫn đêm. Lối đi trải một tấm thảm đỏ rực, theo tấm thảm nhìn lên sẽ thấy một long ý, phía trước long ý là thân ảnh nam nhân vận long bào, huyền phát vân cao, thể hiện khí chất uy nghiêm của bậc đế vương.

Nghe tiếng bước chân, nam nhân chỉ hơi nghiêng người. Trắc Hạc Dao thấy y liền quỳ xuống hành lễ: “Thần nữ Trắc Hạc Dao, tham kiến vương thượng.”

Nam nhân lúc này mới chậm rãi xoay người, đối Trắc Hạc Dao đang quỳ gối hành lễ, chậm rãi tiến đến đỡ nàng đứng dậy.

Lúc y chạm vào người, Trắc Hạc Dao có chút cá kình, chung quy vẫn là chưa nhìn thấy diện mạo nam nhân.

Thấy hành động của nàng, đuôi mắt nam nhân chứa đầy tiêu ý, nhẹ nhàng cắt ngôn: “Không nhìn ta là vì không muốn thấy ta sao?”

Thanh âm quen thuộc vang lên, Trắc Hạc Dao bất ngờ ngược nhìn nam nhân, trong ánh mắt hiện rõ vẻ ngạc nhiên: “Sư... Phụ?”

“Gọi ta là Tử Khâm.”

Trắc Hạc Dao lắc đầu, cũng không biết nói gì, lắp bắp: “Sư phụ... Sao người... Sao người lại ở đây?”

Tại sao mới có mấy tháng không gặp, sư phụ liền trở thành vương thượng rồi?

Ân Tử Khâm ánh mắt chứa đầy dịu dàng, hữu thủ khẽ vuốt mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Hạc Dao, ta nhớ nàng!”

Ân Tử Khâm không chờ nàng đáp lời, liền dứt khoát cúi người xuống hôn lên môi nàng.

Trắc Hạc Dao còn chưa kịp tiêu hóa những gì y nói, liền cảm thấy môi mình có chút ấm nóng.

Cá kình, nàng liền dùng sức đẩy nam nhân ra: “Sư phụ... Người làm gì vậy?”

Ân Tử Khâm bị đẩy, lui người về phía sau vài bước, trong ánh mắt thoáng hiện tia đau thương: “Nàng thật sự quên những gì mình nói rồi...”

“Sư phụ...”

Nam nhân phát tay: “Vương Lý, đưa nàng ấy đến tẩm điện nghỉ ngơi đi.”

Lời nói vừa dứt, vị thái giám lúc này nhanh chóng tiến vào: “Trắc tiểu thư, mời!”

Trắc Hạc Dao hoàn toàn không để ý đến hắn, vòng qua trước mặt Ân Tử Khâm: “Sư phụ, người vẫn chưa nói vì sao người lại ở đây? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao...”

Ân Tử Khâm ngắt lời: “Nàng mệt rồi, đêm nay cứ nghỉ ngơi đi. Khi nào rảnh rồi ta sẽ kể cho nàng nghe.”

Nói xong, liền hướng Vương Lý ra hiệu, Vương Lý khẽ cười gật đầu, bước lên một bước: “Tiểu thư, mời!”

Trắc Hạc Dao lúc này mới yên lặng, chậm rãi đi theo Vương Lý đến tẩm điện.

Thân ảnh nam nhân cô độc trong Đại Chính Cung, long nhãn hướng theo bóng lưng Trắc Hạc Dao rời khỏi chính điện, lặng lẽ thờ dài.

Hạc Dao, nàng thật sự đã quên những lời nói kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Gặp lại cố nhân - Đau đớn

Sau khi đến tẩm điện, Trắc Hạc Dao được các cung nữ hầu hạ tắm rửa thay y phục. Họ khoác lên mình nàng một bộ cẩm bào, huyền phát vân cao cổ định bằng trăm phượng vàng tinh xảo, ngũ quan tô điểm phần nhát, đóa nhất chi mai ở giữa nhai tâm cũng bị bôi đi.

“Chúc mừng tiểu thư!”

Đám cung nữ hướng nàng hành lễ, cùng nói, sau đó liền nhanh chóng lui xuống.

Chúc mừng? Về điều gì?

Trắc Hạc Dao chậm rãi quét mắt qua một vòng tẩm điện, liền dừng lại trước bức họa treo trên giá.

Nữ nhân trong bức họa, chính là nàng.

Trắc Hạc Dao chậm rãi bước đến, đưa tay lấy bức họa xuống, cẩn thận xem xét.

Bức họa vừa lấy khỏi giá, Ân Tử Khâm liền tiến vào, nhẹ giọng: “Nàng làm gì vậy?”

Trắc Hạc Dao đưa bức họa cho Ân Tử Khâm: “Không có gì. Sư phụ, đây là?”

Y khẽ cười, bước đến nhận lấy bức họa: “Đây là bức họa được ta vẽ khi nàng vừa rời khỏi ta.”

“Sư phụ, người vẫn chưa nói vì sao lại trở thành vương thượng. Còn có lần gặp mặt ở vương phủ, vì sao chưa nói một lời liền rời đi?”

Ân Tử Khâm cẩn thận đặt bức họa về vị trí cũ: “Ta sẽ đi trở thành vương thượng, cũng là vì muốn giành lại nàng.”

Đoạn, nam nhân đối diện cùng nàng: “Nhưng mà bây giờ không cần nữa, nàng đã trở về rồi. Dao nhi, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, trở về như trước kia sống một cuộc sống an ổn, được không? Ta không cần làm vương thượng, ta không cần vinh hoa phú quý, ta chỉ cần nàng! Dao nhi, chúng ta rời khỏi Tây Vực, đến một nơi không có ai biết đến, được không?”

Trắc Hạc Dao mi mắt rũ xuống: “Tất cả đã không thể trở về được như trước rồi.”

“Tại sao lại không thể? Lẽ nào nàng đã yêu hắn ta?”

Trắc Hạc Dao biết rõ “hắn ta” mà sư phụ nói đến là ai: “Chỉ là những chuyện trong quá khứ, không đáng nhắc lại.”

“Nếu đã là quá khứ, vậy tại sao không thể từ bỏ rồi làm lại từ đầu?” Nàng rốt cuộc cũng không dám khẳng định.

Trác Hạc Dao nhất thời á khẩu không nói được gì.

Ân Từ Khâm cũng im lặng chờ nàng đáp lời.

Cuối cùng, người chịu thua vẫn là Ân Từ Khâm: “Vậy bây giờ thì sao? Dao nhi, nàng còn yêu hân không?”

“Con cũng không biết nữa.” Nàng thẳng thắn đáp lời.

“Dao nhi, trước đây nàng có còn nhớ nàng từng nói gì không?”

Trác Hạc Dao chau mày khẽ cong: “Đương nhiên là con nhớ, chỉ là lời nói trước đây chỉ là những lời nói lúc con nhỏ, không hiểu chuyện. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy lúc đó thật...”

“Lúc đó nàng nói, sau này khi trưởng thành sẽ gả cho ta. Lúc đó ta thật sự rất vui mừng, chỉ là bây giờ, nàng không nguyện ý nữa.”

“Sư phụ...”

Ân Từ Khâm hữu thủ phát nhẹ, ý bảo nàng đừng nói nữa: “Không còn sớm nữa, nàng nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, Ân Từ Khâm liền xoay người rời khỏi tầm điện.

Trác Hạc Dao nếu không nguyện ý, y đương nhiên không ép buộc nàng.

Trong tầm điện lúc này chỉ còn mỗi mình nàng, Trác Hạc Dao hạnh mầu hướng bức họa trên giá, khẽ nói: “Sư phụ, con xin lỗi. Đời này kiếp này, Dao nhi đã sớm trao cho một người rồi.”

***

Thoát cái, Trác Hạc Dao đã ở tại cung điện hơn một tháng, tin tức bên ngoài, đặc biệt là của Túy Lâu, một chữ cũng không nhận được.

Trác Hạc Dao hôm nay vận thuần bạch y, huyền phát tùy ý xỏa dài, mi tâm không còn điểm lên đoá nhất chỉ mai đỏ rực như lửa.

Nhìn sắc trời âm u, xem ra hôm nay nhất định sẽ có mưa.

“Tham kiến Trác tiểu thư.”

Nghe giọng, Trác Hạc Dao đứng dậy, đối diện cùng cung nữ: “Có chuyện gì?”

“Vương thượng có lệnh, gọi tiểu thư đến điện Thất Chính dùng thiện.”

Nhớ lại đã hơn một tháng, nàng cũng chưa gặp lại sư phụ. Hôm nay có lẽ nên gặp người, nói rõ một lời.

Cung nữ bên cạnh nhắc nhở: “Xin tiểu thư đừng để vương thượng chờ lâu.”

Trác Hạc Dao gật đầu: “Được.” Sau đó hạnh mầu nàng hướng bộ cấm bảo trên tay cung nữ, cất giọng: “Đây là cái gì?”

“Đây là xiêm y, vương thượng muốn tiểu thư vận nó.”

Nàng mấy liễu khẽ nhu, rướm rả như vậy không thích hợp với nàng: “Không cần đâu, cứ vận y phục đơn giản này là được.”

“Tiểu thư, làm sao có thể chứ! Nếu người cứ như vậy vương thượng sẽ mắng nô tỳ a...”

“Không sao?” Trác Hạc Dao phát tay: “Cứ nói là ý của ta là được. Chúng ta bây giờ đến điện Thất Chính luôn sao?”

“Vâng.” Cung nữ hướng nàng nhún người, sau đó liền đi trước dẫn đường đến chính điện Thất Chính.

Tại chính điện Thất Chính.

Giữa điện, Ân Từ Khâm an tọa trên đôn mộc, mộc bàn bày biện đủ loại sơn hào hải vị, tổng cộng phải có hơn hai mươi món ăn khác nhau.

Con người, khi đã thay đổi một thứ, những thứ còn lại đều sẽ thay đổi theo.

Nàng còn nhớ trước đây, sư phụ là một người rất tiết kiệm. Trước đây một bữa cơm nàng cùng sư phụ dùng còn chưa đến ba món, bây giờ nhìn lại, khoảng thời gian trước khi tươi đẹp biết bao?

Trác Hạc Dao chậm rãi tiến vào giữa chính điện, hướng Ân Từ Khâm toan hành lễ.

Nam nhân không chờ cho nàng hành sự, liền phát tay: “Nàng không cần phải hành lễ cùng ta đâu.”

Nói xong, ánh mắt nam nhân hướng nàng, ý bảo an tọa.

Trong mắt Trác Hạc Dao có chút dao động: “Sư phụ bây giờ đã là vương thượng, làm như vậy thì thật không phải phép.”

Lúc này, Vương Lý đứng bên cạnh Ân Từ Khâm mới lên tiếng: “Trác tiểu thư đừng câu nệ tiểu tiết, vương thượng còn có chuyện gấp muốn bàn bạc cùng quần thần, xin người đừng làm khó.”

Trác Hạc Dao lúc này mới chậm rãi tiến đến an tọa cạnh Ân Từ Khâm. Sau khi nàng vừa ngồi xuống, nam nhân liền đưa đĩa gấp thức ăn, đặt vào chén nàng.

“Sư phụ, con có thể tự làm...”

“Gọi ta là Từ Khâm.”

Trác Hạc Dao thờ ra một hơi: “Sư phụ!”

Vương Lý đứng một bên cũng không tiện quấy rầy, liền hướng hai người hành lễ, sau đó ra hiệu cho cung nữ đều lui ra.

Đợi đến khi chính điện chỉ còn lại hai người, Ân Từ Khâm buông đĩa, hướng nàng cất giọng: “Dao nhi, nếu chuyện quá khứ không đáng nhắc lại, vậy tại sao nàng còn không chịu cho ta cơ hội?”

“Sư phụ... Con...”

“Nàng đừng mở miệng ra là sư phụ, sư phụ có được không? Gọi ta là Từ Khâm!”

Vừa nói, Ân Từ Khâm vừa lấy thức ăn đặt vào chén nàng. Nhìn qua cũng sắp chất thành núi rồi.

Trác Hạc Dao bắt đầu thấy mệt mỏi: “Người là sư phụ của con. Trước đây là sư phụ, hiện tại là sư phụ, sau này cũng như vậy. Thân là đồ nhi, làm sao có thể gọi thẳng húy danh của sư phụ?”

“Dao nhi, tâm ý của ta, lẽ nào nàng còn không hiểu?”

“Con hiểu, nhưng mà sư phụ, con...”

“Dao nhi, đừng nói nữa. Ăn cơm đi.”

Trác Hạc Dao nghe lời im lặng, cùng Ân Từ Khâm trải qua bữa trưa trong sự mệt mỏi cực độ.

Cuối cùng cũng ăn xong, Ân Từ Khâm nhìn nàng, thấp giọng nói: “Hay là nàng không muốn trở thành vương hậu? Nếu như vậy ta sẽ cùng nàng về núi, sống một cuộc sống bình thường, có được không?”

Trong cuộc đời nàng, chưa bao giờ một mối như lúc này: “Sư phụ, con không yêu người.” Nàng nói thẳng.

Trong mắt Ân Từ Khâm thoáng hiện vẻ đau đớn, y nói: “Xem ra nàng thật sự yêu hẳn ta rồi.”

“Sư phụ, có thể hay không đừng nhắc về quá khứ nữa?”

Ân Từ Khâm khóc miệng khẽ động: “Nếu không yêu, nhắc đến một trăm lần cũng sẽ không đau lòng.”

“Sư phụ, không phải người không biết, con đã trở thành nữ nhân của hẳn, chẳng lẽ người không ngại sao?”

“Ngại? Ta có gì mà phải ngại?”

Trác Hạc Dao nhìn nam nhân, trong lòng dâng lên nỗi chua xót: “Sư phụ, một quả táo đã bị vùi dập, người còn có thể thấy ngon miệng khi ăn sao?”

“Dao nhi, ta không để tâm chuyện đó, thật sự.” Ân Từ Khâm lúc này chỉ hận không thể móc ruột gan ra phơi bày trước mặt nàng.

“Sư phụ, có những chuyện không thể cưỡng cầu.”

“Dao nhi, nàng dừng một tiếng sư phụ, hai tiếng cũng sư phụ không? Ta không muốn làm sư phụ của nàng!”

Trác Hạc Dao chau mày cong lên: “Một ngày làm sư phụ, suốt đời vẫn làm sư phụ.”

“Dao nhi, phải làm thế nào nàng mới chấp nhận ta?”

“Sư phụ, Dao nhi không xứng với người. Trong thiên hạ có biết bao nhiêu nữ tử tốt hơn Dao nhi, tại sao sư phụ không để mắt đến?”

“Là bởi vì ta yêu nàng!” Ân Từ Khâm cao giọng: “Dao nhi, ta thật sự yêu nàng! Ta trở thành vương thượng cũng vì nàng, bây giờ nếu nàng không muốn làm vương hậu, ta sẵn sàng từ bỏ cả ngai vị để theo nàng về núi sống ẩn dật. Dao nhi, tại sao nàng mãi không hiểu lòng ta?”

Không phải ta không hiểu lòng người, chỉ là kiếp này chỉ có thể phụ người. . .

Trác Hạc Dao trong lòng thầm nghĩ, nhưng đến cuối cùng, trước lúc Ân Từ Khâm rời khỏi điện Thất Chính, nàng một lời cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hồi ức

Từ sau lần dùng thiện cùng nhau, mỗi ngày Ân Từ Khâm đều theo một giờ nhất định, sai Vương Lý mang đến tám điện một món đồ.

Ngày thứ nhất, Ân Từ Khâm cho người mang đến một con ngựa gỗ.

Trác Hạc Dao chăm chú nhìn con ngựa, hướng Vương Lý cất ngôn: “Đây là ý gì?”

Vương Lý cung kính đáp lời: “Hồi Trác tiểu thư, thứ này là do vương thượng đích thân làm, sai nô tài mang đến.”

Nghe vậy, Trác Hạc Dao mỉa mắt rũ xuống. Nàng nhớ rồi. Món đồ chơi lần đầu tiên sư phụ làm cho nàng, chính là ngựa gỗ. Lúc đó nàng rất vui vẻ, còn nói sau này muốn trở thành thê tử của người, ngày ngày cùng người cưỡi ngựa thật vui vẻ trên thảo nguyên. . .

“Trác tiểu thư, cái này nên để ở đâu đây?”

Trác Hạc Dao vì câu nói của Vương Lý mà trở về với thực tại, nàng nhẹ giọng: “Cứ để ở đây đi.”

Vương Lý tỏ vẻ khó xử.

“Làm sao vậy?”

“Trác tiểu thư, nô tài có một câu, không biết có nên nói hay không?”

“Cứ nói đi.”

Trác Hạc Dao bước đến cạnh ngựa gỗ, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve, tai chăm chú lắng nghe câu nói của Vương Lý.

“Nô tài to gan, muốn hỏi li do vì sao tiểu thư năm lần bảy lượt từ chối vương thượng?”

Trác Hạc Dao dừng lại động tác vuốt ve trên ngựa gỗ, không suy nghĩ mà đáp lời: “Vương Lý, nếu có người đưa cho người một trái táo đã bị vùi dập, người còn muốn ăn không?”

Thấy hẳn tỏ vẻ chưa tường, Trác Hạc Dao tiếp tục nói: “Ta đã từng thành thân một lần. . .”

Vương Lý vừa mới nghe đến đây, hai mắt liền mờ to, ngay cả miệng cũng không ngậm lại được.

“Ngạc nhiên lắm đúng không?”

Trác Hạc Dao tiến đến đôn mịch, đem chuyện của bản thân kể tường tận cho Vương Lý nghe.

Nghe xong, hẳn lau nhẹ mồ hôi trên trán, nói: “Tiểu thư, tại sao người lại quyết định bỏ đi sớm như vậy? Người ngay cả một câu giải thích cũng không có sao?”

“Giải thích? Người nghĩ hẳn sẽ tin ta sao?” Không chờ Vương Lý đáp lời, Trác Hạc Dao nói tiếp: “Ta vốn dĩ chỉ là kẻ thế thân, bây giờ người thật đã trở về, ta ở lại còn có tác dụng gì? Dung mạo của ta tuy so với nàng ấy có phần vượt trội, nhưng đôi mắt của ta mãi mãi thua đôi mắt của nàng ấy. . .”

Vương Lý từ này giờ vẫn đứng: “Nhưng tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ, tại sao người không lại mở lòng lần nữa với vương thượng?”

“Bởi vì ta không xứng.” Nàng đáp.

Vương Lý cười cười: “Xứng hay không xứng, không phải người nói là được.” Nói xong, hẳn hướng nàng hành lễ: “Nô tài cáo lui.”

Sau khi Vương Lý đi khỏi, Trác Hạc Dao nhếch miệng. Xứng hay không xứng, không phải nàng nói là được. Nhưng nếu nàng nói xứng, vậy thì có phải là quá bất công với sư phụ không?

***

Ngày thứ hai, Ân Từ Khâm lại sai Vương Lý mang đến một cái nồi đất. Bên trong nồi là cháo trắng, nhưng đã bị nấu đến cháy đen, không thể ăn được nữa.

Nhìn thấy vật đó, Trác Hạc Dao liền nhận lấy, sau đó dùng tay vò một viên cháo bị cháy đưa lên miệng ăn.

“Trác tiểu thư, cái này không ăn được đâu a!” Vương Lý muốn lên tiếng ngăn cản nhưng đã quá muộn.

Trác Hạc Dao lắc đầu. Lần đầu tiên nàng thấy sư phụ bị thương, chính tay nàng đã xuống bếp nấu cháo cho sư phụ. Chi tiếc là cháo nàng nấu toàn bộ đều bị cháy đen, nhưng mà sư phụ vẫn cười, rồi cố gắng nuốt hết chén cháo đó.

Hồi tưởng xong, Trác Hạc Dao mới nói: “Trước đây vương thượng có thể ăn được, ta cũng có thể ăn được.”

“Vương Lý.”

Lúc hắn vừa định lui xuống, Trác Hạc Dao liền lên tiếng. Vương Lý xoay người, hướng nàng cung kính khai ngôn: “Trác tiểu thư có gì phân phó?”

“Hôm qua người nói, xứng hay không xứng, không phải ta nói là được... Chỉ là, nếu ta nói xứng, thì thật không công bằng với vương thượng.”

Nói xong, Trác Hạc Dao cầm theo nôi đất đi vào tầm điện, trước khi đi còn cùng Vương Lý khẽ cười.

Sau khi Vương Lý trở về, như thường lệ đều bẩm báo lại mọi chuyện với Ân Từ Khâm. Khi nhắc lại câu nói đó của nàng, Ân Từ Khâm có chút vui vẻ: “Hóa ra, nàng là sợ bất công đối với ta.”

Ngày thứ ba, đích thân Ân Từ Khâm mang đến tầm điện một nhánh nhất chi mai.

Thấy y, Trác Hạc Dao cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, cho đến khi nam nhân đưa nhanh nhất chi mai cho nàng, Trác Hạc Dao liền sụp đổ.

Ân Từ Khâm nói: “Trước đây nàng tặng ta một nhánh nhất chi mai, nàng nói ta đã nhận nhánh mai này tức là ta đã trở thành người của nàng. Hôm nay ta lại mang đến tặng nàng một nhánh nhất chi mai, nàng có nguyện ý trở thành người của ta không?”

“Sư phụ, Dao nhi đã trở thành nữ nhân của kẻ khác, người có biết nó có nghĩa là gì không?”

“Ta biết.”

“Vậy người không bận tâm sao?”

“Không.”

Trác Hạc Dao tiến đến trước mặt nam nhân, đặt nhánh hoa này vào tay y: “Sư phụ, con không có tình cảm với người, trở thành nữ nhân của người, cũng chỉ là để thực hiện lời hứa năm xưa.”

Ân Từ Khâm nghe vậy liền ôm chặt lấy thân ảnh mảnh mai của nàng, giọng nói không khỏi kích động: “Dao nhi, chúng ta sau khi trở về núi sẽ thành thân, ta không cần làm vua, ta chỉ cần nàng.”

“Sư phụ, nhưng con không có tình cảm cùng người, hi vọng người cho con thời gian để tiếp nhận chuyện này.”

Nam nhân nghe vậy càng ôm chặt lấy nàng, thấp giọng: “Không ngại nàng lạnh nhạt, chỉ xin được dài lâu*. Dao nhi, chỉ cần được ở bên cạnh nàng, Ân Từ Khâm ta có chết cũng mãn nguyện.”

*: Câu này là lời của nhân vật Nhượn Ngọc trong bộ Hương Mật Tựa Khôi Sương (Điện Tuyền). Tác giả thấy nó rất hay nên mới lấy về, đã ghi nguồn rõ ràng để tránh các bạn nào đọc Hương Mật rồi lại báo tác giả ăn cắp hay gì gì đấy nhé:))

Trác Hạc Dao nghe câu nói này, trong lòng có chút rung động, nàng rất muốn vòng tay qua ôm chặt lấy nam nhân, chi tiếc là đã cố gắng nhưng vẫn không thể.

Sau khi Ân Từ Khâm trở về Đại Chính điện, liền triệu tập quần thần trong triều, muốn thoái vị.

Nghe nam nhân nói xong, đại tướng quân liền cao giọng: “Thần không đồng ý!”

“Tại sao?” Ân Từ Khâm nghiêm giọng hỏi.

Thật ra bản thân y cũng biết điều này là không thể, tuyệt đối không thể! Ân Từ Khâm chỉ trong một đêm liền giết chết hôn quân, lập lại trật tự cho Tây Vực, quả thực y chính là đấng cứu tinh của Tây Vực.

Hôm nay y lại triệu tập quần thần, nói một câu muốn thoái vị, nào có dễ dàng như vậy? Chưa kể nếu y cứ nhất quyết bỏ đi, vậy Tây Vực phải làm sao đây? Yên bình còn chưa được bao lâu, nếu Tây Vực mất đi một người cầm quyền, vậy sẽ ra sao?

Chuyện này, không thể đùa được.

Đại tướng quân nói: “Vương thượng, người mặt dù không mang trong mình dòng máu Tây Vực, nhưng người lại dám đứng lên giết chết hôn quân lập lại trật tự... Nay Tây Vực đang dần bước vào quỹ đạo mới, cũng do một tay người gây dựng nên, bây giờ người nói muốn thoái vị, Tây Vực phải làm sao đây?”

Ân Từ Khâm cười, phát tay: “Đại tướng quá lời, ta có được như ngày hôm nay một phần cũng là nhờ công của các vị, và lại như đại tướng nói, ta không mang trong mình dòng máu của Tây Vực, thì có quyền gì mà nắm giữ ngai vị vương thượng cao quý này?”

Không đợi các đại thần trong triều đáp lời, Ân Từ Khâm nói tiếp: “Thật ra ta trở thành như ngày hôm nay cũng là vì một người, ta vốn muốn có được quyền lực trong tay để đoạt lại nàng, nhưng bây giờ không cần nữa.” Ân Từ Khâm khẽ cười: “Nàng đã quay về bên cạnh ta rồi.”

“Chuyện này...” mấy vị đại thần trong triều đưa mắt nhìn nhau, không biết phải giải quyết chuyện này ra sao.

Ân Từ Khâm không hề để ý đến thần sắc của các vị đại thần trong điện, tiếp tục nói: “Vậy phải phiền đại tướng thay ta tìm ra hiền tài, đưa y trở thành tân vương thượng của Tây Vực. Thời gian sắp tới này còn phải cần đại tướng vất vả nhiều rồi.”

Nói xong, Ân Từ Khâm đứng dậy toan rời khỏi điện, đại tướng liền cao giọng: “Vương thượng, xin người suy xét!”

Các đại thần trong triều cũng hành lễ cùng y, nhất tề đồng thanh: “Xin vương thượng suy xét!”

Ân Từ Khâm nghe vậy liền đứng lại, cũng không xoay người nói: “So với giang sơn xã tắc, nàng ấy còn quan trọng hơn gấp vạn lần. Nếu như lần này ta còn bỏ lỡ nàng, thì Ân Từ Khâm ta quả thực là một kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ này.”

Nói xong, thân ảnh nam nhân liền biến mất khỏi chính điện, Vương Lý có chút khó xử nhìn các vị đại thần, sau đó nhanh chóng đi theo Ân Từ Khâm.

“Vương thượng! Vương thượng xin dừng bước!”

Ân Từ Khâm nghe có người gọi liền dừng bước, đại tướng từ phía sau chạy đến: “Vương thượng, người đó chẳng lẽ không chịu cuộc sống giàu sang phú quý ở trong cung điện sao?”

Ân Từ Khâm cười cười: “Nàng ấy thích tự do hơn là gò bó, và lại đây cũng là ước hẹn của bọn ta, hi vọng đại tướng sẽ giúp ta thực hiện tâm nguyện.”

Trong mắt đại tướng thoáng hiện vẻ mắt mát, nhưng rất nhanh sau đó y liền cúi người hành lễ cùng Ân Từ Khâm: “Hạ thần nhất định sẽ dốc hết sức lực, khiến Tây Vực ngày càng hùng mạnh.”

Ân Từ Khâm nghe vậy thì cười, không đáp, sau đó liền đến tầm điện tìm Trác Hạc Dao.

Thấy y, Trác Hạc Dao khẽ cười: “Giải quyết xong rồi?”

Ân Từ Khâm đáp: “Ừm, giải quyết xong rồi.”

“Vậy bao giờ chúng ta mới đi?”

“Nàng muốn lúc nào liền đi lúc đó.”

“Sư phụ, người sẽ không hối hận chứ?”

“Sẽ không, còn nữa, sau này phải gọi là Từ Khâm.”

Trác Hạc Dao không đáp, chu thân khẽ cong, ngọc thủ vòng qua ôm lấy nam nhân bên cạnh.

Sự phụ, tình cảm giả dối này, là người không nhận ra hay không muốn nhận ra?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sự thật

Thiên sơn, núi trời.

Từ sau khi trở về từ Tây Vực, Ân Từ Khâm tuy không nói nhưng trong lòng Trác Hạc Dao hiểu rõ, nàng đã trở thành thê tử của sự phụ.

Mỗi buổi sáng, Ân Từ Khâm sẽ xuống lưng chừng núi để săn thú rừng, đốn củi, nếu ngày nào được nhiều thì sẽ xuống núi đôi lầy gạo. Hai người cứ như vậy mà trôi qua trong êm đềm.

Sự phụ nói rằng đã bãi đường một lần rồi, nếu còn bãi đường cùng y nữa thì sẽ không hay. Nhưng mà sự phụ, người vẫn chưa bãi đường lần nào mà, thiết thòi người phải gánh, Hạc Dao làm sao có thể trả nổi đây?

Sự phụ nói không cần phải làm những chuyện phu thê nên làm, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy nàng, mỗi ngày được chạm vào nàng, mỗi ngày được nghe nàng nói chuyện, vậy là y đã mãn nguyện lắm rồi.

Có đôi lúc Trác Hạc Dao đã nghĩ, hay là nên buông bỏ quá khứ, toàn tâm toàn ý với thực tại?

Chỉ là nàng lại nói, bản thân nàng không còn trong trắng nữa, như vậy sẽ rất không công bằng với sự phụ.

Mỗi đêm, sự phụ đều ôm nàng trong lòng, yên ổn nhắm mắt nghỉ ngơi. Mỗi đêm đầu Trác Hạc Dao không ngủ được, cứ như vậy nằm yên không động đậy để sự phụ ôm nàng, lâu dần cũng thành quen.

Mỗi đêm trăng tròn, nàng sẽ cùng sự phụ ngồi trong sân nhà, ngắm đầu nhìn trăng, cùng nhau ôn lại những kỉ niệm đã vụt mất.

Thế nhưng, sự đời thì không ai đoán trước được. Giống như đêm qua khi nhìn lên bầu trời đầy sao, chúng ta sẽ nói ngày mai chần chẫn có nắng, nhưng ngày mai chỉ có nắng vào buổi sáng, những cơn mưa sẽ bất chợt xuất hiện, khiến chúng ta trở tay không kịp.

***

“Nuông tử.” Ân Từ Khâm tiến đến từ phía sau, vòng tay ôm lấy nàng.

Trác Hạc Dao thân ảnh khẽ động, xoay người lại đối diện cùng nam nhân: “Làm sao vậy?”

Ân Từ Khâm xiết chặt tay, gục đầu vào cổ nàng: “Không sao, chỉ là đột nhiên muốn ôm nàng như vậy.”

Trác Hạc Dao mỉm cười, định đáp lời thì đột nhiên trong lồng ngực có một luồng khí dâng lên cực kì khó chịu, nàng chỉ kịp xoay mặt sang một bên, sau đó liền phun ra một ngụm máu đỏ.

“Dao nhi!” Ân Từ Khâm hoảng sợ đỡ lấy nàng, dùng vật áo giúp nàng lau đi vết máu trên mặt: “Nàng làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?”

“Con cũng không biết nữa, đột nhiên trong lồng ngực dâng lên một cỗ khí kì lạ, sau đó liền nôn ra máu.”

Ân Từ Khâm nhớ đến những lúc y không có ở tại Thiên sơn, liền nghiêm giọng hỏi: “Đã bao lâu rồi.”

Thấy y lo lắng, Trác Hạc Dao liền cảm thấy trong người nhẹ nhõm: “Bắt đầu khó chịu từ mấy ngày trước rồi, nhưng hôm nay mới nôn ra máu.”

“Thật không?”

“Thật.” Nàng gật đầu.

“Nàng ngồi lên đây.” Ân Từ Khâm đỡ nàng đến đôn mộc gần đó, sau đó liền thuận thực vén tay áo nàng lên, bắt mạch.

Vừa mới bắt được mạch tượng của nàng, mảy kiếm nam nhân nhíu chặt, lạnh giọng: “Dao nhi, trước khi đến Tây Vực nàng có cảm thấy gì khác thường không?”

“Không có, làm sao vậy?”

“Nàng có phải đã từng bị một loài sinh vật kì lạ cắn trúng không?” Ân Từ Khâm ánh mắt nghiêm trọng nhìn nàng.

Trác Hạc Dao nhớ đến lần được Vô Danh trị độc, liền kể ra ngọn ngành.

“Người có biết Thất hương huyền đằng đan không? Trước khi rời khỏi vương phủ con đã trúng loại độc này, là Vô Danh tỷ tỷ giúp con trị độc bằng Dạ trùng.”

“Thất hương huyền đằng đan trong như thế nào?”

“Không màu, không mùi, không vị, không khiến người ta mất mạng nhưng lại dần dần mất hết võ công, trở thành phế nhân, sống không bằng chết.”

“Vậy còn người tên Vô Danh kia?”

“Ngoài tử tuần nhưng nếu không tiếp xúc thì thật sự nhìn không ra tuổi thật của y.”

Ân Từ Khâm trầm ngâm chốc lát, lên tiếng: “Thất hương huyền đằng đan ta có nghe qua một lần, là do một vũ nữ Tây Vực chế tạo nên, khả năng vũ nữ này chính là Vô Danh. Hơn nữa cách giải thì ta không biết, nhưng nếu sử dụng Dạ trùng mà đến nay nàng vẫn bảo toàn được tính mạng thì xem ra Dạ trùng có thể áp chế được độc tố của Thất hương huyền đằng đan. Chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?” Trác Hạc Dao lo lắng quan sát sắc mặt Ân Từ Khâm có vẻ nghiêm trọng.

“Chỉ là Dạ trùng trong mình vốn mang tính cực độc, có thể đẩy lùi được độc tố của Thất hương huyền đằng đan, nhưng nếu để cho một lượng lớn độc tính của Dạ trùng vào cơ thể thì sau khi độc tính của Thất hương biến mất, độc tính của Dạ trùng sẽ bắt đầu phát tác.”

Ân Từ Khâm đến bây giờ vẫn chưa thể gián mảy kiếm, trầm ngâm suy nghĩ.

“Vậy làm thế nào để giải được độc tố của Dạ trùng?”

“Ta không biết.” Ân Từ Khâm trong mắt thoáng hiện vẻ sợ hãi, nhưng giọng nói kiên định: “Dao nhi, nàng yên tâm. Ta nhất định sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

Muốn gỡ chuông thì phải tìm người buộc chuông. Ân Từ Khâm không biết nhiều về loại trùng này, nếu muốn biết cách giải tận gốc phải tìm Vô Danh. Nhưng bây giờ nàng ta bặt vô âm tính, biết tìm ở đâu đây?

Ân Từ Khâm đứng dậy ôm nàng vào lòng, hữu thủ nhẹ vuốt tóc nàng: “Nàng còn chưa nói cho ta biết, nàng vì sao lại trúng Thất hương huyền đằng đan?”

Trác Hạc Dao khẽ cười, nhắc đến chuyện này không thể không nhắc đến ba chữ Dạ Vô Khạng. Nàng lần nữa đem sự tình năm đó kể lại hết với Ân Từ Khâm.

Nghe xong, Ân Từ Khâm lại vỗ vai nàng, nói: “Nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu nàng, không sao đâu.”

Trác Hạc Dao trong lòng lúc này không hề lo sợ, nàng không sợ chết, chỉ là nàng còn đang có chút tiếc nuối vì những việc vẫn chưa làm xong.

Ngày hôm sau, Ân Từ Khâm tay cầm kiếm, tay cầm hành trang lên đường xuống núi, nói là muốn tìm hiểu về Dạ trùng, bảo nàng yên tâm ở nhà chờ đợi.

Nhưng trong lòng Trác Hạc Dao hiểu rõ, sự phụ là muốn đi tìm Vô Danh.

Chỉ là tìm người thì nàng đoán đúng, còn người mà Ân Từ Khâm muốn tìm không phải là Vô Danh, mà là Liễu Thường Vân.

Kinh thành, Dạ vương phủ.

Ân Từ Khâm một thân bạch y, cùng đám thị vệ canh giữ đại môn vương phủ giao chiến một hồi. Còn chưa đến ba chiêu, tất cả đều bị nam nhân giết sạch.

Ân Từ Khâm trước nay giết người chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngoại trừ kẻ xấu, những kẻ muốn gây bất lợi cho Dao nhi y đều sẽ không bỏ qua.

A Thanh lúc này mới dẫn đám người xông ra, thấy y nhìn có chút quen mắt nhưng nhất thời vẫn chưa nhớ ra được, liền cao giọng: “To gan, dám đến trước đại môn vương phủ làm loạn, người chán sống rồi sao?”

Ân Từ Khâm tay cầm trường kiếm hướng về phía A Thanh, lạnh giọng: “Mau đưa Liễu Thường Vân ra đây, bằng không ta sẽ san bằng vương phủ các ngươi.”

Dạ Vô Khạng từ xa tiến đến, giọng nói không nghe ra được tức giận: “Không biết là thần thánh phương nào, lại muốn san bằng vương phủ của bản vương?”

“Dạ Vô Khạng, lâu ngày không gặp, ngươi quên ta rồi sao?”

Ánh mắt hần trong phút chốc chuyển đen, thần sắc thập phần lạnh lùng: “Thì ra là sư phụ của vương phi, thất lễ rồi.”

Nói xong, ánh mắt Dạ Vô Khạng hướng về đám thị vệ bị Ân Từ Khâm giết chết, lạnh nhạt nói: “Không biết đám thị vệ của bản vương đã đắc tội gì mà lại phải khiến sư phụ ra tay nặng như vậy?”

Ân Từ Khâm ngược lại không thích vòng vo, nói thẳng: “Mau giao Liễu Thường Vân ra đây.”

“Sư phụ tự nhiên đến trước vương phủ đòi người, có phải là quá ngông cuồng không?”

Lúc này, bách tính đã bao vây kín trước đại môn vương phủ, bàn tán xôn xao về nam nhân áo trắng cùng Dạ vương của bọn họ.

“Ngươi gọi ta một tiếng sư phụ, hần là còn nhớ đến Dao nhi, đúng không?”

Nghe hai chữ Dao nhi thoát ra khỏi miệng nam nhân, Dạ Vô Khạng bất giác nắm chặt hai tay.

Ân Từ Khâm tiếp tục: “Dù sao năng ầy cũng làm vương phi của ngươi gần một năm trời, nể tình xưa nghĩa cũ, ngươi giao Liễu Thường Vân ra, được không?”

Dạ Vô Khạng trong lòng kích động không thôi, nhưng bên ngoài vẫn làm bộ thần nhiên: “Bản vương ngu muội, không biết chuyện tình xưa nghĩa cũ và Liễu Thường Vân thì có liên quan gì nhau?”

Ân Từ Khâm đảo mắt về phía bách tính đang bàn tán xôn xao, nói: “Ồ nơi này nói không tiện, nhưng nếu Dạ vương muốn nghe thì ta sẽ nói.”

Dạ Vô Khạng cũng liếc mắt một vòng về phía bách tính, liền nhếch miệng: “Đề sư phụ đứng ngoài trời quá lâu rồi, thất lễ, thất lễ!”

Nói xong, hần liền đứng nghiêng người sang một bên, ý bảo Ân Từ Khâm vào trong rồi nói.

Sau khi đại môn vương phủ vừa đóng kín, Ân Từ Khâm liền lên tiếng: “Ngươi có biết có một loại độc được mang tên Thất hương huyền đằng đan không?”

Dạ Vô Khạng nhíu mày: “Thất hương huyền đằng đan?”

“Đúng vậy, Dao nhi chính là bị trúng phải loại độc này, mà người hạ độc chính là Liễu Thường Vân.”

Nghe thấy nàng trúng độc, tim Dạ Vô Khạng liền nhói lên một cái, sau đó vẫn là bộ mặt thần nhiên như không: “Ngươi nói là do Liễu Thường Vân hạ độc?”

“Đúng vậy.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Làm sao ta biết không quan trọng, quan trọng là bây giờ ngươi lập tức giao Liễu Thường Vân ra để cứu người.”

“Cứu người?” Dạ Vô Khạng khòe miệng khê nhếch: “Sư phụ à, vương phi của ta đã bỏ đi hơn một năm rồi, chẳng lẽ trên đời này lại có một loại độc được sau khi hạ thì hơn một năm sau mới phát tác sao?”

“Thất hương huyền đằng đan là dùng cực độc của Dạ trùng áp chế, nhưng do lúc chữa trị sử dụng quá nhiều độc tố của Dạ trùng nên bây giờ Dao nhi nàng ấy đã...”

“Đã làm sao?” Ngoài mặt Dạ Vô Khạng vẫn tỏ ra bất động nhưng nội tâm sớm đã dậy sóng.

“Tóm lại nếu Dạ vương nể tình xưa thì hãy xin giao ra Liễu Thường Vân.”

Dạ Vô Khạng không đáp, ánh mắt thập phần lạnh lẽo. A Thanh đi theo hần cũng không phải một sớm một chiều, liền chạy đến Tinh Vân các gọi Liễu Thường Vân.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đuổi khỏi vương phủ

Trong suốt khoảng thời gian đó, hai nam nhân mặt trắng một đen đứng đối thị, khiến không khí xung quanh bị bao trùm trong một cổ khí lạnh lẽo.

“Vô Khạng!” Liễu Thường Vân người còn chưa thấy đầu đã nghe thấy âm thanh trong trẻo mềm mại.

Nàng bước đến, ánh mắt hướng Ân Từ Khâm, giai nhân khẽ cúi đầu xem như chào hỏi, sau đó ánh mắt hướng Dạ Vô Khạng: “Vô Khạng, chàng gọi thiếp đến có việc gì vậy? Người này là ai? Tại sao thiếp chưa từng gặp mặt?”

Dạ Vô Khạng nhìn nàng, lạnh giọng: “Thất hương huyền đằng đan là gì?”

Liễu Thường Vân vừa nghe đến đây liền tái mặt, lắp bắp: “Vô... Vô Khạng... Chàng... Chàng đang... Nói gì vậy? Thiếp... Thiếp nghe không hiểu...”

“Không hiểu?” Ân Từ Khâm nhếch miệng: “Ta hỏi ngươi, thuốc giải của Thất hương huyền đằng đan là gì?”

Liễu Thường Vân trước sau vẫn cứng miệng: “Thất hương huyền đằng đan là cái gì? Ta không biết nó.”

Đây gọi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

“Ngươi có gan hạ độc mà lại không có gan nhận sao?”

Liễu Thường Vân cây cỏ Dạ Vô Khạng bên cạnh, liền lớn giọng: “Hạ độc? Ngươi có bằng chứng gì nói ta hạ độc à?”

“Ta còn chưa có nói người trúng độc là ai, không biết ‘à’ mà ngươi nói đến là ai vậy?” Ân Từ Khâm chờ đợi chính là câu này.

“Ta...”

Dạ Vô Khạng cũng nhìn nàng, trong giọng nói không nghe ra được hi nộ ái ố: “Bản vương cho nàng cơ hội cuối cùng, nói, hay không nói?”

“Vô Khạng... Thiếp...”

“Vậy là không nói?”

“Không phải, tiếp...”

Dạ Vô Khạng im lặng, ánh mắt không hề rời khỏi nàng.

Liễu Thường Văn cả người rét lạnh, ánh mắt ửng đỏ: “Ta đúng là hạ độc Trác Hạc Dao, ta...”

Vừa nói đến đây, Dạ Vô Khạng liền đưa tay bóp chặt cổ nàng: “Người dám!”

Nữ nhân nghẹt thở liền cố gắng há miệng lấy không khí, Ân Từ Khâm thấy vậy liền lên tiếng: “Đừng để ả ta chết, nếu không Dao nhi sẽ không thể cứu.”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền buông tay, Liễu Thường Văn kiệt sức ngã trên mặt đất lạnh lẽo, nữ nhân ngược mặt lên trời, cười lớn. Sau một hồi mới nhìn Dạ Vô Khạng, nói: “Ta làm như vậy cũng là vì chàng!”

Nam nhân nhũn nhũt mặt mày kiêu, im lặng nghe nàng nói tiếp: “Rõ ràng vị trí Dạ vương phi đó là của ta, nhưng mà lại bị ả ta chiếm đi. Ta trước sau chỉ yêu mình chàng, nhưng chàng lại thay lòng đổi dạ. Chàng yêu ả ta, không sao, chỉ cần chàng có thể để ta ở bên cạnh chàng, như vậy ta cũng mãn nguyện. Nhưng mà chàng thì sao? Từ khi chàng đưa ta về vương phủ, một cái động chạm, một cái nắm tay, một cái ôm cũng không có! Nếu như vậy thì ngay từ đầu chàng đừng đưa ta về, cứ bỏ mặt ta đi!”

Dạ Vô Khạng không đáp, Ân Từ Khâm cũng không tiện nói thêm.

“Thất hương huyền đăng đan là do ta hạ, các người muốn biết cách giải sao? Ta nói cho các người biết, nó không có thuốc giải! Nhưng mà các người yên tâm đi, người trúng độc sẽ không chết, nhưng mà cơ thể sẽ từ từ yếu đi, trở thành một phế nhân, sống không bằng chết!”

Dạ Vô Khạng hít một ngụm khí lạnh, trầm giọng: “Liễu Thường Văn, ta niệm tình xưa sẽ không giết người, người đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa. Lần sau nếu có gặp lại, ta tuyệt đối không thù hằn lưu tình.”

Đứt khoát như vậy, đau đớn như vậy, kết thúc rồi.

Từ đây về sau nàng sẽ mất tất cả. Cầu kết cùng thái hậu, đến cuối cùng nàng vẫn không có gì, bà ta lại không mất gì.

“Dạ Vô Khạng, trước khi đi ta chỉ hỏi chàng một câu, được không?”

Dạ Vô Khạng không đáp, Liễu Thường Văn liền cho là hần đồng ý, bèn nói: “Từ lúc gặp lại, chàng đã không còn yêu ta nữa, đúng không?”

Hắn vẫn im lặng.

“Vậy thì tại sao lại đưa ta về vương phủ?”

“Người nói chỉ hỏi một câu, bây giờ ta sẽ trả lời người. Lí do đưa người về vương phủ là bởi vì ta cảm thấy có lỗi. Trước đây người nói người bỏ đi là vì ta, bây giờ người không noi gương tựa đương nhiên ta sẽ giúp người.”

Liễu Thường Văn nhíu mày, đáp án nàng muốn nghe không phải là của câu hỏi thứ hai.

Nàng hướng Ân Từ Khâm, nói: “Nếu các người đã biết Thất hương huyền đăng đan có thuốc giải, vậy là Trác Hạc Dao cũng đã biết bà ta.”

“Người biết người đó?”

“Biết, biết rất rõ là đằng khác.” Liễu Thường Văn chậm rãi nói: “Thất hương huyền đăng đan là do người đó chế ra, ta trong lúc khó khăn nhất lại được y thu nhận, trong một lần bất gặp y đang luyện được, ta liền lên vào phòng trộm đi một vài loại độc, vốn chỉ nghĩ là để phòng thân, thật không ngờ lại có cơ hội sử dụng trên người Trác Hạc Dao.”

“Người thật ác độc.”

Nàng nhíu mày: “Người đừng trách ta, có trách thì trách Trác Hạc Dao, trời sinh đã có dung mạo tuyệt phẩm, cái gì ả ta cũng có, còn ta thì sao? Bây giờ ta cái gì cũng không có, đến cả một nơi để về cũng không có!”

Ân Từ Khâm thần sắc thập phần lo lắng: “Vậy bây giờ bà ta đang ở đâu?”

Nàng lắc đầu: “Ta làm sao biết chứ! Từ lúc rời khỏi đó ta liền cắt đứt quan hệ với bà ta, không chỉ có bà ta, mà còn có cả Tây Vực.”

Dạ Vô Khạng không nhìn nàng, nói: “A Thanh, mau đưa nữ nhân này đi đi, bản vương không muốn nhìn thấy ả nữa.”

“Vô Khạng, chàng tuyệt tình như vậy sao?” Liễu Thường Văn lúc này không còn khóc, ánh mắt nhuộm đau thương nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Ta không tuyệt tình, là do người đã thay đổi.” Hắn đáp, sau đó A Thanh liền tiến lên, đưa Liễu Thường Văn rời khỏi vương phủ.

Sau khi hai thân ảnh biến mất, Dạ Vô Khạng liền tiến đến trước mặt Ân Từ Khâm: “Nàng ấy bây giờ đang ở đâu?”

“Ta nghĩ Dạ vương không cần phải biết.” Ân Từ Khâm đáp lời, nói xong liền xoay người rời đi.

“Nàng ấy là vương phi của bản vương, tại sao lại không cần phải biết?”

Ân Từ Khâm dừng bước, xoay người đối diện hắn, khẽ miệng khẽ cong: “Vị bây giờ nàng ấy đã là thê tử của ta.”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền nhũn mày, không khí xung quanh vốn đã rất lạnh nay như bị hạ xuống thêm một bậc, khiến cho trời không có gió nhưng vẫn khiến người ta rét run.

Thê tử? Dạ Vô Khạng khẽ miệng khẽ nhíu, nhìn theo thân ảnh Ân Từ Khâm khuất dần. Cả đời của Trác Hạc Dao, chỉ có thể có một trượng phu là hắn.

***

Ân Từ Khâm sau khi rời khỏi vương phủ liền dốc hết sức lực trở về Thiên sơn. Khi đến nơi thì mới biết suốt đoạn đường, Dạ Vô Khạng luôn theo sát mình, liền dừng lại, nói: “Ta vẫn có một chỗ không hiểu, người nắm đó nếu đã để nàng rời đi vậy thì vì sao bây giờ lại muốn tìm nàng?”

Dạ Vô Khạng phía sau cố thụ bước ra, ánh mắt rét lạnh: “Liên quan gì đến người?”

“Vì ta là phu quân của nàng, điều này ta có quyền được biết.”

Dạ Vô Khạng song thủ nắm chặt, nếu không vì bây giờ còn chưa lên được đến đỉnh thì có lẽ hắn đã giết chết Ân Từ Khâm từ lâu rồi. Cứ mở miệng ra là “thê tử của ta”, “ta là phu quân của nàng”.

Hắn nhíu mày: “Cả kinh thành vẫn biết nàng là vương phi của bản vương, hôn sự này là do thái hậu ban cho, bản vương còn chưa có từ nàng, thì nàng ấy vì sao phải gọi người một tiếng ‘phu quân’?”

Ân Từ Khâm khẽ cười, thôi không đối co cùng hắn, tiếp tục lên đỉnh Thiên sơn.

“Ta phải nói trước điều này với Dạ vương, nàng ấy bây giờ đã là thê tử của ta, hi vọng Dạ vương tự trọng.”

Dạ Vô Khạng chỉ nhíu mày, không đáp. Suốt quãng đường còn lại im lặng đi theo Ân Từ Khâm.

Lên đến đỉnh Thiên sơn, mây mù quanh năm bao phủ khiến Thiên sơn chìm trong không gian tịch mịch, vắng lặng, đầu đó còn có chút lạnh lẽo.

Trên đỉnh núi có một căn nhà gỗ khá nhỏ, cổng nhà đóng kín, bên trong không hề phát ra một tiếng động nào để biểu hiện dấu hiệu của sự sống.

Ân Từ Khâm vừa bước đến liền gió chán, một cước đá văng cánh cửa đang đóng kín ra, Dạ Vô Khạng chớp lấy cơ hội liền tung mình, đi vào trong nhà trước.

Vừa vào trong, hắn liền bắt gặp thân ảnh mảnh mai của Trác Hạc Dao, đang yên lặng tựa vào giường, nàng nhắm mắt.

Hồi thơ yếu ớt của nàng khiến tim Dạ Vô Khạng như vừa bị ai đó đâm một nhát, cực kì đau đớn. Hắn còn chưa kịp tiến đến đã bị Ân Từ Khâm bắt lại: “Người định làm gì?”

“Ta chỉ muốn xem nàng thôi.”

“Nàng ấy đang nghỉ ngơi, người không thấy sao?”

Dạ Vô Khạng hai mắt đỏ ngầu, định cao giọng đáp lại nhưng lại nhớ ra còn nàng ở đây, liền thấp giọng: “Nghỉ ngơi? Nghỉ ngơi mà ngay cả người đập cửa xông vào nàng ấy cũng không tỉnh?”

Ân Từ Khâm nghe vậy liền ngăn ra, lập tức nói: “Để ta xem, còn nữa, người ra ngoài đứng đi, tránh để nàng ấy tỉnh lại sẽ thấy không vui.”

“Vui hay không sau này cũng phải gặp lại, còn đợi nàng ấy đồng ý sao?” Dạ Vô Khạng nội tâm dấy sóng, muốn tiến lên chạm vào nàng nhưng lại ngoan ngoãn ra ngoài.

“Nương tử, ta về rồi! Nương tử!”

Trác Hạc Dao vẫn bất động, đầu mày nhíu chặt.

“Nương tử! Tỉnh, tỉnh lại, nương tử!”

Mãi đến lần gọi thứ năm, Trác Hạc Dao mới từ từ mở mắt. Đầu đầu tiên nàng làm là nhìn xung quanh một vòng, sau một hồi liền nói: “Người về rồi sao? Con còn chưa có nấu cơm, người đợi một chút.”

Nói rồi nàng định đứng dậy, Ân Từ Khâm liền ngăn lại: “Không cần, nàng đang mệt, nghỉ ngơi đi.”

Nàng cười: “Không cần đâu, từ lúc người đi con đã nghỉ ngơi rồi, nghỉ ngơi đủ rồi.”

Ân Từ Khâm nghe vậy có chút đau lòng, liền đưa tay lên khẽ vuốt mặt nàng, giọng nói đầy yêu thương: “Nương tử không cần phải như vậy đâu, cơm phu quân có thể làm.”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền cười, Ân Từ Khâm nói tiếp: “Nương tử, nếu như Dạ vương kia đến đây muốn đưa nàng đi, nàng có đi không?”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn y: “Tại sao người lại hỏi như vậy?”

“Không có gì, nếu nàng không muốn nói thì thôi vậy. Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi nấu cơm.”

Lúc Ân Từ Khâm sắp bước ra khỏi phòng, Trác Hạc Dao liền nói: “Không đi, tâm y con đã quyết thì sẽ không thay đổi, nửa đời còn lại, Trác Hạc Dao chỉ có người.”

Ân Từ Khâm nghe xong cũng không quay lại, khóe miệng y khẽ cong, sau đó liền tiến đến chỗ Dạ Vô Khạng đang đứng.

“Dạ vương lúc này cũng đã nghe hết, Dao nhi đời này không muốn gặp lại người, xin người về cho.”

Dạ Vô Khạng song thủ chấp phía sau bắt giác nắm chặt, khó khăn lắm mới nói được: “Nhưng mà nếu nàng ấy ở vương phủ thì ta có thể cho nàng ấy cuộc sống sung sướng, những thảo dược trân quý ta đều có thể tìm về cho nàng, ta thậm chí còn có thể tìm kiếm người kia để trị thương cho nàng, ta còn có thể...”

“Dạ Vô Khạng, người còn không hiểu sao? Cái Dao nhi cần không phải là vinh hoa phú quý, cái nàng ấy cần là một cuộc sống an ổn, một người có thể cùng nàng ấy đi hết quãng đời còn lại.”

“Ta đều có thể cho nàng ấy!” Dạ Vô Khạng bắt giác cao giọng.

Trác Hạc Dao bên trọng nghe động tĩnh liền chậm rãi bước ra, cất giọng: “Người đang nói chuyện cùng ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ta cầu xin nàng

Trác Hạc Dao chậm rãi vịn vào cửa gỗ, từng bước từng bước tiến ra: “Người đang nói chuyện cùng ai vậy?”

Ân Từ Khâm cùng Dạ Vô Khạng đồng loạt quay lại nhìn nàng, Trác Hạc Dao sau khi nhìn thấy thân ảnh Dạ Vô Khạng liền đứng yên tại chỗ, ánh mắt bình thản như mặt hồ yên ả, không chút gợn sóng.

Nàng khó khăn bước đến cạnh Ân Từ Khâm, sau khi đã đứng trong lòng y liền thấp giọng: “Tại sao hắn lại ở đây?”

Ân Từ Khâm không đáp, không phải vì y không thể nói là bản thân mình đưa hắn đến, mà là y chỉ nghĩ để hắn giải thích sẽ hợp lý hơn.

Trác Hạc Dao nương theo ánh mắt của y, nhìn về phía Dạ Vô Khạng.

“Ta nghe nói nàng đang ở đây nên muốn đến xem sao, nếu nàng đã không sao vậy thì... Nếu nàng đã không sao vậy thì ta về đây.”

Nói xong, Dạ Vô Khạng liền xoay người bỏ đi, vừa đặt chân ra khỏi cổng liền nghe Ân Từ Khâm cất giọng: “Khoan đã.”

Dạ Vô Khạng cũng không xoay người lại: “Còn có chuyện gì sao?”

Ân Từ Khâm ôm Trác Hạc Dao trong lòng vừa mới bị mình đánh ngất: “Người đưa nàng ấy về vương phủ đi.”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền xoay người, không hiểu nhìn Ân Từ Khâm.

“Không phải người nói người yêu nàng sao? Vậy thì bù đắp đi.”

“Nhưng mà người...”

“Ta cũng yêu nàng, tình yêu của ta dành cho nàng không ít hơn người. Trong suốt khoảng thời gian ở cạnh nàng, được nhìn thấy nàng, được chạm vào nàng, được nghe nàng nói cười mỗi ngày... Mặc dù đó chỉ là lớp nguy trang do nàng tạo nên nhưng mà ta vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.”

Ân Từ Khâm dịu dàng nhìn nữ nhân trong lòng mình, nhẹ giọng: “Nhưng mà ở đây nàng sẽ không hạnh phúc, ta chỉ có được thể xác nàng, còn linh hồn và trái tim nàng sớm đã bị giữ chặt ở vương phủ rồi.”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền tiến đến ôm lấy nàng. Ân Từ Khâm đã nói vậy thì hắn cũng không khách sáo, mà hắn cũng không cần khách sáo. Nàng ấy vốn là vương phi của hắn, nơi nàng nên ở chính là vương phủ.

Trước khi đi, Dạ Vô Khạng nói: “Nếu muốn, người có thể đến thăm nàng bất cứ lúc nào.”

“Ta còn có thể gặp lại nàng ấy sao?”

“Đương nhiên là có thể, bất cứ lúc nào.”

Nói xong, hắn liền ôm nàng xuống núi, trở về kinh thành.

Ân Từ Khâm sau khi đợi hai thân ảnh biến mất, khóe miệng liền vẽ ra một nụ cười đau đớn. Dao nhi, chỉ mong nàng kiếp này bình an, mấy tháng qua ở cạnh nàng, sự phụ đã mãn nguyện rồi.

***

Kinh thành, Dạ vương phủ.

Sau khi Trác Hạc Dao tỉnh lại liền thấy tiểu Nguyệt túc trực một bên. Thấy Trác Hạc Dao đã tỉnh, nàng liền vui mừng cao giọng: “Vương phi tỉnh rồi! Vương phi! Người đợi một chút, nô tỳ lập tức đi bẩm báo vương gia!”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền ngồi dậy, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng lại thấy cổ họng khô khốc, đau rất không thể nói chuyện được, bèn để mặt tiểu Nguyệt chạy đi mất.

Dạ Vô Khạng sau khi hay tin nàng tỉnh liền cấp tốc đến Vân Y các.

Thấy hần, Trác Hạc Dao cũng không tỏ ra ngạc nhiên. Nhớ lại lúc bị sự phụ đánh ngất ở Thiên sơn, nàng liền hiểu rõ ý định của sự phụ, chỉ là lần này tái ngộ, không biết phải cùng hần đối mặt thế nào.

“Nàng tỉnh rồi!” Vẫn là Dạ Vô Khạng lên tiếng trước, hần phát tay, ý bảo tiểu Nguyệt lui xuống.

Trác Hạc Dao gật đầu, cũng không đáp lời.

Dạ Vô Khạng chậm rãi tiến đến, ngồi xuống cạnh nàng, một lúc lâu mới mở miệng: “Ta xin lỗi.”

Nàng nhếch miệng: “Dạ vương gia đang nói gì vậy? Tại sao lại xin lỗi ta?”

“Nàng đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, thậm chí nàng còn có thể coi ta như không tồn tại. Hạc Dao, chỉ xin nàng đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta, ta thật sự rất khó chịu.”

“Dạ vương gia lại đùa rồi chẳng? Ta làm sao có gan đánh ngài, mắng ngài?”

Dạ Vô Khạng mặt mày nhăn nhai: “Hạc Dao, đừng như vậy nữa được không? Ta cầu xin nàng, đừng như vậy nữa.”

Trác Hạc Dao khòe miệng khẽ cong, nhẹ nhàng nói: “Dạ vương gia xin đừng như vậy nữa, nếu để vương phi nhìn thấy e là không hay.”

Thật lòng Trác Hạc Dao không biết Liễu Thường Vân hiện tại ra sao, nhưng nếu nàng là kẻ thay thế thì sau khi nàng rời khỏi, hần là nàng ta sẽ trở thành Dạ vương phi.

“Hạc Dao, nàng phải để cho bản thân đau đớn mới vừa lòng sao? Ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng còn yêu ta không?”

Trác Hạc Dao nghe vậy liền trừng mắt nhìn hần, mặc kệ cô họng đau rất, cao giọng: “Dạ Vô Khạng, ngươi có tư cách gì mà hỏi ta câu đó?”

Thấy hần không đáp, nàng tiếp tục: “Còn yêu người không?” Nàng nhếch miệng: “Đừng vậy, Dạ Vô Khạng. Ta đã từng yêu người, nhưng đó là trước đây, là ta ngu ngốc nên mới...”

“Ta chỉ hỏi nàng hiện tại có còn hay không?”

Trác Hạc Dao không đáp, ánh mắt bình thản như nước nhìn hần. Dạ Vô Khạng giọng nói khẩn thiết: “Cho ta một cơ hội, chúng ta sẽ quay trở về như trước đây, được không? Ta sẽ tìm kiếm nữ nhân tên Vô Danh đó, bảo y trị thương cho nàng, rồi chúng ta sẽ như trước đây, được không?”

Trác Hạc Dao lắc đầu: “Chúng ta còn có thể quay lại nữa sao? Không đâu, tất cả đã quá muộn!”

“Nhưng chúng ta có thể bắt đầu lại! Trước đây là do ta không đúng, không biết đã yêu nàng từ bao giờ, chỉ biết sau khi nàng rời khỏi ta liền...”

“Dạ Vô Khạng, bây giờ nói những lời này còn có ích gì?”

Đúng vậy, còn có ích gì khi mọi chuyện đã không thể cứu vãn?

Trác Hạc Dao ngoài mặt tuy nói như vậy, nhưng trong thâm tâm nàng sớm đã hiểu rõ. Quảng đời còn lại của nàng nhất định phải hạnh phúc trôi qua, mà hạnh phúc của nàng chính là Dạ Vô Khạng.

Dạ Vô Khạng nhếch miệng: “Ta cũng không biết nói những lời này còn có ích lợi gì, ta chỉ muốn xin nàng một điều, một điều duy nhất. Đó chính là đừng rời xa ta nữa, được không?”

Trác Hạc Dao không đáp, hần tiếp tục nói: “Nàng hận ta cũng được, không nói chuyện với ta cũng được, nhưng chỉ xin nàng đừng rời khỏi vương phủ, đừng rời xa ta, được không?”

“Nếu như ta nói không được, ngươi có để cho ta đi không?”

Dạ Vô Khạng suy nghĩ một lúc liền thốt lên: “Đương nhiên là không!” Nhưng cũng may hần từ nhỏ là người nhanh nhạy, kịp thời ngăn cản lời nói từ tận đáy lòng mình, gật đầu: “Sẽ có.”

Nếu hần nói không, vậy nàng sẽ hận hần hơn, đúng không?

“Vậy thì để cho ta đi.” Nàng nhìn hần, ánh mắt trước sau vẫn bình thản như nước, sâu không thấy đáy.

Thấy hần không đáp, nàng liền cố gắng đứng dậy, né tránh sự giúp đỡ của hần. Đến trước đại môn Vân Y, nàng nói: “Các người nghỉ ngơi mà ta trừng phạt là của Dạ trừng sao?” Nàng khẽ cười: “Không phải như vậy đâu.”

Nghe nàng nói vậy, Dạ Vô Khạng đẩy mắt lại thêm một tầng âm u.

“Vô Danh là một người tốt, chỉ là do ta quá nóng nảy nên mới thành ra như vậy.”

Trác Hạc Dao đợi một lúc lâu vẫn không thấy hần đáp lời, liền xoay người, hướng hần khẽ cười: “Bảo trọng.”

Dạ Vô Khạng thất thần nhìn bóng lưng nàng rời đi, cảm giác giống như sắp đánh mất thứ gì đó quan trọng, nếu hần không giữ nàng lại thì thứ quan trọng đó sẽ thật sự bị đánh mất.

Lúc Trác Hạc Dao đang dần khuất bóng, nàng lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, còn chưa kịp xem đó là gì liền bị một vòng tay ôm lấy từ phía sau: “Ta nghĩ lại rồi, ta không cho nàng rời khỏi đây!”

Trác Hạc Dao khẽ cười: “Dạ Vô Khạng, nếu bây giờ ta nói tha thứ cho ngươi, có phải là ta quá yếu đuối không?”

“Không, nàng không yếu đuối. Nàng đã hành hạ ta suốt một năm qua, nàng không hề yếu đuối!”

“Dạ Vô Khạng, ngươi có biết không? Từ tận sâu trong đáy lòng ta biết rõ ngươi chỉ xem ta là kẻ thế thân, nhưng ta lại không thể cấm bản thân mình cứ yêu ngươi... Ta biết ngươi chỉ yêu Liễu Thường Vân, nhưng ta lúc nào cũng mang một chút hi vọng, chỉ một chút thôi. Ta hi vọng ngươi sẽ có ngày quay đầu lại, nhìn ta một lần và biết được ta yêu ngươi thế nào...”

Dạ Vô Khạng đợi cho nàng nói ra hết tâm tư trong lòng, hần mới nhẹ giọng nói: “Ta đuổi Liễu Thường Vân khỏi vương phủ rồi. Trác Hạc Dao, nàng nghe kỹ cho bản vương: Trước đây đúng là ta từng yêu Liễu Thường Vân, nhưng từ khi nàng gả vào vương phủ thì điều đó sẽ không còn. Ta trong suốt hai năm qua chỉ yêu mình nàng. Hai năm trước yêu nàng, hai năm sau vẫn yêu nàng, trong tương lai cũng sẽ yêu nàng. Còn một điều cuối cùng, nàng không phải là kẻ thế thân!”

Trác Hạc Dao bật cười trong nước mắt, không đáp lời.

***

Từ sau khi Trác Hạc Dao đồng ý ở lại, Dạ Vô Khạng liền vui mừng không thôi. Hầu hết thời gian đều dành cho nàng, nếu có việc bận phải tiến cung, hần liền cho người đưa nàng đến Mộng Lâu cho khuây khỏa.

Ngày kia, Dạ Vô Khạng phải tiến cung, Trác Hạc Dao cùng tiểu Nguyệt đi dạo quanh hoa viên vương phủ, bất chợt nhớ đến một điều, nàng hướng tiểu Nguyệt: “Ta nghe Dạ Vô Khạng nói bức thư ta để lại đã bị người nuốt rồi? Tại sao vậy?”

Tiểu Nguyệt bất ngờ, nhất thời có chút không phản ứng kịp, ngăn ra một lúc mới nói: “Bức thư đó là để lại cho nô tỳ mà, của nô tỳ đương nhiên nô tỳ có quyền quyết định!”

Trác Hạc Dao bật cười: “Không phải chỉ là hai chữ “bảo trọng” thôi sao? Vì sao không đưa cho hần mà lại nuốt đi?”

Tiểu Nguyệt có chút dắc ý, nói: “Vi nô tỳ muốn để vương gia dần vật cả đời!”

“Ngươi đó, thật không thể nói nổi. Một nha đầu như ngươi vì sao A Thanh lại để mắt đến, ta thật không hiểu nổi.”

“Vương phi, người như vậy là có ý gì?”

Trác Hạc Dao không đáp, nói lang sang chuyện khác: “Khi nào ngươi cùng A Thanh thành hôn?”

“Sao người lại hỏi cái này a...” Tiểu Nguyệt đỏ mặt: “Chuyện đó phải để chàng ấy nói ra, nô tỳ là nữ nhân, làm sao có thể mở lời trước được.”

Trác Hạc Dao bật cười, trầm ngâm một lát liền nói: “Thật ra ai mở lời trước không quan trọng, quan trọng là đừng để quá muộn, đến khi hối hận rồi thì lại tiếc nuối.”

Tiểu Nguyệt nghe có chút không hiểu, liền lẩm nhảm ý nghĩa của câu nói suốt một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gặp lại mẫu thân

Vô Danh nói rời khỏi Túy Lâu, chính là đi tìm Liễu Thường Vân.

Bón ba bên ngoài suốt mấy tháng trời, cuối cùng nàng tìm thấy Liễu thị tại kinh thành.

Lúc tìm đến vương phủ, Vô Danh có chút bất ngờ khi thấy Trác Hạc Dao ở tại đây.

Sau một hồi ôn lại chuyện cũ, Trác Hạc Dao mới nhỏ giọng: “Vô Danh, xin lỗi tỳ. Việc tỳ nhờ ta làm, ta đã không làm tròn, muốn đánh muốn mắng cứ mặt tỳ vậy.”

“Không cần phải xin lỗi ta đâu, ích ra muội vẫn chưa để Túy Lâu cho tên Triệu ca kia, nếu muội không lệnh cho hắn đóng cửa Túy Lâu, sợ rằng bây giờ ta nhất định sẽ lộ da muội!”

“Người nói muốn lộ da của nàng ấy?”

Lúc này không biết Dạ Vô Khặng từ đâu xuất hiện, chỉ nghe thấy một âm thanh lạnh lẽo phát ra, chớp mắt một cái liền tới bên cạnh Trác Hạc Dao.

Trong lúc Vô Danh còn đang không biết xảy ra chuyện gì, Trác Hạc Dao hướng Dạ Vô Khặng khẽ cười: “Tỳ ấy là Vô Danh, người đã giúp ta giải đàn được.”

Nghe vậy, Dạ Vô Khặng nhủ mấy lần quay sát Vô Danh. Nhìn qua một lượt từ đầu đến chân, Vô Danh đáng để Trác Hạc Dao gọi một tiếng “mẹ”, vậy mà nàng lại không ngượng miệng gọi bà ta là tỳ? Hừ, vương phi của hắn không ngượng miệng nhưng hắn lại nghe ngượng tại.

Trác Hạc Dao hướng Vô Danh: “Còn đây là... Dạ Vô Khặng.”

Thật ra lúc đầu, nàng định nói là “Dạ vương gia”, nhưng suy đi nghĩ lại lại thấy không ổn, liền nói thẳng tên hắn ra.

Dạ Vô Khặng cùng Vô Danh gật đầu xem như chào hỏi, sau đó hắn liền tiến đến đón một hạ tọa.

“Không phải chàng nói vào cung sao? Làm sao lại quay về sớm như vậy?”

Trác Hạc Dao cũng tiến đến ngồi cạnh hắn, Dạ Vô Khặng phát tay: “Trên đường đi nghe nói vương phủ có khách nên quay về.”

Vô Danh từ lúc vào vương phủ đến nay vẫn chưa biết Trác Hạc Dao đang mang thương thế, liền nói: “Thật ra hôm nay ta đến đây cũng là có mục đích, nếu đã có Dạ vương ở đây ta liền nói thẳng. Trước đây ta từng thu nhận một nữ nhân vào Túy Lâu, tên Liễu Thường Vân. Được hai năm thì nàng ta liền trốn mất đàn được do ta chế tạo, sau đó rời đi. Hay tin nàng ta đang ở kinh thành nên đến tìm, không biết có thể nhờ Dạ vương giúp đỡ hay không?”

Nghe đến cái tên này, không khí tại Vân Y các liền hạ xuống một độ.

Vô Danh cũng nhận ra điều này, liền nói: “Mọi người làm sao vậy? Ta đã nói gì không đúng sao?”

“Không phải không đúng, mà là...” Trác Hạc Dao còn chưa biết phải giải thích cùng nàng thế nào, tiểu Nguyệt lại nhanh miệng hơn chen vào, trút hết bao nhiêu uất ức bấy lâu chồng chất ra, kể lại ngọn ngành sự việc cho Vô Danh nghe.

“... Còn nữa, từ sau khi vương phi bị à ta làm cho bỏ đi, à ta liền một hai đôi chuyển vào Tĩnh Vân các, là nơi vương phi trước đây từng ở...”

Kể hết một lượt, tiểu Nguyệt vẫn còn tức giận giận chân, hận không thể kể cho toàn kinh thành nghe về nữ nhân xấu xa kia.

Trác Hạc Dao khẽ cười: “Còn mọi chuyện sau đó tỳ đều rõ rồi.”

Dạ Vô Khặng trước sau vẫn trầm ngâm không nói: “Thật ra Liễu Thường Vân đối với bản vương có một phần ân tình, nhưng nàng ta lại hạ độc hãm hại Hạc Dao, bản vương cùng nàng ta xem như không còn quan hệ. Việc giúp người tìm nàng ta, e rằng bản vương không thể giúp được.”

Vô Danh cũng đã đứng tuổi, sự đời trải qua còn nhiều hơn Dạ Vô Khặng nên cũng hiểu lời nói của hắn: “Không sao, dù sao đây cũng là chuyện riêng của ta, nếu vương gia giúp đỡ e là ta lại nợ vương gia một ân tình.”

Trác Hạc Dao đưa mắt nhìn sắc trời: “Cũng không còn sớm nữa, hay là đêm nay tỳ nghỉ ngơi tại đây đi, sáng mai rồi tính tiếp?”

Vô Danh còn chưa có đồng ý, Dạ Vô Khặng liền hướng A Thanh: “Đi chuẩn bị phòng đi, nhớ phải tiếp đãi chu đáo.”

Vô Danh nghe vậy mới cười: “Vậy thì ta không khách sáo.”

***

Đêm đó, Dạ Vô Khặng có công văn cần phê duyệt, tiểu Nguyệt thì lại tìm A Thanh, còn lại một mình Trác Hạc Dao cô đơn, nên nàng quyết định đi tìm Vô Danh.

Thấy nàng từ xa, Vô Danh liền tiến lên đỡ: “Trời lạnh cẩn thận bị nhiễm phong hàn, hơn nữa nếu từ chỗ ta trở về mà bị bệnh thì ta chỉ sợ vương gia giận mà phẫn thất!”

“Làm gì mà nghiêm trọng như vậy chứ!” Trác Hạc Dao khẽ cười, nụ cười còn chưa dứt nàng lại thấy lồng ngực khó chịu, sau đó lại giống như lần đầu tiên, chỉ kịp xoay mặt sang chỗ khác liền nôn ra một ngụm máu. So với lần trước thì màu sắc có chút đậm hơn, hay là do trong đêm tối nên mới thấy như vậy?

“Hạc Dao, muội làm sao vậy?”

Trác Hạc Dao hầu như cả cơ thể đều tựa vào Vô Danh mới có thể đứng vững, nàng phát tay: “Không sao, không sao.”

Vô Danh đương nhiên vừa nhìn đã biết: “Bao lâu rồi?”

“Mới đây thôi.”

“Lúc đó ta đã nói nếu cơ thể bình thường thì hãy đến tìm ta, tại sao muội không nghe lời?”

“Còn đi được chính là bình thường.”

“Muội đó! Như vậy nhất định có ngày chết cũng không biết lý do.”

Trác Hạc Dao khẽ cười, nàng ngẩn đầu nhìn lên bầu trời tối đen như mực: “Hôm nay không có trăng, cũng không có sao nhì?”

“Giờ này mà còn tâm trạng đó sao? Muội đó, ta nói...”

Vô Danh còn chưa nói hết, từ trên người Trác Hạc Dao liền rơi ra một thứ, trong đêm tối lấp lánh mờ ảo, có lẽ là ngọc bội.

Cầm nó lên, Vô Danh trong lòng cá kinh: “Cái này ở đâu muối có?”

Trác Hạc Dao đưa tay muốn đoạt lại, Vô Danh lại nhanh hơn một bước: “Trả lại ta!”

Nhìn thần sắc có chút chờ mong, có chút đau lòng của nàng, Trác Hạc Dao mới nói: “Không biết, từ khi hiểu chuyện nó đã theo ta đến bây giờ.”

“Quan biết lâu như vậy, ta còn chưa hỏi muối một câu. Muối... bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi hai, làm sao vậy?”

Vô Danh giọng nói run rẩy: “Trên vai phải của muối có một vết bớt màu đỏ, đúng không?”

“Vết bớt?” Trác Hạc Dao nhún chày mặt mày suy nghĩ: “Lúc nhỏ đúng là có một vết bớt, nhưng sư phụ nói sau này lớn lên sẽ xấu nên đã xóa đi rồi, làm sao vậy?”

Thì ra là như vậy, cho nên lúc giúp Trác Hạc Dao giải độc năng mới không thấy có gì kì lạ. Hóa ra, đứa con gái mà nàng tưởng chừng đã chết nay đã tìm thấy, hơn nữa còn sống rất tốt.

Vô Danh hai mắt ửng đỏ, ngọc thủ nâng lên, run rẩy chạm vào mặt nàng: “Hạc Dao... Con ta...”

Trác Hạc Dao lúc này như có một tiếng sét giáng xuống đầu mình, cứ như vậy mà phải chịu đựng, không thể né tránh.

“Tỷ nói cái gì? Cái gì mà con của tỷ?”

Vô Danh ôm nàng vào lòng, trước đây lúc gặp nàng ở Tây Vực không hiểu vì sao ruột gan lại nóng bùng, bây giờ có thêm miếng ngọc bội kia càng làm nàng tin tưởng Trác Hạc Dao chính là nữ nhi của nàng.

“Không sai, con chính là đứa con mà ta đã để lạc hai mươi hai năm.”

Trác Hạc Dao nếu đổi lại là trước đây nhất định sẽ nói rằng: “Không thể nào! Làm sao có thể chứ!” Nhưng hiện tại thời gian của nàng không còn nhiều, không thể lãng phí vào những câu nói như vậy được.

Trác Hạc Dao im lặng nhìn bà, Vô Danh tiến lên ôm lấy nàng, nghẹn ngào: “Hạc Dao, con yên tâm đi, có mẫu thân ở đây, nhất định sẽ trị khỏi thương thế cho con.”

Liễu Thường Vân, người lần này dám hạ độc nữ nhi của ta, Vô Danh ta thề nhất định phải trừ giặc cho Hạc Dao.

Ánh mắt Vô Danh chứa đầy căm phẫn cùng lạnh lẽo.

Cũng trong đêm đó, Trác Hạc Dao sau khi cùng mẫu thân nàng hàn thuyền đến tận đêm khuya mới trở về Vân Y các.

Thấy nàng, Dạ Vô Khạng liền đến, không nói một lời ôm nàng gắt gao trong tay, Trác Hạc Dao mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng hân: “Ta không sao.”

“Ta thật sự rất sợ nàng sẽ lại bỏ đi.”

Nàng tránh khỏi vòng tay của hân, nói: “Vô Danh chính là mẫu thân đã thất lạc hai mươi hai năm của ta.”

“Cái gì? Nàng nói thật không?”

Trác Hạc Dao gật đầu, đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho Dạ Vô Khạng.

Nghe xong, hân thở ra một hơi: “Vậy thì tốt rồi.”

Trác Hạc Dao cũng gật đầu, ánh mắt nàng khẽ động, dường như là có tâm sự. Một hành động nhỏ này không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Dạ Vô Khạng.

“Làm sao vậy?”

Trác Hạc Dao tựa đầu vào vai hân, thấp giọng: “Dạ Vô Khạng, người thích con trai hay con gái?”

Dạ Vô Khạng nháy mắt liền biết nàng nói đến điều gì, khẽ cười: “Chỉ cần là con của chúng ta, trai hay gái ta đều thích.”

“Dạ Vô Khạng...” Đây mắt nàng thoáng hiện nỗi đau đớn: “Nếu như có thể, ta sẽ sinh cho chàng một trai một gái, trưởng tử lớn lên sẽ giống chàng, còn nhi nữ lớn lên sẽ giống ta...”

“Chúng ta đương nhiên là có cơ hội!” Dạ Vô Khạng vòng tay qua ôm nàng: “Đợi sau khi nàng khỏi bệnh, chúng ta sẽ sinh thật nhiều con, được không?”

Trác Hạc Dao khẽ cười: “Được, tất cả đều nghe theo chàng quyết định.”

Hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy, một lúc sau nàng lại lên tiếng: “Dạ Vô Khạng, cái đó... Nếu như chàng muốn nạp thêm trắc phi hay thị thiếp ta không có ý kiến, chàng...”

“Nàng từ bỏ ý định đó đi.” Dạ Vô Khạng tức giận ngắt lời: “Một Liễu Thường Vân còn chưa động chạm thân thể nàng liền bỏ đi một năm trời, vậy nếu thêm mấy thị thiếp có phải nàng sẽ lại bỏ đi thêm mười năm nữa không?”

Trác Hạc Dao bật cười: “Làm sao có thể chứ, Liễu Thường Vân là Liễu Thường Vân, không thể đánh đồng được.”

“Có ma mới tin lời nàng nói.”

“Vậy chàng không tin sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ngày mai ta sẽ đích thân đi chọn thị thiếp cho chàng, nếu như gặp phải một nữ nhân giống như ta, ta sẽ để nàng ta làm trắc phi.”

Dạ Vô Khạng thích thú nhếch miệng: “Nàng cứ tìm đi, tìm cho thật nhiều. Vương phủ là của ta, ta nói không thì bọn họ dám bước vào sao?”

“Còn chưa biết được.” Nói đến đây Trác Hạc Dao liền thấy một luồng khí lạnh từ trong người muốn thoát ra ngoài, nàng lần này còn chưa kịp quay đầu đã nôn ra một ngụm máu.

Dạ Vô Khạng thấy một màn này liền cá kinh: “Hạc Dao!”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Gieo gió gặt bão

Sau khi tỉnh lại, Trác Hạc Dao nhìn thấy Dạ Vô Khạng nắm chặt tay nàng, cả người mệt mỏi tựa vào thành giường nghỉ ngơi.

Lúc này trời bên ngoài đã sáng, chứng tỏ nàng đã hôn mê suốt một đêm.

Nhìn ra một chút liền thấy mẫu thân cũng không hơn, bên tay còn có một tráp gỗ, bên trên là gì thì nàng không biết.

Thấy nàng đã tỉnh, Dạ Vô Khạng liền mở mắt: “Nàng tỉnh rồi!”

Vô Danh cũng nghe thấy động tĩnh, liền nhanh chóng tiến lên, gấp rút hỏi: “Hạc Dao, con thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Nàng nhẹ lắc đầu, chỉ kịp thấy đất trời như xoay chuyển, lỏng ngược lại có một luồng khí lạnh trào ra.

“Phụt...”

“Hạc Dao!”

“Hạc Dao!”

Cả Vô Danh cùng Dạ Vô Khạng đều cao giọng, Trác Hạc Dao lần nữa nằm lại trên giường, hướng Vô Danh: “Thương thể của con thế nào rồi? Có thể chữa được không?”

“Chữa được, ta nhất định chữa khỏi cho con.”

Nàng khẽ cười: “Chữa bằng cách nào?”

Vô Danh nghe vậy liền biến sắc, nhất thời không biết nói thế nào. Dạ Vô Khạng lúc này chen vào: “Ồ đây không thiếu linh đan dược thảo, nàng muốn thứ nào ta liền đem đến trước mặt nàng.”

“Vậy chỗ linh đan đó có thể chữa khỏi thương thể cho ta không?”

“Nhất định sẽ khỏi.” Hắn đáp.

Vô Danh thấy tình thế như vậy cũng không biết nói gì thêm, dặn dò Dạ Vô Khạng vài câu liền rời khỏi đó.

Vừa ra khỏi đại môn, nàng liền bắt gặp Liễu Thường Vân, thân ảnh mảnh mai gầy yếu trong gió, đang bị đám hộ vệ ngăn ngoài cửa.

Vô Danh nhếch miệng, đứng là tự chui đầu vào lưới.

Bên trong Vân Y các, Dạ Vô Khạng đến bên cạnh, đỡ nàng tựa vào ngực hắn: “Hạc Dao, nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

“Mệnh là do trời định, nếu trời muốn lấy, chàng làm sao cản đây?”

“Ta không tin điều đó, số mệnh của mỗi người phải do họ tự định đoạt, chỉ riêng số mệnh của nàng ở trong tay ta. Ta còn chưa cho nàng chết thì nàng chưa được chết, biết không?”

“Ta biết, chỉ là...”

Mới nói đến đây, bên ngoài liền truyền đến tiếng nói đầy phẫn hận của Vô Danh: “Hay lắm, đúng lúc ta đang muốn tìm người tính sổ, không ngờ người lại đến đây nộp mạng!”

Có giọng nói đáp lại, nhưng rất nhỏ, nàng cùng Dạ Vô Khạng đều không nghe thấy.

“Ta ra ngoài xem.”

“Ta cũng muốn đi.”

Nhìn ánh mắt kiên định của nàng, Dạ Vô Khạng đánh hết cách, đỡ nàng từng bước tiến ra tiền viện.

Trước mắt nàng là thân ảnh Liễu Thường Vân cô độc, mái tóc rối tung tùy ý bay trong gió.

Thấy Trác Hạc Dao, Liễu Thường Vân ánh mắt đầy khinh bỉ cùng tức giận: “Hừ, người đứng là âm hồn bất tán! Trác Hạc Dao, nếu đã rời khỏi vậy thì tại sao còn quay lại đây?”

Trác Hạc Dao vốn muốn chọc tức nàng ta, định nói: “Ta không có muốn trở về, mà là do Dạ Vô Khạng bắt ta trở về.” Nhưng còn chưa mở miệng đã bị Vô Danh cướp lời: “Liễu Thường Vân, chuyện này là do người gieo gió gặt bão, hôm nay đúng lúc gặp người ở đây, ta cùng người sẽ tính món nợ của Thất hương huyền đẳng đan.”

“Không phải chỉ là một viên thuốc thôi sao? Người muốn tính toán gì trên người ta?”

Vô Danh hai tay bắt giắc nắm chặt: “Liễu Thường Vân, người cho dù có lấy đi một trăm viên Thất hương huyền đẳng đan ta cũng không tính toán, nhưng người lại không biết điều hạ độc trên người Hạc Dao, món nợ này nhất định phải tính.”

Liễu Thường Vân lúc này mở miệng không hiểu chuyện, lấy cấp đan dược cùng hạ độc Trác Hạc Dao thì có liên quan gì?

Cuối cùng nàng ta im lặng, dùng ánh mắt thách thức mọi người xung quanh.

Trác Hạc Dao lúc này mới tiến lên một bước: “Liễu Thường Vân, món nợ này ta sẽ tính cùng người.”

“Chỉ dựa vào người?” Liễu Thường Vân nhếch miệng, vừa nhìn nàng ta liền nhận ra thân thể Trác Hạc Dao bất ổn. Chỉ dựa vào một thân thể bệnh tật mà lại muốn tính nợ với nàng, thật không biết điều.

“Đúng, chỉ hai chúng ta.”

Dạ Vô Khạng tiến lên chắn trước mặt Trác Hạc Dao: “Không được, thân thể nàng vẫn còn yếu, không thể động võ.”

“Không sao.” Nàng chau thân cong nhẹ, ánh mắt sắc bén hướng Liễu Thường Vân.

Mà Liễu Thường Vân, một màn này thu vào mắt lại thấy chằm chọc biết bao.

Trác Hạc Dao rút roi da bên người, vung mạnh xuống đất kêu một tiếng “rầm”, đứng ngay chỗ bị roi da quất trúng liền nứt đôi, khói bụi bay mù mịt.

Đoạn, nàng hướng Liễu Thường Vân, giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Trác Hạc Dao ta là người có thù tất báo, hơn nữa kẻ thù của Trác Hạc Dao trước giờ chưa một ai sống sót.”

Liễu Thường Vân nháy mắt thấy một màn này liền cả kinh, thầm sợ hãi trong lòng.

“Nhưng mà ta không có võ, nếu người động võ như vậy thì chỉ bằng để ta đứng yên cho người đâm một nhát, như vậy còn về vãng hơn.”

“Không biết võ cũng không sao, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

Nghe nàng nói câu này, mọi người xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Trác Hạc Dao tiến đến trước mặt nàng, trên tay vẫn cầm roi da, đồng dạng nói qua thể lệ: “Người không biết dụng võ vậy thì dụng trí đi, người thua sẽ nhận hình phạt do người thắng đưa ra.”

Liễu Thường Vân định nói: “Ta còn chưa biết chơi như thế nào, tại sao phải đồng ý cùng người?” Nhưng cuối cùng lại đổi thành: “Được, chơi như thế nào?”

Cho dù đánh không lại, chơi không thắng thì cũng không được tỏ ra yếu thế. Liễu Thường Vân trầm nghĩ.

“Ta cho người một ngày chuẩn bị, một ngày sau quay lại ta liền cùng người chơi thật vui vẻ.”

“Tại sao phải cho à một ngày?” Vô Danh không hiểu hướng nàng cất ngôn. Nữ nhi này thật là, không phải cứ một đao giết chết sẽ tốt hơn sao? Cần gì phải như mèo vờn chuột.

Nàng hướng Dạ Vô Khạng, mi mắt sụp xuống: “Cho à một ngày cũng chính là cho con một ngày, một ngày này nên biết quý trọng, chưa biết chừng ngày mai chính là kết thúc.”

Dạ Vô Khạng nghe vậy liền nhủ chặt mấy kiếm, hung hăng trừng mắt cùng nàng.

Liễu Thường Vân sau một hồi đắn đo suy nghĩ thì nói: “Được, ta chỉ hi vọng người nói lời giữ lời, đến lúc bại dưới tay ta thì đừng có giả trò lật lọng!”

Trác Hạc Dao nhếch miệng: “Người cũng đừng nên đem ta đánh đồng với bản thân mình, người thua ngày mai là ai còn chưa biết.”

Lúc nói những lời này, Trác Hạc Dao trong lòng không tự tin thắng cuộc, thậm chí còn có một dự cảm không lành.

Sau khi Liễu Thường Vân rời khỏi, Vô Danh liền tiến đến cạnh nàng: “Hạc Dao, ngày mai con định thế nào?”

“Con không biết nữa, đến đâu hay đến đó vậy.”

“Nói như vậy làm sao mà được!” Vô Danh có chút tức giận, hậm hực giậm chân: “Hay là như vậy, ta đưa độc được cho A Thanh để hắn hạ độc ả trước, ngày mai con cứ trực tiếp một đao giết chết ả, như vậy...”

“Mẫu thân, Hạc Dao không phải Liễu Thường Vân, sẽ không dùng thủ đoạn như vậy đâu.”

Vô Danh nghe vậy liền im lặng, trong lòng thầm trách bản thân đã quá nôn nóng rồi.

Sau khi rời khỏi vương phủ, Liễu Thường Vân liền vào cung gặp thái hậu.

***

Ngày hôm sau, Trác Hạc Dao một thân huyết y rực rỡ, huyền phát tùy ý xỏa dài phía sau, ở giữa mi tâm điểm lên một đóa nhất chỉ mai đỏ rực như ngọn lửa đang nhảy múa. Trác Hạc Dao đứng tại tiền viện vương phủ, xung quanh có không ít người chờ xem.

Đợi đến khi mặt trời lên giữa đình đầu vẫn chưa thấy bóng dáng nàng ta đâu.

Đêm qua, Trác Hạc Dao định sẽ cùng Dạ Vô Khạng nói ra hết những điều trong lòng mình chất chứa bấy lâu, nhưng Dạ Vô Khạng nói ngày mai nàng nhất định sẽ thắng. Hắn chỉ nói đúng một câu duy nhất, sau đó liền đến Thần Phong điện giải quyết chính sự, cả đêm không về.

Trác Hạc Dao khẽ nhếch miệng, thì ra là không dám đến. Vậy là xem ra, nàng quá xem nặng Liễu Thường Vân rồi.

Suy nghĩ vừa mới lóe lên, chợt thấy một thân hắc y xông vào vương phủ, hướng Trác Hạc Dao ném một túi vải màu đen đến.

Túi vải sau khi vira rơi vào tay nàng, hắc y nhân liền bỏ chạy, A Thanh bên cạnh muốn đuổi theo nhưng bị Dạ Vô Khạng ngăn lại.

Nhìn túi đen, Trác Hạc Dao tám phần liền biết bên trong là thứ gì, khi mở ra nàng mới cả kinh. Nàng chỉ không ngờ, bên trong vậy mà lại là đầu của Liễu Thường Vân.

Ánh mắt Trác Hạc Dao cùng Dạ Vô Khạng âm trầm, lúc này một luồng gió nóng thổi qua tiền viện, lại khiến mọi người rét run.

Trở về Thần Phong điện, Trác Hạc Dao không nhịn được lên tiếng: “Thật không ngờ lão hồ ly kia lại độc ác như vậy. Liễu Thường Vân hôm qua chín phần là sẽ đi tìm bà ta giúp đỡ, thật không ngờ...”

“Không ngờ điều gì?” Nam nhân thần sắc bất động, hướng nàng cất ngôn.

“Không ngờ bà ta lại giết chết ả, đúng là độc ác.”

“Vậy không phải rất tốt sao?” Nam nhân câu khốc miệng thích thú.

“Ta còn nghĩ hôm nay phải cùng ả đấu đến một mất một còn, không ngờ lại bị lão hồ ly thái hậu hót tay trên, chẳng nói xem có tức hay không?”

“Chỉ có thể trách Liễu Thường Vân gieo gió gặt bão, nhưng nếu nàng còn tức giận thì bản vương không ngại cùng nàng tiến cung một lần.”

“Có thể?”

“Đương nhiên có thể.” Hắn gật đầu.

Đoạn, nam nhân xoay người bước ra khỏi Thần Phong điện, Trác Hạc Dao thấy vậy liền đi theo phía sau.

Hắn xoay người: “Nàng đi theo ta làm gì?”

“Chàng định đi đâu?”

“Tìm mẫu thân của nàng.”

“Để làm gì?”

Hắn khẽ cười: “Ngày mai nàng sẽ biết, có muốn đi cùng không?”

“Không cần đâu.” Trác Hạc Dao lắc đầu, sau đó liền tiến đến giá sách phía trước, ánh mắt dò xét lung tung một hồi.

Dạ Vô Khạng nhìn nàng như vậy liền cảm thấy buồn cười, sau đó xoay người tiếp tục đi tìm Vô Danh.

Ngày hôm sau, hoàng cung.

Thái hậu mặc dù tuổi tác đã cao, nhan sắc không bằng lúc còn trẻ nhưng cái khí chất hoàng tộc cao quý trên người bà lại theo thời gian tăng lên, khiến người ta cảm thấy chói mắt khi nhìn trực tiếp.

“Hôm nay không biết là ngọn gió nào đưa Dạ vương cùng vương phi đến đây vậy? Ái gia thật “hào hảo” ngạc nhiên nha.”

Dạ Vô Khạng nhàn nhả tựa lưng vào đôn mộc, hướng mỹ phụ đáp lời: “Không cần có gió, bản vương không thể đến thăm thái hậu nương nương được sao?”

Mỹ phụ bật cười, ngọc thủ đưa lên che miệng, tựa như thiếu nữ mới lớn khiến Trác Hạc Dao một bên cảm thấy buồn nôn.

Mỹ phụ cười một lúc liền hướng Trác Hạc Dao, nhưng lời nói vẫn hướng Dạ Vô Khạng, hoàn toàn không để nàng vào mắt: “Dạ vương thật đúng là nặng tình nặng nghĩa, mỹ nhân trước mặt không ôm, lại đi tìm kỹ nữ trở về, đúng là không biết để mặt mũi hoàng thất ở đâu!”

Dạ Vô Khạng trái lại không giận mà cười: “Thái hậu làm sao lại quên nhanh như vậy, hôn sự của bản vương cùng vương phi là do người ban cho. Nếu như theo thái hậu nói bản vương tìm về một kỹ nữ làm mất mặt hoàng thất, vậy thì người ban kỹ nữ này cho bản vương, hẳn là không còn mặt mũi để gặp tôn thất nữa đi?”

Trác Hạc Dao nghe vậy cũng không có phản ứng, ánh mắt hoàn toàn chăm chú vào mỹ phụ.

“Dạ vương gia dạo này lại thích nói đùa rồi? Nếu không phải thấy ngài là một lòng thủy chung cùng vương phi đây, ai gia...”

Trác Hạc Dao không chờ bà ta nói hết câu, đi thẳng vào vấn đề chính: “Cái đầu của Liễu Thường Vân hôm qua là do thái hậu sai người mang đến?”

Thái hậu nghe vậy thần sắc bất động, lại đưa tay che miệng nở một nụ cười.

Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Trác Hạc Dao lại dâng lên một cổ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 26: Thái Hậu trúng độc

Cười xong, bà ta chậm rãi tiến đến trước mặt nàng, Trác Hạc Dao cũng đứng dậy đối thị cùng mỹ phụ.

“Dạ vương phi, người nói như vậy chẳng khác nào là nói ai gia giết người?”

“Còn không phải như vậy sao?”

Dạ Vô Khạng vẫn giữ tư thế nhàn nhả, song thủ nâng tách trà chậm rãi nhấp một ngụm.

“Dạ vương phi không bằng không chứng, lại tùy tiện nói ra những lời này, có biết hậu quả không?”

“Trác Hạc Dao này trước giờ chưa từng biết viết chữ ‘sợ’ như thế nào, nếu được thì hôm nay thái hậu dạy ta đi? Chỉ có một chữ, và lại Trác Hạc Dao tư chất cũng không tầm thường, khẳng định sẽ không khiến thái hậu nhục lòng.”

Thái hậu nghe lời này, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ hung ác nhưng cũng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là ánh mắt nhu hòa như nước: “Được, chỉ sợ vương phi chê ai gia già rồi, chữ viết cũng không được đẹp... Nhưng nếu vương phi có lòng muốn học, ai gia đương nhiên sẽ tận tình chỉ dạy.”

Ánh mắt Trác Hạc Dao hiện lên một tầng sát khí, hướng mỹ phụ nở nụ cười quý nị: “Viết giấy thì quá tầm thường rồi, chỉ bằng thực hiện bằng hành động đi?”

Thái hậu còn chưa hiểu lời nàng nói, chỉ thấy trước mắt hiện lên một tầng lừng lờ, tiếp theo đó là tiếng hét thất thanh của mấy cung nữ hầu hạ trong tấm điện, thoáng cái, cả tấm điện chìm ngập trong biển máu.

“Các người...” Thân sắc mỹ phụ xanh trắng thay đổi liên tục, hướng Trác Hạc Dao một lúc vẫn không nói thành câu.

Trác Hạc Dao vung tay, hất tay bà ta: “Đừng có chỉ trò trước mặt ta, coi chừng cái mạng già của bà cũng không giữ được!”

“Các người có biết ám sát ai gia sẽ có tội gì không? Đứng là không biết sợ chết.”

Dạ Vô Khạng lúc này tiến lên: “Chính bởi vì không biết sợ chết mới đến đây, để xem thử cảm giác của người sợ chết như thế nào.”

Thái hậu nghe đến đây cả kinh, liên tục lùi về sau mấy bước: “Người đâu, người đâu? Mau đến bắt chúng cho ai gia!”

“Bà có lẽ nữa cũng không có ai đến, thị vệ ở đây đều đang trên đường xuống hoàng tuyền, có thể là còn ở lại đây chờ bà đi cùng.” Trác Hạc Dao chen vào một câu khiến huyết sắc trên mặt bà ta giống như bị rút hết.

Dạ Vô Khạng vòng tay ôm lấy eo nàng: “Dạ đủ chưa?”

“Vẫn còn chưa hả giận!” Trác Hạc Dao hậm hực gặm chân. Chuyện bà ta đưa Liễu Thường Vân trở về, hại nàng cùng Dạ Vô Khạng chia cách suốt một năm trời, hôm nay phải từ từ tính toán!

Nhưng mà thái hậu cũng có khí chất của thái hậu, dù trong hoàn cảnh nào cũng giữ nguyên được khí chất hoàng tộc: “Các người hôm nay vào đây, đã biết phải đi ra bằng đường nào chưa?”

“Đương nhiên là đi vào bằng đường nào thì đi ra bằng đường đó, hần là ngoại trừ tên hoàng đế kia chắc chắn trong cung này có không ích người muốn bà chết!” Trác Hạc Dao nói.

Mỹ phụ lạnh lùng nhếch miệng: “Người đừng hòng!”

Trác Hạc Dao cũng lười phải đùa giỡn cùng một bà già, tay nàng phát mạnh, trong tay áo, một thứ bột màu trắng bay trong gió, mà mỹ phụ vì đứng đối diện nàng nên phần lớn số bột đều bám vào mặt bà ta.

Chỉ nghe một tiếng hét chói tai, sau đó mỹ phụ liền vật ra đất, nằm yên không nhúc nhích.

Trước khi hai người rời đi, Dạ Vô Khạng còn chưa bà ta uống một viên đan màu nâu, Trác Hạc Dao hỏi là đan gì thì hần chỉ nói để phòng bắt trắc nên cho bà ta uống.

***

Giải quyết xong một Liễu Thường Vân, sau đó là thái hậu, Trác Hạc Dao cùng Dạ Vô Khạng đều cảm thấy thoải mái trong người.

Ba ngày sau đó, cả kinh thành hoang mang trong một cục diện rối rắm. Tin tức thái hậu bị thích khách hạ độc cũng không biết là ai lan truyền khắp nơi, hiện tại hoàng đế đang có hết sức ngăn chặn tin tức, nhưng chung quy là vô dụng.

Mà lúc này, tại vương phủ.

Dạ Vô Khạng hai mắt chăm chú nhìn vào quyển sách trên tay, Trác Hạc Dao thì yên lặng ở một bên chăm chú nhìn hần.

Thời khắc này thật yên bình biết mấy, nhưng mà thời khắc yên bình này liệu có dài lâu?

Cuối cùng vẫn là Dạ Vô Khạng không nhịn được, hướng nàng cất ngôn: “Nàng vì sao lại nhìn ta như vậy? Trên mặt ta có dính gì sao?”

“Không có.” Trác Hạc Dao đáp lời.

“Thật sự không có sao?”

Nàng gạt đầu, Dạ Vô Khạng trầm ngâm chốc lát, mở miệng: “Hạc Dao, sinh cho ta một đứa con đi.”

Ánh mắt Trác Hạc Dao thoáng hiện tia bất ngờ, nhưng rồi lại chuyển thành một nỗi chua xót khó tả, rất nhanh sau đó liền biến mất, không để nam nhân phát hiện ra bất thường.

“Được.” Nàng khẽ cười, ánh mắt che dấu chua xót nhìn hần.

Dạ Vô Khạng vươn tay, kéo nàng vào lòng: “Sau này chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau được không? Chúng ta sẽ cùng nhau mỗi ngày đều ngắm mặt trời mọc, mỗi ngày đều ngắm mặt trời lặn; đợi sau này khi con của chúng ta trưởng thành rồi, ta sẽ để cho nó thay ta cai quản vương phủ, còn chúng ta sẽ đi du sơn ngoạn thủy, được không?”

“Được.”

Nam nhân vẫn chưa nhận ra bất thường, cảm khẽ cọ vào cổ Trác Hạc Dao: “Hạc Dao, xin lỗi nàng.”

“Vì sao lại xin lỗi ta?”

Dạ Vô Khạng lại lần nữa trầm ngâm, cất ngôn: “Ta có rất nhiều rất nhiều lỗi, nàng có muốn nghe ta kể ra không?”

“Vậy thì kể đi.”

Hần chậm rãi nói: “Bởi vì ta là vương gia, có cuộc sống sung sướng từ nhỏ đến lớn, ta luôn luôn được hạ nhân kính trọng nên có ý muốn bắt mọi người phải làm theo ý mình, đó là lỗi thứ nhất.

Bởi vì ta là vương gia, trời sinh lại cho một dung mạo khôi ngô tuấn tú, có rất nhiều nữ nhân muốn bước chân vào vương phủ, dù chỉ để làm nha hoàn cũng muốn, đó là lỗi thứ hai.

Bởi vì niệm tình nghĩa xưa, tin lời kẻ khác nên mới đưa Liễu Thường Vân trở về vương phủ, đó là lỗi thứ ba.

Bởi vì ta luôn cao cao tại thượng, che giấu tình cảm của mình, làm cho nàng đau lòng đến mức phải bỏ đi, đó là lỗi thứ tư.”

Nam nhân ánh mắt xa xăm, vì ôm nàng từ phía sau nên hoàn toàn không để ý được vành mắt Trác Hạc Dao lúc này đã ửng đỏ một mảng.

Trác Hạc Dao cánh môi run rẩy, cố gắng không để mình rơi nước mắt, nàng nói: “Đừng nói nữa, ta không muốn nghe nữa.”

“Làm sao vậy? Ta còn chưa có kể hết.”

Trác Hạc Dao cười cười, những lời Dạ Vô Khạng nói phía trên đầu tính là lỗi làm.

Hần là vương gia, từ nhỏ sống trong vinh hoa phú quý, đó không phải là lỗi của hần.

Hắn là vương gia, mang trong mình dòng máu cao quý, tướng mạo khôi ngô phi phàm là điều đương nhiên, đó làm sao tính được là lỗi?

Hắn là vương gia, từ nhỏ đã được dạy cho các đạo lý làm người, trọng tình trọng nghĩa, cho dù đã không còn tình cảm cùng Liễu Thường Vân, nhưng chung quy nàng ta cũng chỉ là nữ nhân, đây có thể nói là thấy người gặp nạn liền ra tay tương trợ, làm sao tính là lỗi?

Còn nữa, Dạ Vô Khạng chung quy cũng là nam nhân, suốt ngày phải đối mặt với tấu sớ chồng chất, chính sự dày đặc, làm gì có thời gian bàn đến chuyện nhi nữ thường tình, đây cũng được tính là lỗi sao?

Không, không được tính như vậy. Nam nhân cùng nữ nhân ngoài khác nhau về vẻ bề ngoài thì chính là chỗ này.

Trác Hạc Dao hít sâu vài hơi, cố gắng trấn tĩnh bản thân: “Dạ Vô Khạng, chàng vốn dĩ không có lỗi.”

Đã là tình ái, thì làm sao tính được ai đúng ai sai?

Cho dù là ai đó sai đi chăng nữa, chung quy cũng chỉ vì chữ “yêu”.

Trác Hạc Dao không đợi hắn nói, nàng tiếp tục: “Sau khi du sơn ngoạn thủy trở về thì thế nào?”

Dạ Vô Khạng cười cười: “Lúc đó con chúng ta hẳn cũng đã thành gia lập thất, ta và nàng cùng trở về để giúp nó chăm sóc tôn tử.”

“Làm sao chàng biết là tôn tử?”

“Ta nói đại thôi, dù sao cũng là chăm sóc mà.”

Trác Hạc Dao lúc này rất muốn cười, nhưng là nàng không thể nào kéo cong khóe miệng mình, dù chỉ một chút.

Nàng biết bản thân đang làm gì, nàng biết bản thân mình muốn gì. Thời gian của nàng không còn nhiều, có thể sinh được cho hắn một đứa con hay không còn phải dựa vào ý trời.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không cần đứa con này

Nửa tháng sau đó, Trác Hạc Dao có hi sự.

Đúng như Dạ Vô Khạng mong muốn, hắn vốn định mở yến tiệc thiết đãi trên dưới vương phủ, nhưng Trác Hạc Dao nhất quyết không đồng ý, còn dặn dò bên dưới không được để cho mẫu thân của nàng biết.

Nếu mẫu thân biết rồi, liệu có để nàng giữ đứa nhỏ này không?

Nhắc đến Vô Danh, thật ra bà không phải không có tên, chỉ là sau khi lạc mất Trác Hạc Dao năm đó, bà là không cần cái tên nữa, nên là thời gian mười mấy năm trôi qua, bà cũng quên mất chính bản thân mình tên gì.

Vô Danh là do Trác Hạc Dao đặt, vậy thì cứ lấy là Vô Danh đi.

***

Dạ Vô Khạng vui vẻ ôm Trác Hạc Dao ngồi trong đình viện hao viên, dặn dò bất cứ ai cũng không được làm phiền.

A Thanh cùng tiểu Nguyệt lúc này cũng đang bàn đến chuyện hôn sự, cùng với hi sự của Trác Hạc Dao... đúng là song hi lâm môn!

“Hạc Dao, nàng nói xem đây sẽ là con trai hay con gái?”

“VẬY chàng thích con trai hay con gái?”

Dạ Vô Khạng cười: “Ta đều thích.”

“Ta cũng vậy.” Nàng đáp, sau đó liền tựa lưng vào ngực nam nhân, hạnh mầu tròn xoe khép lại: “Ta nhớ sự phụ.”

“VẬY thì ta sẽ cho người mời y từ Thiên sơn về, được không?”

Trác Hạc Dao ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu: “Thôi đi, ta cảm thấy có lỗi với người, tốt nhất vẫn là đừng gặp thì hơn.”

“Hạc Dao.” Dạ Vô Khạng dịu dàng gọi tên nàng.

“Ân?”

“Vì sao lại không muốn để cho nhạc mẫu biết chuyện của chúng ta? Nếu biết người nhất định sẽ rất vui mừng.”

Sau khi trở về từ hoàng cung, nhờ đan dược Vô Danh đưa cho hắn mới lấy được nửa cái mạng già của lão hồ ly, Dạ Vô Khạng cũng dần sửa đổi cách xưng hô cùng bà.

“Ta... ta là muốn để cho bà ấy bất ngờ.”

“VẬY sao?”

Dạ Vô Khạng nhíu mày, mắt phượng khẽ đảo liền nhận thấy sự việc có vấn đề. Hắn cùng nàng ngồi một lúc liền đưa nàng về phòng nghỉ ngơi, sau đó liền đi tìm Vô Danh.

Thấy hắn, bà liền từ xa tiến đến hành lễ: “Dạ vương gia.”

Dạ Vô Khạng đưa tay đỡ bà: “Nhạc mẫu không cần hành lễ cùng bản vương, đã là người một nhà, cái lễ nghĩa này vẫn là cứ bỏ qua đi.”

Vô Danh nghe vậy cũng chỉ khẽ cười. Nói thì đơn giản, nhưng hắn là vương gia, cho dù bây giờ bà đã xem như trở thành nhạc mẫu của hắn nhưng lễ nghĩa kia tuyệt đối không dám bỏ qua.

“Hôm nay bản vương đến tìm người là có chuyện muốn hỏi.”

“Vương gia cứ nói.”

Dạ Vô Khạng suy nghĩ một chút, không biết phải mở lời thế nào, từng chữ từng chữ mắc nối với nhau tạo thành câu nói mạch lạc, hắn chậm rãi tiến đến đôn một hạ tọa, cất giọng: “Bản vương muốn cùng Hạc Dao sinh một đứa con.”

Vô Danh nghe vậy sắc mặt liền thay đổi: “Ngài nói cái gì? Sinh con?”

“Đúng vậy.” Hắn gạt đầu, ánh mắt kiên định hướng về phía bà.

“Tuyệt đối không được!” Vô Danh giọng nói run rẩy mang theo kích động không khỏi cao giọng.

“Vì sao?” Nam nhân trong lòng cảm thấy như bị ai đó hung hăng đâm vào một nhát dao, nhiều mây để che đi sự đau đớn, trầm ngâm nhìn bà.

Vô Danh mi mắt rũ xuống, giọng nói không nghe ra được cảm xúc: “Hạc Dao sức khỏe bây giờ đã rất yếu, tuyệt đối không thể sinh con.”

“Vậy nếu kiên quyết muốn sinh thì sao?”

Vô Danh trong lòng cũng có chút khó chịu, từng chữ nói ra giống như tiếng sấm giữa ban ngày, đâm thẳng vào tai Dạ Vô Khạng: “Nếu như bất ngài phải chọn lựa giữa Hạc Dao cùng nhi tử, ngài sẽ chọn ai?”

“Đương nhiên là nàng ấy.”

“Đúng vậy.” Vô Danh gật đầu: “Nếu như kiên quyết muốn sinh con, chỉ sợ Hạc Dao chỉ được nhìn thấy nó một lần, sau đó sẽ...”

Câu tiếp theo không cần nói cũng biết nàng sẽ như thế nào.

Đúng vậy, là chết.

Dạ Vô Khạng sau đó cũng không biết trở về Vân Y các bằng cách nào, chỉ biết sau khi nhìn thấy Trác Hạc Dao, trong lòng hần lại nổi lên một cơn giận dữ khó tả.

Nàng là vì muốn sinh con cho hắn, mà ngay cả mạng cũng không cần?

Nếu nàng không còn, hắn còn cần con làm gì? Nếu nàng không còn, hắn sống còn có ý nghĩa gì?

Thấy hần thần sắc lạnh lẽo, Trác Hạc Dao chậm rãi tiến đến: “Làm sao vậy? Sắc mặt khó coi quá đi.”

“Hạc Dao, chúng ta không cần đứa con này.”

Nháy mắt, Trác Hạc Dao cũng lạnh đi vài phần: “Vi sao?”

“Bỏ nó đi, ta không cần nữa.”

“Ta hỏi vì sao lại bỏ đi?” Trác Hạc Dao tức giận, lồng ngực phập phồng lên xuống khiến nàng có chút hít thở không thông.

“Không cần chính là không cần, không có vi sao.”

Trác Hạc Dao tiến đến nắm lấy vai nam nhân, giọng nói run rẩy mang theo vài phần kích động: “Không phải là ngươi nói muốn có con sao? Vì sao bây giờ lại nói không cần?”

“Trác Hạc Dao.” Dạ Vô Khạng giọng nói cũng lạnh đi vài phần, nhằm che giấu đau thương trong lòng: “Nàng chỉ vì sinh một đứa con mà mất mạng, đáng không?”

Nói như vậy, là biết hết rồi.

Nếu biết rồi thì nàng cũng không cần giấu nữa.

“Đáng. Cho dù ta có không muốn đi chẳng nữa, cô cũng đã có rồi, ta tuyệt đối không bỏ nó đi.”

“Không bỏ cũng phải bỏ.”

Lời nói hần mang theo vài phần âm lãnh, ánh mắt hung hăng như lưỡi đao đâm vào từng tấc da thịt trên người nàng.

“Ngươi đừng quên nó cũng là con của ngươi.”

“Trác Hạc Dao, so với con thì ta cần nàng hơn.”

Dạ Vô Khạng cuối cùng cũng chịu thua, hần nhỏ giọng nói: “Hạc Dao, ta có thể không cần con, nhưng ta không thể không có nàng. Không cần con nữa, ta chỉ cần nàng. Nếu nàng vì muốn sinh cho ta một đứa con, mà lúc đó nàng lại không còn nữa, vậy thì ta cần con còn có ý nghĩa gì? Ta sống còn có ý nghĩa gì?”

Thấy nàng rơi lệ, hần cũng không đành lòng ép nàng, chỉ là tiến đến ôm lấy nàng, nói: “Ta đã không trân trọng khoảng thời gian bên nàng, lại đẩy nàng xa ta suốt một năm trời. Khoảng thời gian hai năm bị bỏ qua đó là điều khiến ta hối hận nhất kiếp này. Nếu sau này nàng không còn nữa, lại là vì ta mà mất đi tính mạng, cho dù có cho ta thêm mười kiếp, ta cũng không thể bù đắp cho nàng.”

Trác Hạc Dao nghe vậy cũng động tâm, nhưng là con của nàng bây giờ có thể còn chưa thành hình, nói nàng bỏ nó đi, làm sao nàng có thể làm vậy?

“Nhưng mà nó cũng là một phần máu thịt của ta, ta thật sự rất đau.”

Điều này Dạ Vô Khạng làm sao có thể không biết chứ? Nàng đau như hần đau đến mười. Con cũng là của hần, nói một tiếng bỏ đi nghe rất dễ, nhưng ai biết được hần phải khó chịu đến mức nào chứ?

Dạ Vô Khạng càng xiết chặt vòng tay, dường như muốn đem nàng nhập vào làm một với hần: “Ta biết, Hạc Dao, ta biết điều này. Nhưng mà so với con thì ta cần nàng hơn. Ta không thể đánh mất nàng thêm một lần nào nữa, Hạc Dao, chúng ta không cần đứa con này nữa, được không?”

Tận sâu trong thâm tâm Trác Hạc Dao cũng muốn ở bên cạnh Dạ Vô Khạng, nhưng mà con của nàng, nàng thật sự không nỡ bỏ nó đi.

Nàng biết khi nói những điều này Dạ Vô Khạng cũng rất đau, chỉ là hần không biểu lộ ra bên ngoài mà thôi.

“Nhưng mà ta không nỡ, ta thật sự không nỡ...”

“Ta biết, ta còn không nỡ hơn nàng, nhưng mà ta không thể bỏ nàng được. Hạc Dao, nghe lời ta được không? Một lần này thôi, được không? Đợi khi sức khỏe nàng hồi phục chúng ta sẽ lại bắt đầu lại từ đầu, được không?”

Trác Hạc Dao nhắm chặt hai mắt, chỉ mong đứa con chưa thành hình này tha thứ cho sự ích kỉ của người mẫu thân như nàng.

***

Sau khi tỉnh lại, Trác Hạc Dao vô thức đưa tay vuốt ve cái bụng phẳng của mình. Vừa chạm đến nó, nàng lại bật cười.

Con của nàng không còn ở đây nữa rồi, nó chết rồi.

Là chết trong tay nàng cùng Dạ Vô Khạng.

Biết nàng khó chịu, Dạ Vô Khạng cũng không an ủi nàng. Chuyện này đâu phải chỉ vài lời an ủi là có thể bình tâm, cái này phải để cho nàng tự vượt qua.

Mà lúc này, Dạ Vô Khạng cùng Vô Danh đang tìm kiếm phương hướng giúp nàng hồi phục thân thể.

“Lúc đó ta có nói nếu thân thể bất ổn thì nhất định không thể trị độc, vậy mà nó lại không nghe lời ta...” Vừa nói, Vô Danh vừa lắc đầu cười khổ.

“Vậy bây giờ không có cách gì sao?”

“Ta cũng không biết nữa, ta chỉ biết chế độc được, biết giải độc được, ta không phải đại phu, không thể chữa bệnh. Lại nói tình trạng này của Hạc Dao cũng không tính là bệnh, vậy thì ngay cả đại phu cũng không có cách nào.”

Dạ Vô Khạng nặng nề thở ra một hơi, đoạn đường phía trước có hần bước cùng nàng, nhất định sẽ không để nàng chịu khổ.

“Vậy... thời gian của nàng ấy còn bao lâu nữa?”

Vô Danh lắc đầu: “Cái này ta cũng không biết, người xưa có câu một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, có lẽ chỉ cần khiến Hạc Dao ngày ngày vui vẻ thì thời gian sẽ dài hơn.”

Là sẽ dài hơn chứ không phải là sẽ khỏe lại, hơn nữa còn là có lẽ.

Dạ Vô Khạng gật đầu, cũng xem như là hiểu ý của bà. Những gì cần nghe đã nghe hết, hần liền đứng dậy trở về Vân Y các.

Chương 28: Hồi kết

Thời gian thấm thoát trôi qua, ấy vậy mà Dạ Vô Khạng cùng Trác Hạc Dao đã ở bên cạnh nhau vẹn vẹn ba năm.

Vô Danh nói là muốn trở về Tây Vực để xây dựng lại Túy Lâu, Trác Hạc Dao cũng không can bả, chỉ là mỗi tháng Vô Danh sẽ đều đặn cho người mang từ Tây Vực về một ít thảo dược, bảo là để chúng thay bà chăm sóc cho Trác Hạc Dao.

A Thanh cùng tiểu Nguyệt cũng sớm thành thân, nay bọn họ lại có một tiểu hài tử trắng trẻo mập mạp. Sau khi thành thân bọn họ cũng không còn ở vương phủ, là dọn ra một phủ đệ khác do Dạ Vô Khạng ban cho, nhưng mỗi ngày đều đặn sau giờ Ngọ, tiểu Nguyệt sẽ cùng tiểu hài tử đến vương phủ trò chuyện cùng Trác Hạc Dao.

Còn về phần thái hậu, sau ba năm sống trong đau đớn, cuối cùng bà ta cũng thật sự chết đi. Thái hậu mất, hoàng đế đau lòng để tang mẫu hậu một năm, chuyện trong cung hiện giờ phần lớn là do Dạ Vô Khạng cùng Dạ Cổ Phong quản thúc.

Nhắc đến Dạ Cổ Phong, nam nhân này sau khi Trác Hạc Dao gả vào vương phủ, y cũng đi tìm cho mình một cuộc sống mới. Hiện tại y đã lập gia thất, nhưng cái tính đào hoa vẫn chung quy không bỏ đi. Phu nhân của y là một nữ nhân thông minh sắc xảo, tuy diện mạo không mấy xuất chúng nhưng tâm cơ lại không hề đơn giản a. Đối với cái tính đào hoa của y, nàng ta chỉ cười cười, nói là không sao, nhưng ánh mắt mỗi lần nói lên câu nói đó lại khiến Dạ Cổ Phong một tháng sau đó liền không dám bước chân ra khỏi phủ.

Còn có một người nữa, là Ân Từ Khâm. Sau khi để Dạ Vô Khạng đưa Trác Hạc Dao trở về vương phủ cũng chưa thấy y xuất hiện lần nào, điều này thật khiến Trác Hạc Dao lo lắng muốn chết. Người làm trưởng phu như Dạ Vô Khạng, nhìn thấy thế từ của mình suốt ngày buồn phiền đương nhiên hẳn cũng không được vui vẻ, liền lệnh cho A Thanh nhất định phải tìm ra y. Cuối cùng sau một năm trời tìm kiếm, Ân Từ Khâm cũng phải xuất đầu lộ diện.

Hoa viên vương phủ.

Trác Hạc Dao một thân lam y nhạt màu, huyền phát tùy ý vấn cao cổ định bằng trăm hồ điệp vàng, ngọc thể giai nhân tựa vào đòn mộc, hạnh mẫu tròn xoe khép hờ.

Dạ Vô Khạng từ phía sau tiến lên, chậm rãi ngồi xuống cạnh nàng.

Mỉ mắt nàng khẽ động, Dạ Vô Khạng cất lời: “Giã vờ ngủ rồi là để tránh bản vương?”

“Không có.” Nàng chậm rãi mở mắt: “Chỉ là muốn nhắm mắt hít thở không khí một chút thôi.”

“Mở mắt vẫn có thể thở.”

Trác Hạc Dao nghiêng người tựa vào bả vai nam nhân: “Vô Khạng, chàng nói xem có phải ta rất đáng bị như vậy không?”

“Đáng bị cái gì?”

“Chính là bị ông trời trừng phạt. Trước đây lúc tiếp quản Túy Lâu, ta đã ra tay với không biết bao nhiêu người, hiện tại đây chính là hình phạt.”

Dạ Vô Khạng vòng tay ôm nàng vào ngực: “Sẽ không có chuyện đó đâu, bọn chúng là đáng chết.”

“Nhưng cũng là sinh mạng.”

Trác Hạc Dao ngưng một lát, sau đó lấy lại tinh thần: “Trong suốt ba năm nay ta đã nghĩ rất nhiều chuyện, mọi việc ta làm, mọi việc mà ngày hôm nay xảy ra chính là vì ta gặp chàng.”

Đoạn, nàng quay sang nam nhân, ánh mắt biểu lộ một tia đau thương: “Từ khi chúng ta gặp nhau đã là một sai lầm.”

“Vậy nàng có hối hận không?”

Nàng lắc đầu: “Ta không hối hận.”

Ba năm trôi qua, sức khỏe nàng ngày một yếu đi, mặc dù Dạ Vô Khạng không nói nhưng nàng biết, bệnh tình của nàng hẳn rõ hơn ai hết.

Đừng nói đến việc khi nào sẽ hồi phục, nàng hiện tại ngay cả ân ái với hắn cũng không thể, vậy thì làm sao có thể hồi phục đây?

Trác Hạc Dao lần nữa tựa người vào vai Dạ Vô Khạng: “Vô Khạng, sau này ta muốn trở về Thiên sơn.”

Dạ Vô Khạng trong mắt không che giấu đau xót, trở về mà nàng nói, chính là không còn nữa.

“Được, nếu nàng thích ta sẽ đưa nàng trở về Thiên sơn.”

Trác Hạc Dao khẽ cười, cùng Dạ Vô Khạng đan chặt mười ngón tay vào nhau: “Vô Khạng, thời gian ở bên chàng không nhiều, nhưng ta thật sự rất hạnh phúc. Nếu như có kiếp sau, ta vẫn sẽ yêu chàng, cho dù kết quả có ra sao, thậm chí còn tệ hơn cả kiếp này, ta vẫn muốn yêu chàng, mãi mãi không hối hận.”

Nam nhân hốc mắt ướt át, cố gắng giữ giọng nói không run rẩy: “Được, kiếp sau ta nhất định sẽ đi tìm nàng, cho dù ở chân trời góc bể ta cũng nhất định tìm nàng.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà thế nào?”

Trác Hạc Dao đưa cao đôi tay đang nắm chặt tay Dạ Vô Khạng lên, nói: “Nếu như kiếp sau khi gặp lại, ta không còn dung mạo này nữa, chàng cũng không phải là vương gia, cũng không còn tuấn tú nữa, vậy thì làm sao chúng ta nhận ra nhau? Chưa kể còn có canh Mạnh Bà...”

“Ta nói không muốn uống, bà ta có thể ép ta sao?”

Trác Hạc Dao bầu môi: “Bà ta dù sao cũng là quý, chàng chỉ là một hồn ma không hồn, chẳng lẽ lại còn dám đối đầu với bà ta? Không sợ mãi mãi không được siêu sinh sao?”

Dạ Vô Khạng tặc lưỡi, đưa tay còn lại cốc vào đầu nàng: “Ngốc thật, cho dù nàng có thành hình dạng gì ta cũng vẫn sẽ yêu nàng, biết chưa?”

“Vô Khạng.” Trác Hạc Dao gọi tên hắn, rất nhỏ.

“Hửm?”

“Ta mệt, muốn đi ngủ.”

“Ta đưa nàng về Vân Y các.”

Trác Hạc Dao lắc đầu: “Chàng có thể ngồi cạnh ta được không? Khi nào tiểu Nguyệt đến thì gọi ta dậy.”

Dạ Vô Khạng ôm nàng vào lòng, khẽ hôn lên mái tóc nàng: “Được.”

Đợi khi nào nàng dậy rồi, hẳn sẽ đưa nàng đến thảo nguyên lần nữa, cùng nàng nhìn ngắm những đám mây trên bầu trời xanh thẳm...

Chỉ tiếc là, nàng không tỉnh lại nữa.

Trác Hạc Dao chính là nữ nhân đối trá nhất mà hần từng gặp trên thế gian.

Không phải nói là khi nào mẫu tử tiểu Nguyệt đến thì gọi nàng dậy sao? Hần gọi mãi, vì sao nàng không tỉnh lại?

Nàng nói muốn đến thảo nguyên, hần còn chưa kịp đưa nàng đi; nàng nói muốn một lần đến Tây Vực thăm mẫu thân, hần còn chưa kịp đưa nàng đi; nàng nói muốn trở về Thiên sơn, hần chỉ có thể đưa nàng trở về.

Chỉ tiếc là nàng không thể nhìn ngắm cảnh sắc Thiên sơn nữa.

Đời này của hần chỉ yêu duy nhất hai nữ nhân. Một là Liễu Thường Vân, hai là Trác Hạc Dao. Nhưng người mà hần tâm tâm niệm niệm yêu thương, duy chỉ có mình nàng.

Trác Hạc Dao.

Hẹn kiếp sau gặp lại, lời hứa đời đời kiếp kiếp đã định, ai cũng không được nuốt lời.

***

Thầy giáo đứng trên bục giảng, giáo án vừa mới dọn vào cặp liền nghe thấy một hồi chuông réo rắc vang lên.

Tan học rồi.

Cô gái với chiếc áo sơ mi trắng, váy sọc ca rô lộng lẫy ôm cặp sách ra về, bên cạnh là một bạn gái với cặp kính cận không được bắt mắt lắm.

“Hạc Dao!” Bạn gái đeo cặp kính cận tiến lên huyết mạnh vào vai cô gái, khiến cô suýt chút nữa thì ngã.

“Đã bảo cậu nhớ đội tóc mà, vì sao lại về trước nữa?”

Trác Hạc Dao thờ dãi, nặng nề nói: “Tiểu Nguyệt, đừng lúc nào cũng đi theo mình nữa, cậu thật phiền phức!”

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì tức muốn chết, đang định phản bác thì từ phía xa, một thanh niên với bộ đồng phục gọn gàng từ xa tiến đến, nhìn thấy Tiểu Nguyệt thì anh ta môi mòng khẽ nhếch, bước chân càng gia tăng tốc độ.

“Hạc Dao, nhìn đi nhìn đi! Là Đại Nam Thần vừa mới chuyển về trường chúng ta đó!”

Tiểu Nguyệt phản kích bầu vếu cô, Trác Hạc Dao hướng theo ánh mắt của Tiểu Nguyệt, sau khi nhìn thấy người kia thì khóe miệng không tự chủ được khẽ cong.

Người được gọi là Đại Nam Thần tiến đến trước mặt Trác Hạc Dao, ánh mắt mang đầy ý tứ nhìn chăm chăm cô: “Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi.”

Trác Hạc Dao cũng nhìn lại anh ta: “Vậy tiếp theo nên làm gì đây?”

Dạ Vô Khạng tiến đến một tay ôm lấy bả vai cô, tay còn lại đút vào túi quần: “Đương nhiên là làm chuyện mà trước đây chúng ta chưa từng làm.”

Trác Hạc Dao cười cười: “Đó là chuyện gì?”

Dạ Vô Khạng còn chưa kịp đáp, Tiểu Nguyệt một bên liền chen vào: “Hai người quen nhau à?”

Nghe vậy, cả hai chỉ nhìn nhau rồi hướng Tiểu Nguyệt cười, lúc này từ phía xa, Vĩ Thanh cũng tiến lại: “Tiểu Nguyệt! Đã bảo cậu chờ mình mà, vì sao lại đi trước?”

Tiểu Nguyệt nghe vậy lập tức đỏ mặt: “Tại sao phải chờ cậu chứ? Mình về cùng Hạc Dao!”

“...”

“...”

Trác Hạc Dao cùng Dạ Vô Khạng thấy vậy không hẹn mà gặp đều nhìn nhau cười, sau đó liền lướt qua Tiểu Nguyệt cùng Vĩ Thanh.

Hẹn ước của bọn họ, chính là chờ đợi đến hôm nay mới có thể thực hiện được.

Cảm ơn Mạnh Bà đã không để họ uống canh, cảm ơn ông trời vì đã để họ gặp lại nhau ở kiếp này.

Không còn dung mạo tuyệt đẹp, cũng không còn là vương gia quyền quý... Nhưng chỉ cần được ở cạnh nhau, có thể nào họ cũng nguyện ý.

Hết.

17/05/2019. 2.21 p.m

Bạn đang đọc truyện *Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.